

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமத்தராமா துஜாயகம்:

111 மகா நுஸி க 111 ன

பிள்ளைலோகாசார்பர் திருவாய்மலர்த்து

த த் வ த் ர ய

மகாநாடிகாசார்பர் திருவாய்மலர்த்து

உ. வே. சாமிநாதையர் நால் திலையம்
சுடை யாறு சென்னை-20.

விமலதவாச்சு சாமஸிபாகிப

ஸ்ரீமணவாளமா முனிகளருளிச்செ

வ்யாக்யானம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ கிரந்த முத்தராய சம்பாஷி

புதுப்பாட்டு - திருவேங்கடாசாரியரால்

தவ்ஜநப்பரிசேகரிக்கப்பட்டது

ஸ்ரீவைஷ்ணவ கிரந்த முத்தராய சம்பாஷி

ஸ்ரீநிகேதன முத்தராயசாஸனையில்

அச்சிடப்பட்டது.

விஜயபதிசாரம்

பிரஸத்திநிகாசம்மவத்ஸரம்

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக சபை (லிரிடெட்.)

இச்சபையில் தமிழ்லிரியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

ஸ்ரீ.ப.	ஸ்ரீ.ப.
ஸ்ரீலோகம் 0 1-6	20. நானமுதன திருவந்தாதி 0-7-0
ஸ்ரீஸ்ரீலோகம் 0-2-6	21. திருவிருத்தம் (அருபத பாதிபததாபாய) 1-14-0
ஸ்ரீலோக மபபண் 0 2-6	22. திருவாசிரியம் 0-3-0
1. பரமதாமசா 0 7-0	23. பெரிய திருவந்தாதி (ப்ரதி பதஸுவிதம்) 0-6 0
பாயஸுவிதம் 0 7-6	24. திருவேமுகுதறிருக்கை 0-3-0
திருமொழி 1 & 2 பதத 2-0-0	25. சிரிய திருமடல 0 4-6
3 to 5 ,, 3-5-0	26. பெரிய திருமடல 0-5-0
த விருத்தம் - ஸ்வயா 1-6-0	27. இராமாநுச நூநததாதி (உரையுடன்) 0-8-0
ஸ்ரீ ஸ்வயாக்யாநம் 0-14-0	28. மபதேசததினமலை 1-0-0
1. திருப்பள்ளியெழுச்சி 0-3-0	29. திருவாய்மொழி நூநத தாதி 0-15-6
1. அமலனாதிபிராந 0-7 6	30. உண்மசதாபிரிதி 0-1-6
2. பெரிய திருமொழி 1 முதல 3 பததகன 2-9-0	31. திருவாய்மொழி 0-9-0
4 to 7 2-13 0	32. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்வயாக்யாநம் சிவந்தாவம் 2-5-0
8 to 11 2-10 0	33. ஸ்ரீவைஷ்ணவ பரமேஸ் ஸ்ரீ ஸ்வயாக்யாநம் 0 8-0
திருக்குறுந்தாண்டகம் 0 2-6	34. மஹஸ்ரீ தத்பரதிபிதை யெனகிற பரகாலநலலாந ரஹஸ்யம் 1-3-6
திருவேங்கடாண்டகம் 1-0-0	35. திருவந்தாதி (அரும சிபதஸுவிதம்) 0-9-0
திருவந்தாதி (அரும சிபதஸுவிதம்) 0-9-0	36. ஸபசகாநத 0-3-0
ஸ்ரீ திருவந்தாதி 0-6-0	37. சகவதரய வ்யாக்யாநம் 0-12-6
ஸ்ரீ திருவந்தாதி 0-6-0	

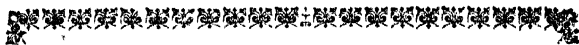
தகண்ட திரததவகளுக்கெல்லாந பயிணை சாஜு பிந்ததியேகம்.

இப்படிக்கு,

ம. திருவேங்கடமுடையாணையா,

காபதாதி தனாதிசாசி,

தெருக தெருக தசலமுதலி வீதி, சென்னை

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயகம்.

பரமகாருணிகரான

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவாய்மலர்ந்தரு
தத்வந்த்ரயம்.

தொடங்கும்போதநுஸந்திக்கும் அழகுநர்
தனியன்கள்.

ராயுணனி பதமநாபருளிச்செய்து

பிள்ளைலோகாசார்யர் விஷயமான தனியன்கள்

தொகா யாராயமுடைய வெகுவாடிவ
ஸம்ஸாரபொருளாடிவ ஜீவஜீவாதவெ

மணவாளமாமுனி களருளிச்செய்து

ஹஸ்யாத்ர ஸம்பரதாயபரம்பரையினுட்

தொகா யாராயமுடைய வெகுவாடிவ

கூடுகூடுதொகா யாராயமுடைய வெகுவாடிவ

ஸ்ரீநமவத்யுவிராஜவரேஸ்வர

ஜீவா யாராயமுடைய வெகுவாடிவ

பூலோகத்தருபரம்பரைக்கு பாதேயக தனியன்கள்

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யருளிச்செய்து

கூடுகூடுதொகா யாராயமுடைய வெகுவாடிவ

தொகா யாராயமுடைய வெகுவாடிவ
ஸம்ஸாரபொருளாடிவ ஜீவஜீவாதவெ

மணவாளமாமுனி களருளிச்செய்து

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை விஷயமான தனியன்கள்

நஸீயெய்யா யாராயமுடைய வெகுவாடிவ

தொகா யாராயமுடைய வெகுவாடிவ

மணவாளமாமுனிக்குஞ் சூ மாதாமஹான
கோட்டுமுகிய மணவாளபெருமாள் பிள்ளை தனியன்.
யொகா உரையுடையோர் ஐ ராஜமலையிதரகாடும்
ஜீதாநவெவரா முஜயபி வநெலுளையு வர மமரமுடி

அ. ச. ஐ

மணவாளமாமுனிக்குருளிச்செய்த
திருமுகி கிடங்கான் திருநா ஹிதையபிரான்
தாதரணனாரையன் விசயமான தனியன்.
வாயுமலையுடையோர் உலகெல்லா ஹிதம்
நவர மமர மகர மணா கருணைதஜாநீ திரகையொ

சாற்றும்போத நுஸந்திக்கும்
தனியன்கள்.

வானமாமலை ஜீயரருளிச்செய்தது.

கோதிலுலகாசிரியன் கருகிலோத்தமதாதர்
திதல்கிருமலையாழ்வார் செழுந்தரவை மணவாளர்
ஓதரியபுகழ்நாவி றுடையபிரான் றுதருடன்
பேருமணவாளமுனி பொன்னடி சாப்போற்றுவனே.

வாழியுலகாசிரியன் வாழியலன்மன்னுருளம்
வாழிமுடும்பையென்னு மாரகம - வாழி
மீனஞ்சுழந்த பேரின்பமமக்குநிகு நல்லார்
மீனஞ் சூழ்ந் திருக்கு மிருப்பு.

ஓதுமுடும்பையுலகாசிரியனருள
வது மறவாதவெம்பெருமான் - நீதி
வழுவாச்சிறுநல்லார் மாமறையோன்பாதந்
தொழுவார்க்குவாரா தாயர்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.
ஜீயாதிருவடிகளே ஸரணம்

மூலம். — (சு) முமுகூவான சேதநனுக்கு மோக்ஷமுண்டாம்போது தத்வத்ராயஜ்ஞானமுண்டாகவேணும்.

திருவுள்ளம்பற்றி, ஸகலஸாஸ்த்ரதிபுணராய ஸகல சேதநோஜ்ஜீவ நகாமராய பரமகாருணிகரான பின்னேலோகாசார்பர், ஸ்ருதீஸ்மந தீதிஹாஸ புராணதிகளிலே துவகாஹமாம்படி பரக்கச்சொல்லப் படுகிற சித்திசிஸ்வர தத்வங்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவவிஸேஷங்களை, அசில சேதநர்க்கும் ஸுக்ரஹமாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும், இப்பரந்தமுக்கேந வருளிச்செய்கிறார்.

நடுவிற்திருவிதிப்பின்னை பட்டர், ஆச்சார்பின்னை முதலான பூர்வாசார்யர்களுடைய ப்ரபந்தநிர்மாணத்திற்கும்கருத்தினுநிறே, நிரஹங்காராய பரஸநுத்திபிரயராய க்யாதிஸாபாதி நிரபேக்ஷா யிருக்கிறவர்கள் பலரும் ப்ரபந்தமிடவேண்டுமானென்? ஒருவரிட்ட ப்ரபந்தத்தை மற்றுமுள்ளவர்கள் பரிபாலநப்பண்ண வலம, யாதோ? என்னில், ஆழ்வார்கள்பலரும் ஏககண்ட்ராயருளிச்செய் வையாலே அர்த்தத்துக்கு ஆபதஸைவித்தித்தாப்போலே, ஆசார்யர்கள் பலரும் ஏககண்ட்ராய வருளிச்செய்த வர்த்தமென்று ம், தமநிகளும் விஸ்வவிக்கைக்காக; இன்னமுமோரொன்றில் அநிஸ தமானவர்த்தவிஸேஷங்கள், ஒருவான்றிலே விஸதமா யிருக்கும்; அதுக்கடி ஸூக்தினிஸேஷங்களும் ஸங்கோசவிஸ்தாங்களும், இது ஏககர்த்தருக்களான ப்ரபந்த விஸேஷங்களுக்கு மொக்கும்.

(வ்யாக்யாநம்.) (முமுகூவான சேதநனுக்கு மோக்ஷ டாம்போது தத்வத்ராயஜ்ஞானமுண்டாகவேணும்) முமுகூ ருன்-மோக்ஷமிச்சையுடையவன், ஸம்ஸாரவிமோசனத்தில் இ யுடையவனென்றபடி. முமுகூவான—என்னையாலே, வ ரிவ்ருத்தியில் இச்சை ஒருவனுக்குண்டாகையினுள்ள வ தோற்றுகிறது. இந்தவிச்சை பிறவாமைபிறே, அநாதிகாலப் ஸரித்தது. உஜ்ஜிஜீவயிஷுவான ஸர்வேஸ்வரனும் இந்த பிறக்குமளவுமிறே பார்த்திருக்கிறது.

ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்டடிச்சொள்ள விச்சிக்கக்கடவ ஆத்ம, வுக்கு தந்விவ்ருத்தியில் இச்சைபிறக்கை தூர்ஸபிதே. இப்போது,

இவர் சேதந னென்றதும் ஸாபிப்ராயம். அகாவதி - சைதந்யப்ர யோஜநமுண்டாகக் தொடக்குறதோ இப்போதென்கை; அநாதி காலம் வயர்த்தமே போய்த்த தித்தனைஈறே சைதந்யம்; அநா வது-உஜ்ஜீவரத்திற்கு உறுப்பாகாமை. இனித்தான் ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியை யிச்சித்திடுது—*நிர்ஸ்தாபிஸ்யாற்றலாக ஸுகபாவை கலக்ஷணையாகிற பசுவத்ப்பாப்திக்கு உறுப்பாகுகிறே. (கக) தாமரை யாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமதிதோயுணர்வாவது; ஆத்ம ப்ராப்திக்கு உறுப்பாக ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியை யிச்சித்தாலும் விப ரீதஜ்ஞாநகார்யமாபித்தன்ன. ஆகையால் பசுவத்ப்பாப்திக்கு விரோதி யான ஸம்ஸாரத்திலுடைய விமோசனத்திச்சிச்சையுடையவனுன வகிகார்க்கு, அப்படி யிருந்துள்ள மோக்ஷ மாகிற புருஷார்த்தம் வித்திக்கும்போது தத்வத்யஜ்ஞாநமுண்டாகவேணுமென்கை.

தத்வஜ்ஞாநோதபத்திக்கு முன்னே முழுகூட ஜதிக்கக்கூடு மோ? என்னில்; (கஉ) “வரீக்ஷ்யொகாவ” (அ) “ஜாயபோநடி” இத்தாதி ப்ருதஸ்மநதிதகரிம் சொல்லு சிறபர்க்கியையாலேகடும்.

உண்டாகவேணு மென்று அபர்யாபேத்தித்தவம் தோற்ற வநுனிச்செய்கையாலே, (கஉ) “உக்ஷஜாநாநொகூதூஷ்டி” என்கிற நியமம் தோற்றுகிறது, (கஉ) “உக்ஷஜாநாநொகூதூ?” என்கிற விது, ஸகல வித்தாந்த ஸாதாரணாதீதே. மோக்ஷத்தினும் ததவத் திதுமிதே விப்ராதுபத்திபுள்ளது. ஆனால் (கஉ) “ஜாநாநொகூதூ” என்கிற நியமம் கொள்ளும்போது (கச) “வஸூபீதநஹி” வக்ஷ்வாயெவெவ்வவஸாஸ்யாயா தெதெநவதெவ யாவஸு சிதிலிஷ்டாந்வரணேஷ்டி (கரு) யய்யஸ்யஸதிவாணிக்ஷாந் பீய்யஸ்யுகி வக்ஷஹா ஸ்வாவரணவிசேஷிகெகிவசு தவபாந்யாஜநா” என்று, ஜ்ஞாநயோகயதையில்லாத திரியக் ஸ்தாவரங்களுக்கும் வைத்தனா ஸம்பந்தத்தாலே மோக்ஷவித் தியைச் சொல்லுகிற வசதன்சுநந்து வைபர்த்தயம் வாராதோ? என்னில்; வாராத; அவற் றக்கு முழுகூத்வந்காணுநிலையிறே. இங்கு, முழுகூவான சேதநதைநீறே மோக்ஷ வித்திக்கு தத்வஜ்ஞாநமுண்டாகவேணு மென்றது. அங்கு தானும் முழுகூத்வ மும், தத்வஜ்ஞாநமும், இரண்டும் இவற்றின் பக்கவின்றிக்கே

யிருச்சுச்செய்தேயும், இவை பிரண்டானும் பூர்ணானுநிறப்பானொரு வைஷ்ணவனுடைய அபிமானமே! கார்யகரமாகச் சொல்லு கிறது.

ஆகையாலே, அபிமானியானவனுடைய ஜ்ஞானவிசேஷத்தைக் கடாக்கித்தே, அபிமானாந்தர்ப்பூதமான விவந்துக்கும் ஈஸ்வரன் கார்யஞ்செய்கைபாலே, “உக்ஷஜ்ஞாநாந்நோக்ஷஜ” (க௩) என்கிற விது, அவ்விடத்திலும் ஸத்வராசமாகவிதிக்கும். தத்வஜ்ஞான மென்னுதே, தத்வத்ரயஜ்ஞானம் என்செயாலே தத்வங்களை அசிக மாகவும், ஸ்பூதமாகவும் கொள்ளுகிற பாஷ்யகுத்ருஷ்டிமதங்கள் அர்த்தாத் ப்ரதிபிப்தங்கள்.

இவர் தாம் தத்வத்ரயம் - என்று நிர்ணயிக்கைக்கு ப்ரமாண மென்? என்னில்; நித்தோஷ ப்ரமாணமான வேதாந்தம், “ஹோக்ஷாஹொமும் ப்ரெஸிதாராஹஜீதா” (க௧) என்று போக் த்ருஸப்தத்தாலும், போக்யஸப்தத்தாலும், ப்ரோரஸித்ருஸப்தத்தாலும், சித் அசித் ஈஸ்வர தத்வங்கள் முன்றையுநிறெசொல்லுகிறது. ஆகையாலே “வேதாந்தப்ரகிபாத்பம், தத்வாத்யமுமே” என்று நிர்சயித்து, மோக்ஷமுண்டாம்போது தத்வாத்யஜ்ஞான முண்டாகவேணும் என்கிறார்.

ஆனால், “தலெவம்விதா நஜீததஹஹவதி நாதஜீவாலா க்யநாயவிஜிதே” (க௨) என்று வேதாந்தங்கள், பகவத்தக்ய ஜ்ஞானமொன்றுமே மோக்ஷஸாதந மென்னுநிதா; தத்வாந்தரபரி ஜ்ஞானத்தையும் இவர் மோக்ஷஸாதநமாக வருணிச்செய்வானென்! என்னில்; பகவத் தத்வத்தை யறியும்போது, ஸலை சேதநாசேதந விலக்ஷணமாகவும், இவற்றுக்கு காரணமாகவும், வ்யாபகமாகவும், தாரசமாகவும், நியாமகமாகவும், சேஷியாகவு மறியவேண்டுக யாலும், தத்வாந்தரங்களை யறியாதபோது இப்படி யறிய விர கில்லாமையாலும், தத்வத்ரயஜ்ஞான முண்டாகவேணும் எனனக் குறையிலலை. “ஹோக்ஷாஹொமும் ப்ரெஸிதாராஹஜீதா” (க௧) “ஹ்யஸமாநாநம் ப்ரெஸிதாராஹ ஜீதா ஜஹ்ஷஜதவெஷநா ஜீததலெதி” (க௨) என்கிற ஸ்ருதிக்கும் ஸ்ருத்ய மிதுவிதே. இங்ஙனன்றாகில், “தலெவம் விதாந” (க௩) இத்யாதி ஸ்ருதி

(௨-) தத்வத்ரயமாவது - சித்தமும், அசித்தமும், ஈஸ்வரனும்.

(௩-) சித்தேன்கிறது - ஆத்மாவை.

யோடு இதற்கு விரோதமவரும். ஆகையால் இந்த ஸ்ருதிச்சாரையையாலே இவரும் அருளிச்செய்தாராகையாலே, வேதாந்தவிரோதப் பாஸங்கமொரில்லை.

௨. (அவதாரிகை) தத்வத்ரயந்தா னேதென்னு மாகாங்கக்ஷரிலே யருளிச்செய்கிறார்;

(வ்-ம்) (தத்வத்ரயமாவது சித்தமசித்தா ஈஸ்வரனும்) என்று. சித்—ஆவது-சைதந்யாதாரமானவஸ்து. அசித்—ஆவது-சைதந்ய அநாதாரமானவஸ்து. ஈஸ்வரன் - ஆகிறான்-யோகவைஸேஷிகாதி தந்த்ரத்தினுள்ளார் சொல்லுகிற கணக்கிலே யொரு புருஷவிஸேஷ மன்றிக்கே, வேதாந்திகள் சொல்லுகிற சித்சிந்தியந்தா. (௧௯) “க்ஷரம்பூயாநஜீர்தாக்ஷரம் க்ஷரம் | க்ஷராநாதா நாவீஸதெ ஷேவவாக்” (௨௦) “பூயாநகெஷத்ரஜோ வசிம-ஓணஸ” என்னக்கடவதிறே.

௩. (அ-கை.) உத்தேஸகரமத்திலே, தத்வத்ரயத்தினுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்வாவவிஸேஷங்களை உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் சித் தத்வத்தை உபபாதிக்க உபக்ரமிக்கிறார்;

(வ்-ம்) சித் என்கிறது ஆத்மாவை - என்று. நடுவிறிறுவிதிப் பிள்ளை பட்டரும், ஆச்சான் பிள்ளையும், முதலான ஆசார்யர்கள் தத்வத்ரயமருளிச்செய்கிற விடத்தில், அசித்தஉபக்ரமமாக வரு ளிச்செய்தார்கள். இவர் சித் உபக்ரமமாக வருளிச்செய்தார். இதுக் குக்கருத்து-அசித் தத்வம் ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்ய மாகையாலும், ஈஸ்வரன் உபாதேயதயாஜ்ஞாதவ்ய னாகையாலும், இப்படி இர ண்டிதத்வத்தைப் பற்றிகைக்கு அதிகாரியான சேதநனுடைய ஸ்வ ரூபந் தன்னை முதலிலே யறிந்துகொள்ளவேணுமிதே! என்று.

அவர்கள்தானப்படி யருளிச்செய்வானென்? என்னில்; ஆத் மாவிலுடைய ப்ரக்ருதே ப்ரத்வஜ்ஞானம் ப்ரக்ருதியை யறியாத போது கூடாமையாலே, முந்துற ப்ரக்ருதித்வத்தையறிந்து, அநந் தமம் தத்வமகிரித்தனாய் ததந்தர்வர்த்தியான வாத்மாவை யறிந்து

அநந்தரம் ஆக்மாஷ்சுந்தர்யாமியாய் ஸரீரத்துக்கு ஆத்மாவைப் போலே உபயத்தக்கு மபிமாநியாபிநுக்ஞா பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை யறிகை புத்யாஸோஹக்ரமமாகையாலே யருளிச் செய்தார்கள்.

அசிதுபக்ரமமாகச் சொல்லுகிறவிது, (உக) “அந்நமயம்” தொடங்கி “ஆந்நமயன்” அளவும் ஆரோஹித்த ஸ்ருதிமர்யாதைக் குச்சேரூம்; சிதுபக்ரமமாகச் சொல்லுகிறவிது, (கக) “ஹோத்ரா ஹொமூம் ஷ்ரெரிதாராஸு” இத்தபாதிஸ்ருதிக்குச் சேரும்; ஆலையால், இரண்டிக்குமும் வேதாந்தவித்தம்; (உஉ) “விஷ்விதீஸ்வர தத்வாவ” என்று ஆளவந்தாரும், (உங) “சுஸெஷவிஷ்வி ஷ்ஷுஸெஷிணெ” என்று பாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்த வசனங்கள் உபயகோடியிலும் சேரும். எங்ஙனையென்னில்; சிதுபக்ரமயோஜனைக்குத்தானே. ஸ்வாஸமாயி நுந்ததிதே. அசிதுபக்ரமயோஜனையில் வந்தால் க்ரமவிவக்ஷயாவன்று, அவர்களப்படி யருளிச்செய்தது; ஸமஸ்தபதமாக வருளிச்செய்கையாலே. ஸமாஸத்தில் அப்யர்ஹித மாதல், அல்பாச்த்ரமாதல் முற்படக்கடவதென்றிற் ந்யாயத்தைப்பற்றி அல்பாச்த்ரமான சிச்சப்தம் முன்னாக வருளிச் செய்தார்களித்தனை. அப்யர்ஹிதனான ஈஸ்வரன்னை முதலிலே டாதே, சிச்சப்தத்தாலே சேதனைச் சொல்லிற்று, (உச) “சுஸ்வராத் தராவ-ஹவ-ஸு” என்கிற வநுஸாஸநபலத்தாலே; இப்படி யிரண்டு க்ரமமும் வேதவைதிகபரிக்ருஹீதமாகையாலே, இரண்டும் முக்யமென்று கொள்ளக்குறையில்லை.

சிச்சப்தம், (உரு) “ஷ்ரெஷ்ரெஷ்வரஸுஸிஸிஸு ஸவெதிததிவ உவிவெதநா” என்று, ஜ்ஞாநவாசிஸப்தங்களோடே ஸஹபடிசு மாகையாலும், ஜ்ஞாநாஸ்ரயவஸ்துவில் இதுக்குப் ப்ரவித்திப்ராசர்யமில்லாமையாலும், (கக) “ஹோத்ரா ஹொமூம் ஷ்ரெரிதாராஸு” (உசு) “யசுத்ராந ஜ்ஹரொயயதி யபோத்ராந வெஷ்யஸு” (உ௪) “யசுத்ராந ஜ்ஹரொயயதி யபோத்ராந வெஷ்யஸு” (உ௫) “யசுத்ராந ஜ்ஹரொயயதி யபோத்ராந வெஷ்யஸு” என்று, இப்படி ஸ்ருதிஸ்மருதிகளிலே பலவிடங்களிலும் சொல்லுகையாலே, ஆத்மஸப்தத்துக்கு ஜீவவிஷயத்தில்

(ச.) ஆத்மஸ்வரூபம்—“சென்றுசென்று பரம்பரமாய்” என்கிறபடியே, தேஜேந்த்ரிய மகேப்ராண புத்திவிஷக்ஷணமாய், அஜைமாய், ஆநந்தரூபமாய், நித்யமாய், அணுவாய், அவ்யக்தமாய், அசிந்த்யமாய், நிரவயவமாய், நிரவிகாரமாய், ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாய், ஈஸ்வரனுக்கு நியாம்யமாய், தார்யமாய், ஸேஷமாயிருக்கும்.

பாஷித்திப்ராசார்ய முண்டாசையாலும், சித்தென்கிறது - ஆமாவையென்று, ஸ்ப்புடமாக வருளிச்செய்கிறார்.

ச. (அ-சை.) இனி, இந்த ஆத்மாவின்னுடைய ஸ்வரூபமிருக்கும்படி யெங்ஙனே? என்கிற சங்கையிலே, ஆத்மஸ்வரூபலக்ஷணத்தை யருளிச்செய்கிறார்

(வ்-ம்) (ஆத்மஸ்வரூபம் “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்றுகொட்க்க). ஸ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளிலே ஒன்றைச் சொல்லலாயிருக்க, இப்போது ஆழ்வாரருளிச்செய்த சந்தையை யெடுத்தது தத்வ ப்ரதிபாதகங்களான ஸ்ருத்யாதிகளிலுங்காட்டில் தத்வதர்ஸினில் ப்ரதாநான ஆழ்வாருடையவசநமே தத்வநிர்ணயத்துக்கு முக்யப்ராமானமென்று தோற்றுக்கைக்காக் ; (உக) “வியயஸு வெவிகாஸதீய மஜீர ஃநொநுஸாரிணம்” என்றிறே ப்ரமாசார்யரு மருளிச்செய்தது. ஸ்வரூபமாவது-ஸ்வம்மானரூபம். அதாவது - அஸாதாரணாகரம். (௩௦) “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்றது-போய்ப்போய் ஒன்றுக்கொன்று மேலாயிருக்கிற * அந்நமயப்ராணமய மகோமயங்களுக்கு அவ்வருகா யென்றபடி. ‘தேஜேந்த்ரிய மகேப்ராண புத்திவிஷக்ஷணமாய்’ என்கிற விடத்தில் புத்தி ஸப்தத்தால்-மஹாததுக்ருஹீதமான அந்தஃகரணத்தைச் சொல்லுகிறதோ? ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறதோ? என்னில்; இவருக்கிங்கு விவக்ஷிதம் ஜ்ஞாநமாகவேணும்; தத்வஸோகரத்தில் தேஹாதிவைலக்ஷணய மருளிச்செய்கிறவிடத்தில் அப்படி யருளிச்செய்கையாலே. (௩௧) “ஹேஹநி யஜநம் ப்ராணயீஹோநஸு” என்றிறே! ஆளவந்தாரு மருளிச்செய்தது. உத்தேஸம், லக்ஷணம், பரீக்ஷையென்று மூன்றுவகைப்பட்டிதே! தத்வநிர்ணயகரமயிருப்பது; அதில் “சித்தமசித்தூர்ஸ்வரூபம்” என்று, தத்வதர்யத்தைபுழித்

(ரு) ஆத்மஸ்வரூபம் தேஹாதி விலக்ஷணமானபடி யென் ?
என்னில்;

தேஸி க்தி, உக்தேஸகாமத்திலே அவற்றினுடைய ஸ்வரூபஸோத
நம் பண்ணுவதாக நினைத்தி, ப்ரதமத்திலே சிச்சப்ப்தோத்திஷ்ட
னான வாத்மாஸினுடைய ஸ்வரூபஸோதநம் பண்ணுவதாக உபக்ர
மித்து, “கேஹேந்த்ரிய மநஃப்ராண புத்திலிலக்ஷணமாய்” என்று
தொடங்கி “ஸோஷமாபிருக்ஞம்” என்னுமனவாக ஸ்வரூபலக்ஷணத்
தை ப்ருளிச்செய்தார். அத்தைப்பரீக்ஷிக்கிறார்மேல்.

(ரு)(அ-கூ.) அதில் ப்ரதமத்திலே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய
தேஹாதி விலக்ஷணயத்தை ஸோதிப்பதாக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுக்களு
டைய ப்ரஸந்ததை அதுபாஷிக்கிறார்;

(வ-ம்.) (ஆத்ம ஸ்வரூபம் தேஹாதிவிலக்ஷணமானபடியென்?
என்னில்) என்று. இது தன்னை தத்வஸோகரத்தில் இவர் தாமே
வ்ஸ்தரேண வருளிச்செய்தார்.

தேஹம்-அநேகாவயவ ஸங்காதாத்மகமென்னுமிடம் வித்தம்;
அதில் எல்லா அவயவங்களுக்கும் சைதந்யமூண்டாகில், அநேக
சேதகோபலப்தி ப்ரஸங்கிக்கும். அவயவங்களுக்கு அந்யோந்யம்
விவாதநியமமும், அவற்றில் மமதாபுத்தியும், மமதாவ்வஹார
முங்கூடாது. [“ஓரவயவத்துக்கே சைதந்யங்கொள்ளில்; அது விச்
சிந்தமாணல். அவயவாந்தரம் அதுபவித்ததை ஸ்மிரிக்கக்கூடாது.
பின்பு, அஹம்புத்தி வ்யவஹாரங்களும், மமதாபுத்தி வ்யவஹாரங்
களும் தவிரவேணும்; ஸர்வ ஸரீரவ்யாபியான ஸுகதூகாநுபவமுங்
கூடாது. அவயவ ஸங்காதாத்மகமன்று, ஸரீரம் அவயவி, அதிலே
சைதந்யமென்னவு மொண்ணாது: உபலம்பாநுபபத்திக ளில்லாமெ
யாலே. அவயவி ஸ்வீகாரம் அதுபந்ந மாயையாலே. கிஞ்ச,
(ருஉ) “வாஸுஷெஹொஹ்மிந்ஜீஞாநஃ, யுவஷெஹொஹ்
வஹ்மிந்ஜீஞாநஃ, லிஸரீரஸ்ய” என்று, ஸரீராஹமர்த்தங்களில்
பிறக்கிற பேத ப்ரதிபத்தியும், பேத வ்யவஹாரமும் கூடாது;
(ருங) “லிஸரீரஸ்ய” என்கிற விடத்திற்போலே, அமுக்யமென்ன
வோண்ணாது; முக்யே பாத மில்லாமையால். அன்றிக்கே, அஹம்

புத்திக்கு ஸரீரம் விஷயமென்றுகொண்டாலும், ஸ்ருதியாலும் ஸ்ருத்யர்த்தாபத்தின்களாலும் தேஹாதிரித்தனாய், தேஹாந்தரபரிஹயோக்யமான ஆத்மாவளித்தன். பாஹ்யேந்த்ரியங்களும் ஆத்மாவாக மாட்டாது; ஒருவனே ஸர்வேந்த்ரிய விஷயங்களையு மறிகையால். இப்படிக் கொள்ளாதபோது, “யாவொருவன் நானிவ்வர்த்தத்தைக் கண்டேன், அந்தகானே ஸ்பர்ஸிபா நின்றேன்” என்கிற ப்ரதிஸந்தாநமுங்கடாது. சக்ஷுஸ்ஸே ஆத்மாவாகில், அந்தன் ரூபத்தை ஸ்மரியா தொழியவேணும். ஸ்ரோத்ரமே ஆத்மாவாகில், பதிரான் ஸப்தத்தை ஸ்மரியா தொழியவேணும். இப்படி மந்தை யிந்த்ரியங்களிலுங்கண்டு கொள்வது. அந்தக் கரணமும் ஆத்மா வாசமாட்டாது; கர்த்தானினுடைய ஸ்மரணது கார்யங்களுக்குக் கரணமாகக் கல்பிதங்களாகையாலே. இது தானே ஸ்மரிக்கிற தென்னவொண்ணது; ஸ்மரணத்திக்குக் கரணமில்லாமையாலே. கரணமும் இது தானேயென்னவொண்ணது; விருத்தமாகையாலே. வேறேயொன்று கரணமென்னில்; அது பாஹ்யகரணமாகில், அதில்லாதவனுக்கு ஸ்ம்ருதி கூடாது; அந்தக் கரணமாகில், ஆத்மாவுக்கு மநஸ்ஸென்று பேரிட்டதாய்விடும். அந்தக் கரணம் அநபேக்ஷிதமாகில், இந்த்ரியார்த்தஸம்பந்தமுண்டானபோதெல்லாம் ஜ்ஞாநம்பிறக்கவேணும்; ஆகையால், மநஸ்ஸும் ஆத்மாவாசமாட்டாது. ப்ராணன்களும் ஆத்மாவாசமாட்டாது; ஸங்காதரூபங்க ளாகையாலே. தேஹம் ஆத்மாவென்கிற பக்ஷத்துக்குச் சொன்ன ஹ்ருஷணங்கள் இங்கும் துல்பம். ஜ்ஞாநமும் ஆத்மாவாசமாட்டாது; “எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தது, நபரித்தது” என்று க்ஷணிகமுமாய், ஆத்மதர்மமுமாய்த் தோற்றுகையாலே. ஸ்த்திரான யிருப்பானே ராத்மா வுண்டென்னுமிடம், “நேற்றுக்கண்டநானே இன்றுங் காணாநின்றேன்” என்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞாநயாலே வரித்தம்” என்று, இப்படி விஸ்தரணை வருளிச்செய்தாரிதே.

(சு) (அ-கை.) இப்படி தனித்தனியே யெடுத்துக் கழிக்குமளவில் க்ரந்தவிஸ்தர மாமென்று மந்தமதிகளுக்கும் ப்ரதிபத்தியோக்ய மாம்படி, தேஹாதிகளை ஸமுச்சித்த்யோபாதாடம் பண்ணி, அவற்றிற் காட்டில் ஆத்மாவுக்குண்டான வைவக்ஷண்யத்தைச் சில யுக்தி விஸேஷங்களாலே ஸுத்ரஹமாக வருளிச்செய்கிறார்;

(¹⁰) தேஹாதிகள் “என்னுடைய தேஹாதிகள்” என்று, ஆத்மாவில் வேறுபட்டேதோற்றுகையாலும், “இதம்” என்று தோற்றுகையாலும், ஆத்மா “நான்” என்று தோற்றுகையாலும், இவை யொருகால் தோற்றி யொருகால் தோற்றுமையாலும், ஆத்மா எப்போதுந் தோற்றுகையாலும், இவை பலவாகையாலும், ஆத்மா ஒருந்ருகையாலும், ஆத்மா—இவற்றில் விலக்கண னென்று கொள்ளவேண்டும்.

(வ் ம்.) (தேஹாதிகள்) என்று தொடங்கி. “தேஹாதிகள்” “என்னுடைய தேஹாதிகள்” என்று - ஆத்மாவில் வேறுபட்டுத் தோற்றுகையாலும், “இதம்” என்று தோற்றுகையாலும், ஆத்மா “நான்” என்று தோற்றுகையாலும்” அதாவது-தேஹாதிகளானவை என்னுடையதேஹம், என்னுடைய விர்த்தியம், என்னுடைய மநஸ்ஸு, என்னுடையப்ராணன், என்னுடைய புத்தி யென்று, மமதா புத்திக்கும், மமதாவ்யவஹாரத்துக்கும் விஷயமாய்க்கொண்டு அஹமர்த்தபூதன ஸ்மார்த்துக்கு அந்யமாய்த்தோற்றுகையாலும், அப்படியே “இது தேஹம், இது விர்த்தியம்” என்று இதம்புத்தி வ்யவஹாரவிஷயமாய்க் கொண்டு அஹமர்த்த வ்யபிரித்தமாய்த் தோற்றுகையாலும்; அங்ஙனன்றிக்கே, ஆத்மா அஹமர்த்தபூதனாய்க்கொண்டு தோற்றுகையாலு மென்றபடி.

“இவை ஒருகால் தோற்றி ஒருகால் தோற்றுமையாலும் ஆத்மா எப்போதுந் தோற்றுகையாலும்” “இவை” என்று தேஹேந்த்ரியாதிகளைப் பராமர்ஸிக்கிறது. தேஹம் ஒருகால் தோற்றி ஒருகால் தோற்றுமையாவது-ஜாத்தலஸையில் (௩௬) “ஸூக்ஷ்மொஹம், க்ரூரொஹம்” இத்யாதிகளாலே அஹம் புத்தி வ்யவஹாரவிஷயமாய்க்கொண்டு ஆத்மத்தேந் தோற்றியிருந்ததே யாகிலும், ஸுஷூப்திகலஸையில் அப்படி தோற்றுகிருக்கை.

ஆத்மா எப்போதுந் தோற்றுகையாவது - “உறங்குவதுக்கு முன்பு இவையெல்லாம் அறிகிருந்த நான் உறங்குகிறபோது என்னுடம்பு முட்படவறிந்திலேன்” என்று, ப்ரத்பயிஜ்ஞை பண்ணுகையாலே, உபயாவஸ்த்தையிலும் தேஹாத்யனா யிருப்பானொரு ஆத்மா உண்டென்று தோற்றுகை.

அதவா, ஜம்மமாணபாக்த்வத்தாலே தேஹம் ஒருகால்தோற்றி ஒருகால் தோற்றுவாயாலும், “நான் ஜம்மாந்தரத்தில் பண்ணின அகிணுடையபலநிதி” என்ற லோகப்பவஹாரக்தாலே, ஆத்மா ஜம்மமாணுகிரஹிதனாய்க்கொண்டு எப்போதும் தோற்றுகையாலு மென்னவுமாம்.

அப்படியே, சக்ஷுராதிரூபேண தோற்றியிருக்கிற விர்த்தியங் கள், அந்த பதிராத்யவஸ்தைகளில் தோற்றுமையாலும்; ஸங் கல்பாதிரேதுத்தவேர தோற்றியிருக்கிறமநஸ்ஸு, ஒரு காலவிஸே ஷங்களிலே மூடமாய்க்கொண்டு ஒன்றுத் தோற்றுமையாலும்; உச் ச்வாஸகிஸ்வாஸாதிகாரலே தோற்றியிருக்கிறப்ராணங்கள், ஒரோ மோஹதஸஸகளிலே நெற்றியைக்கொற்றிப் பார்க்கவேண்டும்படி தோற்றுமையாலும்; விஷயகாஹணலேஹையில் ப்ரகாஸிக்கிறஜ்ஞா நம் விஷயக்ரஹணபாவதஸஸயில் தோற்றுமையாலும்; இப்படி யன்றிக்கே, “நான் கண்ணும்செவியும் முன்பு விளங்கியிருந்தேன், இப்போது அந்தனும் பரிணாமானேன்; முன்பு என்னுடைய மநஸ்ஸு விஸுதமாயிருக்கும், இப்போ தோன்றுத் தெரிகிறதில்லை; நானப்போது நிஷ்ப்ராணனாய்க் கிடந்தேன், இப்போது ஸப்ராண னானேன்; எனக்கப்போது ஜ்ஞாநமுண்டாயிருந்தது, இப்போது நஸரித்தது” என்று, இவை தோற்றினபோதோடு தோற்றாதபோ தோடு வாசியற ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாலும்,

இவை பலவாகையாலும் ஆத்மா ஒருவனாகையாலும்; மீண்டும் இவை யென்று தேஹாதிகளைப் பராமர்ஸிக்கிறது. தேஹத்துக்குப்பன்மை அநேகாவயவ ஸங்காநாத்மக மாகை யாலே; இந்தரியங்களுக்குப் பன்மை சக்ஷுஸ்ப்ரோக்தாவயத்தி பேதத்தாலே. மநஸ்ஸுக்குப்பன்மை - மகோபுத்தி சித்தாஹங்கார ரூபமானபேதத்தாலே.ப்ராணனுக்குப்பன்மை,ப்ராணபாநாதி பேத த்தாலே; புத்திக் குப்பன்மை — கடஜ்ஞாந படஜ்ஞாநாதிபேதத் தாலே. இப்படி தேஹாதிகளோரொன்றே பலவாகையாலும்; இங் கனன்றிக்கே, அஹம்புத்தி வ்யவஹாராஹனான ஆத்மா ஒருவனா கையாலும், ஆத்மா இவற்றில் விலக்ஷணனென்றுகொள்ளவேணும். அதாவது-இப்படி தேஹாதிப்ரகாரத்தையும், ஆத்மானினுடையப்ர காரத்தையும் நிரூபித்தால், ஆத்மா தேஹாதிகளானவற்றில்

(எ.) இந்தபுத்திகளுக்குக் கண்ணழிவுண்டேயாதிலும், ஸாஸ்த்ரபலத்தாலே ஆத்மா தேஹாதி விலக்ஷணமாகக் கடவன்.

வேறபட்டி ரூப்பாறொருவனென்று அஸ்யம் அங்கீகரிக்கலெனுமென்றாக.

எ. (அ-சை.) இப்படி யுத்தியாலே ஸாதிதமான வர்த்தத்தை ஸாஸ்த்ரபலத்தாலே த்ருக்ரிக்கோர்;

(வ்-ம்.) (இந்த புத்திகளுக்குக் கண்ணழிவுண்டேயாதிலும் ஸாஸ்த்ரபலத்தாலே ஆத்மா தேஹாதிவிலக்ஷணமாகக் கடவன்) என்று. கண்ணழிவுண்டே யாதிலும் என்கையாலே - ஸர்வகா இதுக்குக் கண்ணழிவுசொல்ல வொருவர்க்கும்போகாது; அதுதான் னுண்டாய்த்தானிலும் இவ்வர்த்தம் ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி ஸர்வஸாஸ்த்ரவர்த்தமாகையாலே, ஸாஸ்த்ரபலத்தானே இவ்வர்த்தத்தை ஸாதிக்குமென்று கருத்து. (௩௫) “வ^{ஹ்}வி^{ஹ்}ஸாயம் வ^{ஹ்}ஷம்” (௩௬) “வ^{ஹ்}வி^{ஹ்}ஸ சூதூஹவத்” (௩௭) “ஹ-ஓதாநிவ கவமெ-ஹ வவமெ-ஹ^{ஹ்}யாணிவ | டவமெ-ஹ தவமெ-ஹ^{ஹ்}ண ஐதாநமநா டயஸ்யா || ஶந்வகாரொனெனவொகூம் மகாரொணகவஹ்கூத் | வகாரொண ஹகாரொண ஶஹாநு ப்ரகூதிராஹுதெஃ சூதூதம் ஸகாரொண வ^{ஹ்}வி^{ஹ்}ஸ^{ஹ்} ப்ரகூதீ-ஹ^{ஹ்}” (௩௮) “யவர^{ஹ்} ப்ரகூதெ^{ஹ்} ப்ரகூத^{ஹ்} வ^{ஹ்}ஷம் வ^{ஹ்}வி^{ஹ்}ஸக^{ஹ்} | ஸவனவ ஸவ-ஹ-ஓதாநாநா ஹ^{ஹ்}ய^{ஹ்}தெ” (௩௯) “சூதூஸ-ஹகாரா ஸாஹா நிம-ஹ^{ஹ்}ண ப்ரகூதெ^{ஹ்} வர^{ஹ்} | ப்ரவ^{ஹ்}ப^{ஹ்}வ^{ஹ்}ய^{ஹ்}ந^{ஹ்} வ^{ஹ்}கஸ்யாவி^{ஹ்} ஜஹ^{ஹ்}” (௪௦) “வி^{ஹ்}ஸ^{ஹ்} வ^{ஹ்}ய^{ஹ்}தெ^{ஹ்}வ^{ஹ்}ஸ^{ஹ்} ஸ்ரீர^{ஹ்}வா^{ஹ்} ண^{ஹ்}ப^{ஹ்} ஹ^{ஹ்}ண^{ஹ்} | ததொஹ^{ஹ்}தி^{ஹ்} க^{ஹ்}தெ^{ஹ்}தா^{ஹ்} ஸ^{ஹ்}ஜ^{ஹ்}தா^{ஹ்} ராஜ^{ஹ்} க^{ஹ்}ரொ^{ஹ்}ஹ^{ஹ்}” (௪௧) “கி^{ஹ்}வ^{ஹ்}தெ^{ஹ்} ஹ^{ஹ்}ர^{ஹ்}கி^{ஹ்}ந^{ஹ்} ஸிர^{ஹ்}ஹ^{ஹ்} த^{ஹ்}யொ^{ஹ்}ஹ^{ஹ்} | கி^{ஹ்}வ^{ஹ்}ஹ^{ஹ்}க^{ஹ்}வ^{ஹ்} வெ^{ஹ்} த^{ஹ்}வெ^{ஹ்}த^{ஹ்} ஶ^{ஹ்}வ^{ஹ்}தெ^{ஹ்} ஸ^{ஹ்}ஹ^{ஹ்}வ^{ஹ்}ய^{ஹ்} வெ^{ஹ்}ஹ^{ஹ்} வ^{ஹ்}ய^{ஹ்}தெ^{ஹ்}வ^{ஹ்} வ^{ஹ்}வ^{ஹ்}தி^{ஹ்} | க^{ஹ்}ஹ^{ஹ்}தெ^{ஹ்}வ^{ஹ்} நி^{ஹ்}வ^{ஹ்}ஹ^{ஹ்} ஹ^{ஹ்}க^{ஹ்}வ^{ஹ்}நி^{ஹ்}ய^{ஹ்} வ^{ஹ்}ய^{ஹ்}வ^{ஹ்}”

(அ.) அஜ்டமாகையாவது - ஜ்ஞாந்தையொழியவுந் தானே தோற்றுகை.

(க.) ஆநந்தரூப மாகையாவது-ஸுகரூபமா யிருக்கை.

(சக) “வஹ்நி-ஞதாபுக்ஷெஷெஷெ ஷெ ஹ்ரோஹதஜொஷுக்ஷி
 சுஹ்ரீஷெத ஷித்யு-ஷெஷெ சுஹ்ரோத சுஹ்ரீதி ருதிஷி”
 சூகாஸவாயநீஜஹ வ்யயிவீஷெ வ்யயிஷெ । சூ தந்ரோத்
 ரியஹ்வம் சுஹ்ரோதி சுஷெஷெ” என்று, இப்படி ஸ்ருதி
 ஸ்ம்ருத்யாதி ஸகல ஸாஸ்த்ராதிபந்தமான ஆந்மாவினுடைய
 தேஹாத்மிலக்ஷணத்வம் தரபந்தநவ மென்று நினைத்திறே! ஸாஸ்த்ர
 பலத்தாலே ஆத்மா தேஹாத்மிலக்ஷணமாகக் கடவனென்று ஸுநி
 ஸ்சயமாக இவரருளிச்செய்தது.

அ. (வ்-ம்.) (அஜடம்) இத்யாதி. அஜடத்வமாவது - அநந்தா
 தீந்பாகாஸத்வம். ஸ்வயம்பாகாஸத்வ மென்றபடி. ஸ்வயம்பாகா
 ஸத்வ மாகையாவது-தீபம் தீபாந்தாநிரபேக்ஷமாக ஸ்வய்வஹார
 த்துக்கு ஹேதுவாகிற லோபாதி, ப்ரகாஸாந்தர நிபேக்ஷமாக ஸ்வ
 வ்வஹாரத்துக்கு ஹேதுவாகை.

அத்தை யருளிச்செய்கிறார்; (ஜ்ஞாந்தை யொழியவுந் தா
 னே தோற்றுகை) என்று. (சஉ) “ஹ்ரேஷெஷெஷெ வ்யயிஷெ
 ஷெ” (சக) “சூ தந்ரோத் வ்யயிஷெ ஸ்யஷெஷெஷெஷெ”
 (சச) “விஜ்ஞாநஸ்ய” (சஅ) “சூ தந்ரோநஸ்ய” (சரு) “த
 ஜ்ஞாநஸ்யம் வ்யாவி ஸ்யஸ்வெஷெ ரிந்ஷெஷெ” (சசு) “சூ த
 ஸ்வெஷெஷெ தஜாநஸ்ய” என்னக்கடவதிறே.

க. (வ்-ம்.) (ஆநந்தரூபம்) இத்யாதி. ஆநந்தரூபத்வமாவது-ஸ்வ
 தவவேஷ்டத்வம். அதாவது—ஸ்வபாவமேயதுகூலமாயிருக்கை.
 (சஎ) “சுந்ருக்ஷெஷெ ஸ்யஸ்வெஷெஷெஷெ வ்யயிஷெஷெ
 தஜாநஸ்யம் வ்யாவி ஸ்யஸ்வெஷெஷெஷெஷெ வ்யயிஷெஷெ
 ஷெ” என்கிறபடியே, தனக்குத்தானே ஸுகரூபமா யிருக்கை
 யென்றபடி.

(கக.) நித்யமாகையாவது - எப்போது முண்டாகை.

(கஉ.) எப்போது முண்டாகில் ஜந்மமரணங்க ளுண்டாகிறபடியென் ? என்னில்; ஜந்மமாவது - தேஹஸம்பந்தம், மரணமாவது-தேஹவியோகம்.

(கக) (வ்-ம்) (நித்யம்) இத்யாதி. நித்யத்வமாவது-ஸர்வகால வர்த்தித்யம். அதுதான் யநநிர் சொர்க்கநர். (எப்போது முண்டாகை) என்று.

(கஉ) (அ-ஸா) எதன்விடாகி ஸங்கலை யறுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்; (எப்போது முண்டாகில்) என்று தொடங்கி.

(வ்-ம்) அதாவது-ஆத்மா ஸர்வகாலவர்த்தியா பிருக்துமாகில், (ருஉ) “புஜாவதிக் புஜாசஸ்யஜக” (ருச) “ஹ்ரு-ஹ்ராவஸா ரேஜாஸவ-ஹ்ரேஜா” (ருரு) “யதொவா ஜாநி ஹ்ருதாநி ஜாயதெ” (ருசு) “ஹ்ருதேஸ-ஹ்ருதா ஜமதிக் புஸவதிக் தொ யெந ஜீவாநயுஸஸஜ-ஹ்ருதா” இத்யாதி ப்ருகிவாக்யங்க ளால் ஆத்மாவுக்குச் சொல்லப்படுகிற ஜந்ம மரணங்க ளுண்டாகிற படியென்? என்னில்; அவற்றிற் சொல்லுகிற ஜந்மமாவது-தேஹஸம் பந்தம்; மரணமாவது-தேஹவியோக மென்கை.

நித்யமாகில் ப்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஏகத்வாவதாரணம் கூடா தென்னில்; ஏகத்வமாவது - நாமரூபவிபாகா பாவமாகையாலே, கூடும். ஸம்ஹாரதஸையில் ஆத்மா வில்லையாகில், ஈஸ்வரனுக்கு உபாதாமத்வங்கூடாது; அந்ருதாப்யாகமக்ருதனிபா ணுஸங்களும் வரும். ஆகையால், ஆத்மநித்யத்வம் கொள்ளவேணும். (ருஎ) “ந ஜாயதெ த்ருயதெ வாவியஸிசு” (ருஅ) “ஜ்ஞாஜ்ஞா விராவஜா வீஸநீஸஸ” (ருக) “நிதெஜா நிதெநாநா” (கஉ) “புக்ஷு திம் பூராமஹம்ஹெவ விஷ்ணுநாநீ உஹாவதி” (கக) “ந ஜாயதெ த்ருயதெவாகுஹி ஹ்யம்ஹ்ருகா ஹ்ருதாவாந ஹ்ருய: கஜோநிநு ஸாஸுதொயம் வாராணாநஹநு தெ ஹநுஜாநெஸரீரெ” என்று, ஆத்ம நித்யத்வப்பிரதிபுதி கைகளான ப்ருகிஸ்மருதிகள் அநேகமிதே.

(கக.) அணுவானபடி என்னென்னில்;

(கச.) ஹ்ருதய ப்ரதேஸத்தில் நன்றும் உத்க்ரமித்துப்போவது வருவதாமென்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, ஆத்மா அணுவாகக்கூடவது.

(கங.) (வ-ம்.) அசித்திலக்ஷணமாய், அஜடமாய், ஆநந்தரூபமாய், திசுமாயிருந்தாலும் விபரமிருக்கலாமிதே; வயம்பூதமாவ வாந்மஸ்வரூபம் அணுவென் தறியுமாய் யெவ்வனே? என்கிற ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரஸந்தஸ்த ய நுவதிக்கிறார்; (அணுவானபடி யென்னென்னில்) என்று.

(கச.) (அ-கை) அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார், (ஹ்ருதயப்ரதேஸத்தில் நின்றும்) என்று நொடங்கி.

(வ-ம், அதாவது- (கஉ) “ஹ்ருத்யெஹ்வாயபாதா” என்று ஹ்ருதயஸ்திதியையும் (கங) “தெ தவ்ரெஷ்யாகெநெ நஷக்ஷுதா திஷ்யா ரீதி வக்ஷாநெஷாவா லெஹ்யெஷா யாநெஷ்யெஷாவா ஸரீரெஷ்யெஷாவா” என்று உத்க்ரமணத்தையும், (கச) “யெவெவெகெ ஷாலா ஷோகாபூ யணி யந்ரேஸெஸெ தெ ஸவெ-மஹனி” என்று கமநத்தையும், (கரு) “தஸ்யாஷோகா துநரெத்ரா வெஷ்யெஷோகாயகலே-பெ” என்று ஆகமநத்தையும், கிர்த்தோஷப்ரமானமான வேதாந்தஸாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே அணுவாகக்கூடவதென்கை. விபுவாகில் இவையொன்றுங் கூடாதிதே. ஸுதீக்ரகாரும் ஆத்மாவினுடைய அணுத்வம் ஸாதிக்கிறவளவில், (கக) “உஷாணிமக்யா மதீநா” என்று இவற்றாலேயே! முந்துற ஸாதித்தது; (கங) “ஷெஷோணாநராதா தெதவலா வெஷிகய” (கஅ) “வாலாதுஸதஹாமஸுஸதயா கஜிதவஸுஷா ஷாமொஜேவ ஸுவிஜெஷ்ய” (கக) “சூராதுரோத்ராஹ்ய வரொஷிஷ்ய” (எ) “ஷாநாதுபரீணாபரீணா ஸுராசு ஜ்ஞாநா நெநெஷக்ஷண” முதலிரணாபுரீணாஷெஷாஸுரிகொடி விக்ஷிதா” இதராகி ப்ருதிஸ்மருககளாலும் ஆத்மாவினுடைய அணுத்வம் ஸம்பந்திதாம்.

(கஅ.) அவயக்தமாவகையாவது - கடபடாதிக்களைக் கரவறிக்கிற சகடபுராதிக்களால் தோற்றுதிருக்கை.

(கக.) அசிந்த்யமானகையாவது - அசித்தோடு ஸஜாதீய மென்ற நினைக்கவொண்ணுதிருக்கை.

(கஅ) (வ-ம்) (அவயக்தமாவகையாவது-கடபடாதிக்களைக் கரவறிக்கிற சகடபுராதிக்களால் தோற்றுதிருக்கை.) (எந்) “ஹே நாலி யொ மூர்தி வடவடாதிக்கியஸ்தாநிவொஹோவெணையஜிஹை, வெகாயபா தா நவ்யஸ்தாநிவக்யஸ்தாநி” என்றிறே! பாவ்ய காரநாமநுளிச்செய்தது. அப்படியே மிவரு மநுளிச் செய்துகூர்.

இங்கு நன்றிக்கே, மூன்று பரமானந்தாலும் தோற்றுதிருக்கையென்னில் துச்சத்யம்வருநிறே. ஆகையால், மாநஸஜ்ஞாநகமய மித்தனை யல்லது ஐந்திரிகஜ்ஞாந கமமம் அன்றென்கை.

அவயக்தஸப்தார்த்தம். (நஉ) “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்று தொடங்கி ஆத்மஸ்வரூபஸவலக்ஷணயத்தை யநுளிச் செய்த ஆத்மவாநம், (நஉ) “ஞானங்கடங்கதே” என்று, ஐந்திரிக ஜ்ஞாநாகோசாத்வத்காரிதே! அநுளிச்செய்தது.

(கக) (வ-ம்) (அசிந்த்யமானகையாவது - அசித்தோடு ஸஜாதீய மென்று நினைக்கவொண்ணுதிருக்கை.) (எந்) “யதஸுஜாதிவில ஜாதியஸ்தாநவெணையவஸ்தாநவிலஜாதியஸ்தாநவகததலாவ யகூதயாநிஜயிதாநிவொநாமதே” என்றிறே! இதுக்கும் பாவ்யகார நுளிச்செய்தது.

ஆகையால், இவரு மிப்படி யநுளிச்செய்துகூர், அங்கு நன்றிக்கே, அசிந்த்யமாவது-ஹே நாலி யொ மூர்தி வடவடாதிக்கியஸ்தாநிவொஹோவெணையஜிஹை, வெகாயபா தா நவ்யஸ்தாநிவக்யஸ்தாநி” என்று, ஐந்திரிக ஜ்ஞாநாகோசாத்வத்காரிதே! அநுளிச்செய்தது.

ஆக. (எசு) “சுஷுக்ஷாய சிவிக்ஷாய” என்று, கீதோ பரிஷதாசாரியன் அநுளிச்செய்தபடியே, இவரும் ஆத்மஸ்வரூப

- (உ௦.) நிரவயவமாயைவது - அவயவஸமுதாய மன்றிக்கே யிருக்கை.
- (உ௧.) நிரவிகார மாகையாவது - அசித்துப்போலே விகரிக்கை யன்றிக்கே யொருபடிப் பட்டிருக்கை.
- (உ௨.) இப்படி யிருக்கையாலே ஸஸ்தாம், அக்ரி, ஜலம்,வாதம், ஆதபந்தோடக்கமான வற்றால் சேதித்தல், தவறித்தல், நனைத்தல், ஸோஷப்பித்தல்சேய்க்கைக்கு அயோக்யமா யிருக்கும்.

வைலக்ஷண்ய பாகடநார்த்தமாக இவ்விடத்திலே யுநிசிச்செய்தா ராயிற்று.

(உ௦) (வ்-ம்) (நிரவயவமாயைவது-அவயவஸமுதாய மன் றிக்கே யிருக்கை); அதாவது - (எள) “விஜ்ரநயயே” என்றும், (சச) “விஜ்ரநயநே” என்றும் சொல்லுகையே ஜ்ஞாநைகாகார மாகையாலே, அசித்வஸ்துக்களையெப்போலே அவயவஸங்காதாத்மக மன்றிக்கே யிருக்கை.

(உ௧) (வ்-ம்.) (நிரவிகார மாகையாவது - அசித்துப்போலே விகரிக்கை யன்றிக்கே யொருபடிப்பட்டிருக்கை.) அதாவது - (சக) “சுபிதாநக்ஷரம் ஹரம்” (எஅ) “சுபிதாஸாநெகாநக்ஷரே” என்று, அக்ஷரஸந்தவார்யமான வஸ்துவாதையாலே, க்ஷணக்ஷண ஸ்வபாவ மாகையாலே, க்ஷரஸந்தவார்யமான அசித்துப்போலே விகரிக்கை யன்றிக்கே, ஸதையொருபடியாயிருக்கை.

ஆகையினே (எசு) “சுவிசாரொப்யாபி” என்று, கீதோப நிஷதாசார்யன் அநிசிச்செய்தது,

(உ௨.) (அ-கை.) ஏவம்பாகார மாகையாலே, சேத்யாதி விஸ ஜாதியமா யிருக்குமென்கிறார் மேல்:

(வ்-ம் (இப்படி) என்று தொடங்கி, இப்படியென்று - அவ் யக்தாதிதிகள் நாலையும் அநுபாஷிக்கிறதாதல், நிரவிகாரத்வ மாந் ரததையாதல். (ஸஸ்தாம்-அக்ரி) இத்யாதி, அதாவது-ஸஸ்தாந் யாதிதிகள் சேதநதஹநாதிதிகளைப் பண்ணுப்போது தத்தவஸ்துக்

(உரு.) ஆர்ஹதர் ஆத்மாவை தேஹபரிமாணன் என்னார்கள்.

(உசு.) அது ஸ்ருதிவிருத்தம்.

கனிலே வ்யாபித்துச் செய்வேணுகைபாலும், ஆத்மா ஸர்வ அபித்தத்வ வ்யாபக னுகையாலே, அவற்றிற் காட்மல் அக்ய ந்தஸூக்ச்மபூக னுகையாலும்: வ்யாப்யமாய் ஸ்த்தூலமா யிருக்கிற விவை வ்யாபகமாய் ஸூக்ச்மமான ஆத்மவஸ்துவை வ்யாபித்து விகரிப்பிக்கமாட்டாமையாலே. ஸஸ்த்ராக்கிஜலவாதாதாதிசுளா லேவரும் சேதந தஹ க்லேஸந சேராஷணங்களுக்கு அநர்ஹ மா யிருக்குமென்கை. (உஅ) “நெநநம் உநிந்நி ஸஜ்ஜாணி நெநநம் உஹதிவாவசுஃ | நநெநநம் க்ஷேபயஜ்யாவொ நஸாஷயதிகாரம் | த்வி க்ஷேபஜ்யாய ஜிஜ்ஞேயாய ஜிஜ்ஞே ய்யாஸ்யாஸ்யாஸ்யவய | நி த்ய ஸவக்தகஸாணா ராயநொ யம் ஸநாதநந”என் னுநளிச் செய்காணிநே.

(உரு.) (அ-கை) இப்படி. நிர்விகாரமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு பரிணமித்வங்கொள்ளுந் ஆர்ஹதாதம் அபுத்தமென்னுமிடத்தை தர்ஸிப்பிக்கிறார் மேல்: (ஆர்ஹதர்) இத்தயாநிரால்.

(வ-ம்) ஆர்ஹதாரித்யம் - ஹதர். அவர்கள் (எத “வ்யாஜெ நெநெநந” இத்தயாகிபகாரேண ஆபாதசூடம் தேஹத்திலுண் டான து:காத்யநாவம், ஆத்மாதேஹபரிமாண னல்லாதபோது கூடாது: ஆகையால், ஆத்மா ஸ்வகர்மா நகுணமாகப் பரிந்ரஹித் தும் கஜ பிபீலிகாதி ஸாரிந்ஸஞ்சு அநுகூலமாகப்பரிணமித்து, தத்தகந்தேஹபரிமாணானூயிராக் தமென்றிதே! சொல் லுவது. அத்தைய நுநிச் செய்கிறார், (தேஹபரிமாணனென்னார்கள் என்ற).

(உசு.) (அ-கை) அதைநிராகரிக்கிறார்; (அதுஸ்ருதிவிருத்தம்) என்று.

(வ-ம்) இவ்விடத்தில் இவர்க்கு விவக்ஷிதையான ஸ்ருதி யேதென்னில்; (சுக) “சுஜ்ஜ காக்ஷரம் ஹரஃ” என்று, ஆத் மாவின்னுடைய நிர்விகாரத்வ பர்திபாதிசைபான ஸ்ருதியாகவேணும்; “தேஹபரிமாணன் என்கிறபடி, ஆத்மா நிர்விகாரன் என்கிற

உரு. அநேகதேஹங்களைப் பரித்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத் துக்கு ஸைதில்யம் வரும்.

உசு. ஜ்ஞாநாஸ்ரய மாகையாவது - ஜ்ஞாநத்துக் கிருப்பிடமாயிருக்கை.

ஸ்நுதியாலே பாதிதம்” என்று இவர்தாமே தத்வஸோகத்திலே யருளிச்செய்கையாலே. (சுஎ) “வணஷொணாராதா” (சுஅ) “வாலாஹி, ஸதலாமஸ்ய” இப்பாதி ஸ்நுதிகளும், தேஹபரி, மாணபக்ஷத்திக்கு பாதிசைகனாகையாலே அவற்றையும் இவ்விடத்திலே சொல்லுவாருமுண்டு.

(உரு) ஏதத்விஷயமாக தூஷணந்தரமும் அருளிச்செய்கிறார்;

(அநேகதேஹங்களைப் பரித்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு ஸைதில்யம் வரும்) என்று. அதாவது-தேஹபரிமாணம் என்னும்பக்ஷத்தில், ஸம்வித்தயோகராய் ஸௌபரிபைப்போலே ஏககாலத்திலே யநேகதேஹங்களைப் பரித்ரஹிக்கு மவர்களுக்கு தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை யநேகமாக சிந்நமாக்கிக்கொண்டு அவ்வவதேஹங்களைப்பரித்ரஹித் வேண்டிய நுமென்கைபரகாயப்போஸமுதேந அநேகஸரீரங்களைப் பரித்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்தூலமான ஸரீரத்தைவிட்டு ஸுக்ஷ்மமான ஸரீரத்தைப் பரித்ரஹிக்குமளவில், இதுக்கெல்லாமது அவசாயம் போராமையாலே ஸைதில்யம் வருமென்னவுமாம். (எசு) “வணீவஜா-தூகா-த-^{ஸு}” என்கிற ஸுத்ரத்தில் சொல்லுகிறபடியே, அல்ப மஹத்தரிமாணங்களான கஜ பிழிலிகாசி ஸரீரங்களை, ஸ்வகர்மாதுகுணமாகப் பரித்ரஹிக்குமவர்களுக்கு, கஜ ஸரீரத்தைவிட்டு பிழிலிகா ஸரீரத்தைப் பரித்ரஹிக்குமளவில் கஜஸரீர ஸமபரிமாணமாயிருக்கும். அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு பிழிலிகாஸரீரம் அவசாயம் போராமையாலே ஸைதில்யம் வருமென்று இங்கனே இவ்வாக்யத்துக்கு யோஜித்தாலோ வென்னில, “யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு” என்கையாலே, அது இவ்விடத்தில் இவர்க்கு விவக்ஷிதமன்று.

(உசு) (ஜ்ஞாநாஸ்ரய மாகையாவது - ஜ்ஞாநத்துக்கு இரூப்பிடமாயிருக்கை.) ஜ்ஞாநாவது - ஸ்வஸத்தகமாத்ரத்

உஎ. ஆத்மா, ஜ்ஞாநத்துக் கிருப்பிடமன்றிக்கே ஜ்ஞாநமாத்ரமாகில்;

உஅ. நானறிவேன்று சொல்லவேணும், நானறியா நின்றேனென்னக்கூடாது.

தாலே ஸ்வாஸ்ரயத்தைப் பற்றி ஸ்வ பரவ்யவஹாரத்துக்கு உடலாயிருப்பதொரு ஆத்மதர்மம். இதுக்கு ஆத்மா ஆஸ்ரயமாகையவது - தீபப்ரபை களிரண்டும் தேஜோதரவ்யமாயிருக்கச்செய்தே தீபம்ப்ரபைக்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கிறப்போலே தானும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாயிருக்கச்செய்தே ஸ்வதர்மமான ஜ்ஞாநத்துக்குத் தன்னையொழியப் ப்ருதக்ஸ்த்திபுபலம்பங்கள் இல்லாதபடி தான் ஆதாரமாயிருக்கை. (அய) “சுயெயாவெஷேஹம் ஜிவ்யாணீதி” (அக) “ஸ சூத்ரா பிநஸெஸெவதாநு காபிநு வஸுநுபிதெ” (அஉ) “நவஸுஜாபிதெஹம் வஸுதி” (அங) “விஜ்ஞாதார பிநெகெந விஜாநீயாஹம்” (அச) “ஜாநாகெஹவாயம் வஹுஷம்” (அரு) “வணஷஹிபிஷ்டா ஸ்ரோதா வ்யாதாரஸயிதா பிஜா வொஹிகநா விஜ்ஞாநாதா வஹுஷம்” (அசு) “வணவெஹிவாஸு வாரிபிஷ்டாஹம்” இத்யாதி ஸ்ருதி களாலே, ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாந்ருத்வம் வித்தம்.

(உஎ) ஏவம்பூதமான ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாந்ருத்வத்தை யிசையாதே ஜ்ஞாநமாத்ர மென்று சொல்லுகிற பௌத்தாதி களுடைய மதத்தை நிராகரிக்கக்கூடாததத்தப்பகூத்தை யறுவதிக்கொர்; (ஆத்மா, ஜ்ஞாநத்துக்கு இருப்பிட மன்றிக்கே ஜ்ஞாநமாத்ரமாகில்) என்று.

(உஅ) (அஎ) “சுஹ பிஷம் ஜாநாபி” என்கிற ப்ரத்யகூத் தாலே அதத்தை நிராகரிக்கொர்; (நானறிவு)என்றுதொடங்கி.

அதாவது - ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநஸ்ரயத்வ மன்றிக்கே கேவலம் ஜ்ஞாநமாயிருக்குமளவ் யுள்ளதாகில், “நானறிவு” என்று, தன்னை ஜ்ஞாநமாத்ரமாகச் சொல்லுகைபொழிய, “நான் இத்தை யறியாநின்றேன்” என்று, தன்னை ஜ்ஞாதாவாகச் சொல்லக்கூடா தென்கை.

உக. ஜ்ஞாதாவேன்றபோதே, கர்த்தா போக்தா வென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து.

ங. கர்த்துத்வ போக்த்ருத்வங்கள்ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிஸேஷங்க ளாகையாலே.

இவ்வர்த்தத்தை நானறியாநின்றேன் என்கையாலே, விஷய க்ராஹியான தொரு ஜ்ஞாநத்துக்குத்தான் ஆஸ்ரயமென்னுமிடந் தோற்றுகின்றதிறே; இப்படி, ஆக்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வம் ப்ரத்யக்ஷவித்த மாகையாலே அபாதிதமென்றுகருத்து.

(அஅ) “ஐஹிஹிவெஜீத்யா தவிதெஜா வி-ஹெஹெஹு- ராதி யஜிதஹெஹெஹுஹிவெஹெஹுஹி” என்று, பட்டரும் இப்படியிறே! பௌத்தமத நிராகரணம் பண்ணுகிற விடத்தில் அருளிச்செய்தது.

(உக) ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்துத்வ போக்த்ருத்வங்கள் மூன்றும் சொல்லவேண்டியிருக்க, ‘ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாய்’ என்று ஜ்ஞாத்ருத்வ மாத்ரத்தைச் சொல்லி, மற்றையவை யிங்குச் சொல்லாதொழிவா னென்? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்;

(ஜ்ஞாதா வென்றபோதே கர்த்தா போக்தா என்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து) என்று.

(ங.) இப்படி,ப்ரதிஜ்ஞாமாத்ரத்தால் போராதென்று அதக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார்; (கர்த்துத்வ போக்த்ருத்வங்கள் ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிஸேஷங்க ளாகையாலே) என்று.

(அக) “ஹெயொவாஹெயதா ஜ்ஞாந ரி-ஹி ஹி ஜ்ஞாதாகு விராஜநம் । ததத ஹாணொவாஹாநவிக்ஷ-ஹா கரூபதாஸ்யா ” என்கிறபடியே, ஆக்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வம், ஹேயோபாதேய ப்ரதிபத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கும்; அவ்வோஹேயங்களை விடுகையாலும், உபாதேயங்களைப் பற்று கையாலும் உண்டான சிகீர்ஷை - கர்த்துத்வமடியாயிருக்கும்; கர்த்தாவுக்கேயிறே! சிகீர்ஷை யுள்ளது; அந்த சிகீர்ஷைதான் ஜ்ஞாநாவஸ்தா விஸேஷமிதே; அத்தோடு கர்த்துத்வத்துக்கு

௩௧. சிலர், குணங்களுக்கே கர்த்ருத்வமுள்ளது, ஆத்மாவுக் கில்லை யென்றார்கள்.

உண்டான ப்ரத்யாஸத்தியைக் கடாக்ஷித்து கர்த்ருத்வத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தாவீஸேஷ மென்று உபசரித்து அருளிச்செய்கிற ரல்வது, கர்த்ருத்வமாவது - க்ரியாஸ்ரயத்வ மாகையாலே, அத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தாவீஸேஷமென்று முக்யமாகச் சொல்லப்போகாதிதே.

க்ரியையாவது - (௯௮) “ஜாநாதி, ஐஹி, ப்ரயததெ, கரொதி” என்று, ஜ்ஞாநசிகீர்ஷா ப்ரயத்நாநந்தரபாஷியான ப்ரவ்ருத்தி யாகையாலும், ததாஸ்ரயத்வம் கர்த்ருத்வ மாகையாலும், அத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தாவீஸேஷமென்றது உபசாரப்ரயோகம் என்றே கொள்ளவேணும்.

இனி, போக்த்ருத்வமாவது - போகாஸ்ரயத்வம். போகமாவது - ஸுகதுக்ஷுபமான வதுபவஜ்ஞாநம். அது ஜ்ஞாநாவஸ்தாவீஸேஷமிதே. ததாஸ்ரயத்வத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தாவீஸேஷமென்று சொல்லுகையாலே இதுவும் ஒளபசாரிகம்.

இப்படி, ஜ்ஞாந்ருத்வத்துக்கும் இவற்றுக்கு முண்டான ப்ரத்யாஸத்தியதிரயத்தாலே ததைக்யதநம் பண்ணலாம்படி யிருக்கையாலே, ஜ்ஞாந்ருத்வம் சொன்னபோதே கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் சொல்லிற்றாய்த்தென்னத் தட்டில்லையிதே.

(௩௧) இப்படி ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிசமா யிருந்துள்ள கர்த்ருத்வத்தை யில்லை யென்று, ப்ரக்ருதிக்கே கர்த்ருத்வத்தைக்கொள்ளுகிற ஸாங்க்பரை நிராகரிக்கிறார்; (சிலர்) என்று தொடங்கி.

சில ரென்று அவர்கள் பக்கல் தமக்குண்டான அநாதரம் தோற்ற வருளிச்செய்கிறார்.

(குணங்களுக்கே கர்த்ருத்வமுள்ளது ஆத்மாவுக் கில்லை யென்றார்கள்.) குணங்களென்றும் ப்ரக்ருதியென்றும் பேதமில்லையிதே! இவர்களுக்கு; ஆகையாலே, ப்ரக்ருதிக்கே யென்கிற ஸ்தாநத்திலே (குணங்களுக்கே) என்கிறார்.

௩௨. அப்போதிவனுக்கு ஸாஸ்த்ரவ்யதையும், போக்த்ருத்வமும் கொலையும்.

(சூக) “பூக்யதிராஜ - ஸுவஹ - ஸ்வரோஹாத்ஜாநி, ஸாவவயுக்ராஸவஹநொவஷ்டிந மளரவாவரணகாயபாணி, சத்யனாதீநியாணி, காரொருக மிர-ஓவண விவெகாநி, சந்ருநாநதிரொகாணி, ஸரீதாஹ்வெதாநி, ஸகூரஜஹ்விஹ்விஷ்ணு” என்றிறே! அவர்களுடைய வித்தாந்தம். ஆகையால், ப்ரக்ருதிக்கே கர்த்ருத்வமுள்ளது, ஆத்மாவுக் கில்லை யென்றபடி. அதாவது-கடவல்லியிலே, (௩௪) “நஜாயதெ ட்ரியதெ” இத்யாகியாலே, ஆத்மாவுக்கு-ஜம்மமரணதிகளான ப்ரக்ருதி தர்மங்களை யெல்லாம் ப்ரதிஷேசித்து, (சூ௨) “ஹனாவெந்ருந்ருதெ ஹனாஹ்வெதெந்ருந்ருதெஹக்யு ! உஹளதள நவிஜாநீதொ நாயஹ்வி நஹ்ருதெ” என்று, ஹநாதிக்கிரியைகளில் கர்த்ருத்வத்தையும் நிஷேசித்தையாலும், ப்ரதீதையிலே ஸர்வஸ்வரன்றானே, (சூ௩) “நாந்ருஹ்வெந்ருந்ருதெ” என்று சொல்லுகையாலும், இப்படி அத்யாத்மஸாஸ்த்ரங்களிலே ஆத்மாவுக்கு அகர்த்ருத்வத்தையும், குணங்களுக்கே கர்த்ருத்வத்தையும் சொல்லுகையாலே, கர்த்ருத்வமுள்ளது ப்ரக்ருதிக்கே; ‘ஆத்மாவுக்கு கர்த்ருத்வமில்லை; போக்த்ருத்வமாத்ரமே யுள்ளதென்றாய்த்து அவர்கள் சொல்லுவது.

(௩௨) அத்தை நிராகரிக்கிறார்; (அப்போது) என்று தொடங்கி.

அதாவது - ப்ரக்ருதிக்கே கர்த்ருத்வமாய் ஆத்மாவுக்கு கர்த்ருத்வ மில்லையானபோது, இவனுக்கு விதி நிஷேதரூபமான ஸாஸ்த்ரத்துக்குத்தான் அதிகாரியாய்க்கொண்டு அதின் வஸத்திலே நடக்கவேண்டுமெனவும், விவித நிஷித்தகரண ப்ரயுக்த ஸூகதிக்ரூப பலபோக்த்ருத்வமும் சேராதென்கை.

௩௫. கர்த்ருத்வந்தா ஸர்வராஜீநம்.

குணங்களாகியன - ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுங்கள். அவற்றினுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தாலே யுண்டான தென்றபடி. (௧௦௦) “புக்ருதெஃ க்ரி யஜாணாநி மஹெணஃ காராணி ஸவ-ஸஃ | சுஹஸார விஹஸாநா காராஹ பிதிநநுதெ” என்னக்கடவதிதே. இதெல்லாம், (௧௦௧) “கூத-பா ஸாஸு ராப-வக்யாக்” என்கிற ஸூத்ரத்திலே, பூர்வபக்ஷவித்தாந்த ரூபேண, பாவ்யகாரர்தாமே விஸ்தரேண வருளிச்செய்தார்.

(௩௫) இப்படி ஸாங்க்யபக்ஷத்தை நிராகரித்து, ஆத்மாவுக்கே கர்த்ருத்வத்தை ஸாதித்தார்-கீழ் ; இந்தகர்த்ருத்வந்தான் ஸ்வாயத்தமோ பராயத்தமோ வென்கிற ஸங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் ; (கர்த்ருத்வந்தான் ஸர்வராஜீநம்) என்று.

அதாவது இவ்வாத்மாவினுடைய கர்த்ருத்வந்தான் ஸ்வாதிந்மன்றிக்கே, ஸர்வராஜீநமாயிருக்கு மென்றபடி.

(௧௦௧) “வராது-தஹு-தெஃ” என்று, வேதாந்த ஸூத்ரத்தாலே, ஆத்மாவினுடைய கர்த்ருத்வம் பராயத்தமென்று வித்தமாகச்சொல்லப்பட்டதிதே. ஸாஸ்த்ரார்த்தவத்வத்துக்காக கர்த்ருத்வம் ஆத்மதர்மமென்று கொள்ளவேணும். அந்த கர்த்தாவுக்கு தர்மமான ஜ்ஞானேச்சர்ப்ரயத்நங்கள் பகவீதநீநங்களா யிருக்கையாலும், அந்த ஜ்ஞானாதிகள் பகவ தநுமதியொழிய க்ரியாஹேது வாகமாட்டாமையாலும், இவனுடைய கர்த்ருத்வம் ஸர்வராஜீநம் என்கிறது. “இவனுடைய புத்திமூலமான ப்ரயத்நத்தையபேக்ஷித்து ஸர்வரன் அநுமதி தாநம்பண்ணுகையாலே, அந்தக்ரியாநிபந்தநமான புண்யபாபங்களும் சேதநனுக்கேயாகிறது” என்று, விவரணத்திலே ஆச்சான்பிள்ளையும் ; இப்படி, கர்த்ருத்வம் பரமாத்மா யத்தமானாலும் விதி நிஷேதவாக்யங்களுக்கும் வையர்த்தம் வாராது ; (௧௦௨) “கூதபுயதா வெக்ஷஸு-விஹிதஸு-திவிஸா-வெயஸூ-அஹி” என்று, பரிஹரிக்கப்படுகையாலே ; அதாவது - விஹிதப்ரதிவித்தங்களுக்கு வையர்த்தாதிகள் வாராமைக்காக, இச்சேதநன்பண்ணின ப்ரதம ப்ரயத்நத்தையபேக்ஷித்

துக்கொண்டு ஸர்வரன் ப்ரவர்த்திப்பிக்கு மென்றபடி. எங்குனே யென்னில்; எல்லாசேதநுக்கும் ஜ்ஞாத்நுத்வம் ஸ்வபாவ மாகையாலே, ஸாமாந்யே ப்ரவ்ருத்தி சிவ்ருத்தியேர்க்காய்வு முண்டாயே யிருக்கும்; இப்படியான ஸ்வரூபத்தை நிரவ்ஹிச்சைக்காய், ஸர்வரன் அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு நில்லாநிற்கும்; அவனுலே யுண்டாக்கப்பட்ட ஸ்வரூபஸத்தியை யுடையனான சேதனன், அவ்வோபதார்த்தங்களிலே யுத்பந்ஜ்ஞாந சிகிரீஷா ப்ரயத்நயைக்கொண்டு வர்த்திபாசிற்கும்; அவ்விடத்தில மத்யஸ்தனாகையாலே, உதாவீநரைப்போலே யிருக்கிற பரமாத்மாவானவன் அந்தசேதநனுடைய பூர்வவாஸநாநுபமான விதிநிலை ப்ரவருத்தியிலே யநுமதியையும் அநாதாத்தையு முடையனாய்க்கொண்டு, விஹிதங்களிலே யநுக்ரஹச்சையும், நிஷித்தங்களிலே நிக்ரஹத்தையும் பண்ணாசிற்பானாய், அநுக்ரஹாத்மகமான புண்டத்துக்கு பலமான ஸுகத்தை, நிக்ரஹாத்மகமான பாபத்திக்குப்பலமான துக்கத்தையும் அப்போசேதநர்க்குக் கொடாநிற்கும். இது தன்னை யாடியுத்தருஞ் சொன்னார். (௧௦௩) “சூராவீஸாரடி-தவெவ வுராவ ஸாரதிஸுஸ்ரூர ஸயம் ததஜ்ஜாநலிகீஷ-கணப்யதநாநு பதாடிய நுக-கெ. தனொவெக்ஷு தனொநுதிது விபயதநிநு, ஹாநு-ஹா தததரஹயம் ப்யவதி தததரஹய வுரவெவொஹரி” என்று, அடியிலே, “ஸர்வநிந்தாவாய் ஸாராத்மாவான ஸர்வேஸ்வரன், தனக்குண்டாக்கிக்கொடுத்த ஜ்ஞாத்நுத்வரூபமான ஸ்வாதந்த்ரயஸக்தியாலே இப்புருஷன்னுனே அவ்வோவிஷயங்களிலே ஜ்ஞாந சிகிரீஷாப்ரயத்நங்களை யுண்டாக்கிக்கொண்டு வர்த்திபாசிற்கும்; அவ்விடத்திலே அஸாஸ்த்ரீயங்களிலே உபேக்ஷித்தும், ஸாஸ்த்ரீயங்களிலே அநுமதிபண்ணியும். அவ்வோ விஷயங்களிலே நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களைப் பண்ணின்று கொண்டு, அவ்வோகர்மபலத்தையும் ஸர்வேஸ்வரன் கொடாநிற்குமென்றார்கள். இப்படி ஸர்வப்ரவ்ருத்திகளிலும் சேதநனுடைய ப்ரதமப்ரயத்நத்தை யுபேக்ஷித்துக்கொண்டு பரமாத்மா ப்ரவர்த்திப்பியா நிற்குமென்ற காய்த்து” என்று, திப்பரகாஸத்திலே ஜ்யநம் அருளிச்செய்த வர்த்தங்கள் இவ்விடத்திலே யநுஸந்தையங்கள்.

ந.க. ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாகில், ஸாஸ்த்ரங்களிலே யிவனை ஜ்ஞாநமென்று சொல்லுவானென்? என்னில்;

இவை யெல்லாவற்றையுந் திருவுள்ளம்பற்றியிதே! (கர்த்துத்வந்தான் ஈஸ்வராதிநம்) என்று அநுதிச்செய்தது.

ஆக, கீழ்ச்செய்ததாயிற்று அது; ‘ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாகையாவது-ஜ்ஞாநத்துக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை’ என்று, ப்ரதமக்திலே ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாந்ருத்வத்தைச்சொல்லி, ஜ்ஞாநமாத்ரமென்பாரை நிராகரித்துக்கொண்டு, ஜ்ஞாத்ருத்வ கதநாநத்ரம் கர்த்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் சொல்லவேண்டுமெனாலே, அவையிரண்டும் ஜ்ஞாத்ருத்வபலத்தாலே தன்னடையே வருமென்னுபிடத்தை தர்ஸிப்பித்து, குணங்களுக்கே கர்த்த்ருத்வமுள்ளது; ஆத்மாவுக் கில்லையென்பாரை நிராகரித்துக்கொண்டு, ஆத்மாவினுடைய கர்த்த்ருத்வத்தைஸ்தாபித்து, அந்த கர்த்த்ருத்வத்தில் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமல்லாத வர்ஸத்தையும், அநுதானிவனுக்கு வருகைக் கடியையுஞ்சொல்லி, இப்படி ஆத்மாவுக்குண்டான கர்த்த்ருத்வந்தான் ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஈஸ்வராதிநமா யிருக்கு மென்று நிகழித்தாராய்த்து.

இதெல்லாம் ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநாஸ்ரயத்வகதந மடியாக வந்ததிதே.

இப்படி, ஆத்மா ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாயிருக்குமாகில், (க30) “யொ விஜ்ஞாநெ திஷ்டந” (எ) “விஜ்ஞாநஃ” (க31) “விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுநெ” என்றும், (க32) “ஜ்ஞாந ஸுரூப ரித்யஜநிபிதம் வாரிபிதம்” (க33) “ஜ்ஞாநஸுரூப ரிபிதம் ஜமஷி தடிஸுபிதம்” விஜ்ஞாநம் வாரிபிதாஹி நெதிநா தயிஷிபிதம்” என்றும், ஸாஸ்த்ரங்களிலே இவனை ஜ்ஞாநமென்று சொல்லுவானென்? என்கிற ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரஸுநத்தை யறுவதிக்கிறார்;

(ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாகில் ஸாஸ்த்ரங்களிலே யிவனை ஜ்ஞாநமென்று சொல்லுவா நென்னென்னில்) என்று.

௩௭. ஜ்ஞாநத்தையொழியுந் தன்னை யறிகையாலும், ஜ்ஞாநம் ஸாப்நகுணமாய் நிருபகதர்மமாகையாலும் சொல்லிற்று.

௩௮. நியாம்யமாகையாவது - ஈஸ்வரபுத்தயதீநமாக வேல்லா வ்யாபாரங்களு முண்டாம்படி யிருக்கை.

இப்படி, ஸாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுதலுக்கு முலம் இன்னதென்கிறார்; (ஜ்ஞாநத்தையொழியவும் தன்னை யறிகையாலும்) என்று தொடங்கி.

அதாவது - ஜ்ஞாநம் ஸ்வாஸ்ரயத்தாக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாஸ்கமாயிருக்குமோபாதி, ஜ்ஞாநநிரபேக்ஷமாகத் தனக்குத்தானே ப்ரகாஸிக்கையாலும், ஜ்ஞாநம் இவனுக்கு ஸாப்நகுணமாகையாலும், ஸ்வரூபாநுபந்தித்வீவந ஸ்வரூபநிருபக தர்மமாகையாலும் சொல்லிற்றென்கை.

இதுதான்-(௧௧௪) “தஜ்ஞாணஸாரகாதுதிபுஷெஸஸ்வா ஜ்ஞவஸி । யாவஷா-த ஹாவிக்காஹ நபொஷ ஸஜ்ஞநாஸி” என்கிற ஸுத்ரத்வயத்தாலும் சொல்லப்பட்டது. (௧௧௫) “ஜ்ஞாநஜாது வுஷெஸஸ்வா, ஜ்ஞாநஸுஷ யாந ம-ணக்ஷாஸி, ஸாந-பிவாந-ஸநிக்ஷெந ஸாந-பிவநிர-பிவக ம-ணக்ஷாஸி, சூத்ர ஸாந-பிவஸு ஜ்ஞாநவத் ஸுஷ காஸகா வொவவஷுதெ” என்றிறே! தீபத்திலே பாஷ்பகாரும் அருளிச்செய்தது.

(நியாம்யமாகையாவது - ஈஸ்வரபுத்தயதீநமாக எல்லா வ்யாபாரங்களும் உண்டாம்படி யிருக்கை.) அதாவது - (௧௧௬) “யசூத்ரநி திஷ்ஞாநதொநாஹரொயபிரதாநவெஷ யஸுராதாஸாரீரம் யசூ த்நநிக்ஷெரொய்யிதிலவகசூத்ரானுரோஜேஸு கஃ” என்று இத்தாதுகளில் சொல்லுகிறபடியே, அந்தராத்மதயாநின்று நியமிக்கை - ஈஸ்வரனுக்கு ஸார்வகாலீநமாகையாலே, இவ்வாத்மவஸ்து அவனுக்கு நியாம்ய மாகையாவது-ஸாரீரத்தினுடைய ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளும் ஸாரீரியினுடைய புத்தயதீநமாக உண்டாமாபோலே, ஸாரீரபூதமான இவ்வாத்மவஸ்துவினுடைய ஸகல வ்யாபாரங்களும் ஸாரீரியான ப்ரமாத்மவினுடைய புத்தயதீநமாகவே முண்டாம்படியிருக்கையென்றபடி.

௩௯. தார்யமாகையாவது-அவனுடைய ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்களை யொழிந்தபோது தன் ஸத்ததை யில்லையாம்படி யிருக்கை.

இப்படி, தச்சரீரதயா தத்தீச ஸகல பாவ்ருத்திகளு லும் அசேதநமான ஸரீரம்போலே தன்னாக கொருப்பவ்ருத்திபண்ணமாட்டாசுபடி யிருக்கையன்றிக்கே, ஜ்ஞாதந்நத்வ கர்த்தருத்வபொக்த்ருத்வங்களை ஸ்வாபானிகதர்மங்களாக வுடையனாகையாலே ஜ்ஞாத சிக்ஷிப்பாயத்தநூர்வச பாவ்ருத்திக்ஷமனா யிருக்கையாலும், ஸகல பாவ்ருத்திகளிலும் இவனுடைய பாக்ஷம் பாயத்தந்தையபேகித்துக் கொண்டு ஸர்வரன் அநுமதிதாகம் பண்ணுகையாலும், விதிநிஷேதஸாஸ்தா வையர்த்தயமுமில்லை.

(௩௯) இவனுடைய பாவ்ருத்திமுலமாக ஸர்வரன் பண்ணும் சிக்ஷாநுகாஹங்களுக்கும், சுதநுகுணமான பலபாதாநத்திக்கும் விரோதமில்லையென்றுமிடம் கீழ்க்கொல்லப்பட்டது.

(தார்யமாகையாவது - அவனுடைய ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்களை யொழிந்தபோது தன்ஸத்தை யில்லையாம்படி யிருக்கை.) அதாவது (௧௯) “வனஷுலெத- வி-யராண” (௧௯அ) “வனதஸு-ஓ-வ-ஜா-நெ-வ-கிஷிக்ஷ” (௧௯௧) “வனவெலேவாஷி-ஹா-த-நிஸு-பாணி-ஹ-தா-நி-வ-வ-வ-வ-த-ந-ஸ-ப-வி-த-த-” (௧௯௦) “வனதஸு-வா-சு-க-ர-ஸு-வ-ஸ-ப-வி-த-த-” என்று, இத்யாதி-ஹித்-சொல்-ஸுகுறபடியே, ஸர்வரன் ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் பற்றி நியமேந்தாரகளுக்கையாலே, இவ்வாத்மவஸ்து தார்யமாகையாவது - தனக்கு நியமேந தாரகமாப்க்கொண்டு தன் ஸத்தாஹேதுவாயிருக்கிற அவனுடைய சிவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், இந்த ஸ்வரூபாஸ்ரிதத்வத்துக்கும் ஸத்தாநுபாவ்ருத்திநுபமான ஸத்திக்கும்ஹேதுவாயிருந்துள்ள அவனுடைய நித்யேச்சாகார்ய ஸங்கல்பத்தையும் ஒழிந்தபோது தன் ஸத்தாஹாதி பிறக்கும்படியிருக்கையென்றபடி.

இப்படி, தார்யவஸ்துக்களை ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்க ளிரண்டாலும் தரிக்குமென்னுமிடம் அபிபுக்ரகாலே விஸ்தரேண ப்ரதிபா

திக்கப்பட்டது. எங்களை யென்னில்; “சுஸ்வரன் தன் ஸ்வரூப நிருபகதர்மங்களுக்கும, நிநுநிதஸ்வரூப விநேஷணங்களான குணங்களுக்கும்போலே, ஸ்வவ்யத்திக்கு ஸமஸ்த தர்மவ்யங்களுக்கும அஸ்வவ்யவிதமாக ஸ்ரூஷண ஆகாரமாக இருக்கும். அவ்வோ தர்மவ்யங்களை யார்வந்திநுக்கும் குணங்களுக்கு அவ்வோ தர்மவ்யத்வாரா ஆகாரமாக இருக்கும். ஜீவர்களுளே தரிசிக்கப்படுகற ஸரீரங்களுக்கு ஜீவத்வாரா ஆகாரமாக இருக்குமென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். ஜீவன் த்வாரமாகக்கொண்டு, ஸ்வரூபத்தாலும் ஆகாரமாகென்று சில ஆசார்பர்கள் சொல்லுவார்கள். இப்படி, ஸர்வமும் ஆரம்பத்தைப்பற்ற வந்ததென்க்க விநேஷணமாகக் கயாலை, இவற்றின் ஸத்தாக்கள ஆரம்பஸத்தாக்களாக; ஸர்வவஸ்துக்களினுடையவும் ஸத்தை ஸகதப்பாநிலையாகையாவது-அநிக்யங்கள் அநித்யேச்சையாலே புத்தபகவகளாயும், நித்யங்கள் நித்யேச்சாவதித்தங்களாயு மிருக்கை. இவ்வந்தத்ததை (கூடக) ஈஷா தவனவ தவவியூபகாய-ஸ்வதா” என்கிற பர்பலோகத்தாலே அபிபுத்தர்விமேசித்தார்”

“இத்தாலே, ஸர்வதக்ஷிணுடையவும் ஸந்தாதுவ்ருத்திருபையானஸ்திதியும் ஸர்வரேச்சாதீநையானபடியாலே ஸர்வமும் ஸர்வாஸங்கஸ்பாஸ்ரிதமென்று சொல்லுகிறது. குருத்ரவ்யங்கள் ஸங்கல்பத்தாலே த்ருதய்சு னென்று ஸாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுமது (௨௨) “ஐயுஸ்யபரித்யாகம் நகந்தூர வஹிஸோஹ-ருஜீக்ஷொராயிஜே வாமஸுரஸ்தவஸ்யு டீரொஹ வியூதாநி ஜஹாதூநஃ” என்கிறபடியே, ஓரோகேபரிஸேஷங்களிலே விழாதபடி நிறுத்துகையெய்திற்று. இப்படி இச்சாதீஸந்தாஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளான ஸந்தக்களுக்கு பரமாத்மஸ்வரூப மென்செய்கிறது? எனினிஃ; பரமாத்மானுடைய விச்சை யிவ்வஸ்துக்களை பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபாஸ்ரிதங்களாக வகுத்துவைக்கும். இப்படி, ஸர்வவஸ்துவும் ஸர்வாஸ்வரூபாதீநமுமாய், ஸர்வரேச்சாதீநமுமாயிருக்கும்; லோகத்திலும் ஸரீரம்-ஸ்ரீரீரினுடைய ஸ்வரூபார்யமுமாய், ஸங்கல்பார்யமுமாயி டக்கக்காணுகின்றோம். இவனிருந்தகாலமிருந்தி, இவன் விட்ட போது ஒழிகையாலே ஸ்வரூபாஸ்ரிதம். இவ்வர்த்தம், ஸங்கல்பமில்லாத ஸுஷூப்தபாத்யவஸ்த்துகளிலே தெளிவது. ஜாகராதிஸைகளில் ஸங்கல்பத்தாலே விழாதபடி தாங்கும்

சு. சேஷமாகையாவது - சந்தந குணம தாம்பூலாதிகளைப் போலே, அவனுக்கிடவினியோகாரஹமா யிருக்கை.

போது ஸங்கல்பாரித மென்னக்கடவது” எனறு, இப்படி ரஹஸ்யதர்யஸாரத்திலே ப்ரதிபாதிக்கைபாலே.

(சேஷமாகையாவது-சந்தநகுணமதாம்பூலாதிகளைப்போலே அவனுக்கு இஷ்ட விரியோகாரஹமா யிருக்கை.) அதாவது-சந்தநகுணமாத் பதார்த்தங்கள் தனக்கென்னின்றப்பதோ ராகாரமின்றிக்கே, பூசமவனுக்கும் குடுமவனுக்கும் உறுப்பாய், விரியோகங்கொள்ளுமவனுக்குத் தானும் விரியோகங்கொண்டு, தானாகத்த விஷயங்களுக்குங் கொடுக்கலாம்படி இஷ்டவிரியோகாரஹமா யிருக்குமாபோலே சேதநஸ்துவாயிருக்க ஸ்வப்ரயோஜநகந்தமன்றிக்கே தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவ விலக்ஷணிய மெல்லாவற்றாலும் சேஷிக்கு அத்ஸபகரமாய், விரியோகதஸையில் அவனுக்குத் தானும் விரியோகங்கொண்டு,(கஉ௩) “அடியார்க்கெண்ணையாப்படுத்திமலன்” என்றறபடியே, தானாகத்தவாகளுக்கும் உறுப்பாக்கலாம்படி வேண்டின விரியோகத்துக்கு யோக்யமாயிருக்கையென்றபடி. சித்தர்வ்யத்துக்கு அசித்தர்வ்யங்களைத் த்ருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லிற்று-பாரதந்த்யாதிஸயம் சொல்லுகைக்காகவிறே. ஆகம் ஸ்வரூபயாதாத்தயம் இதுவாகையாலே யிறே! ப்ரப்பயசிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகிறதஸையிலே (கஉ௪) “தனக்கையாக வெணைக்கொள்ளுமீதே” என்ற, ஆழ்வார் அருள்செய்தது (கஉ௫) “வாரமதாதிஸயாயாநெஹு யொவாபெயாவெவயாவெ ஹு-ஓவபிஃஸஸெஷ்டி வரஸெஷீ” என்று, சேஷசேஷித்வலக்ஷணம் பாய்யகாரராலே யருளிச்செய்யப்பட்டது. இந்த லக்ஷணவாச்யார்த்தத்தையறுஸரித்துக்கொண்டு,(கஉ௬) “ஹ்யாயபெயாவெயெயஸுரதிஸயவிரியெ உஹயாநஹயெயெகெஹுஷௌ தள ஸெஷஸெஷிணன்” என்று,சேஷசேஷித்வலக்ஷணத்தை அப்யுக்தரானவர்களும் சொல்லிவைத்தார்கள்.(கஉ௭) “யெஷ விநியொமாஹ-ஓஸெஷஸஸெஷநக்யுதெ! ஸாஸுரெண ஜதஸு-ஓ யெஷ விநிய-ஓஷுதெ” என்று சொல்லுகையாலே, சேஷத்தமாவது-இஷ்டவிநியோகாரஹத்வம் என்னுமிடப்பாஸ்தாவித்தம்.

சக. இதுதான் க்ருஹ ஷேத்ர புத்ர களத்ராதிகளைப்போலே, ப்ருதக்ஷித்த்யாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே, ஸரீரம்போலே யவற்றுக் கயோக்யமாயிருக்கை.

இப்படி, ஈஸ்வரவிஷயத்தில் ஆத்மாவுக்குண்டான ஸேஷத்வந்தான், (சஉஅ) “யஸ்யூஷ்மிந க்ஷேரொயி” (கஉக) “வரவா ந ஸிகாக்ஷுத க்ஷயிவஷ-பா தஸ்யிதெ” (கஉ௦) “ஊஸவஹி தா ஸ தஸவெ-ஹி ஹிதாநி வரபிதநஃ | நாந்யுயா விக்ஷணந்தெஷாம் வநெவொகெஷ தயெவஹ” (கஉக) “ஸோஜீ வநெஹாயதெ ஸஸதாயாம் ஸுஹாயதி | சூதஹஸ்யம் ஹரொஸ்யாஜீம் ஸஹவத்ய ஸஹஸர” என்று, ஸ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளிலே சொல்லப்படாநின்றதிதே.

(சஉ) ஒருவனுக்கு க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளும் ஸேஷமாய், ஸ்வஸரீரமும் ஸேஷமா யிருக்கச்செய்தே, க்ருஹக்ஷேத்ராதிகள் - ப்ருதக்ஷித்த்யாதிகளுக்கு அர்ஹமாய், ஸரீரம் - அவற்றுக்கு அநர்ஹமாயிருக்கக்காண்கையாலே, இவ்வாத்மவஸ்துஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமாமிடத்தி லிருக்கும்படி யெங்கனே? என்கிற ஸங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்; (இதுதான்) என்றுதொடங்கி.

இததானென்றது - இப்படி ஈஸ்வரஸேஷமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆத்மவஸ்துதான் நென்றபடி.

(க்ருஹ ஷேத்ர புத்ர களத்ராதிகளைப்போலே) என்கிற விடத்தில், ஆதிஸப்தத்தாலே- தந தாந்யாராம தாஸ தாவீவர்க்கங்களைச் சொல்லுகிறது.

(ப்ருதக்ஷித்த்யாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே) என்கிறவிடத்தில், ப்ருதக்ஷித்தியாவது- ஸஹோபலம்பரியமயின்றிக்கே, ஸேஷ்யானவனை யொழியவும் தான்வித்திக்கை.

ஆதிஸப்தத்தாலே - அநேக ஸாதாரணத்வத்தைச் சொல்லுகிறது; க்ருஹக்ஷேத்ர தாஸதாவீரப்ப்ருதிகள்- பித்ரு புத்ர ஜ்யேஷ்டட் கரிஷ்ட்டாதிகளுக்கு ஸாதாரண ஸேஷமாயிருக்கும்; புத்ரனும்

சஉ, ஆத்மஸ்வரூபந்தான், பத்த முக்த நித்யரூபேண மூன்று
படிப் பட்டிருக்கும்.

மாதா பித்ரு பித்ருவ்யா திகளுக்கு ஸாதாரணஸேஷமாயி ருக்கும்;
களத்ரமும் (கருஉ) “ஸொஸ்டீப்யவோ விவிஷெ மஸுவெ-
லிவிஷெ தூரஃ, துதீயொ திஷெ வகிஷெ ஸீயஸெஷெ ருஷெ ஜா”
என்று - பாணிக்ரஹணந்தாம் ஸோமாதிகளுக்கு ஸேஷமாகச்
சொல்லுசையாலே, அநேகஸா நாரணமா யிருக்கும்; இப்படி யன்
றிக்கே, ஸரீரம்போலே யவற்றுக்கு அநேக்யமாயிருக்கையாவது.
அப்ருகக்ஷித்தமாய், அநந்யஸாதாரணமான ஸரீரம்போலே, ப்ரு
தக்ஷித்தயாதிகளானவற்றுக்குத் தான் அந்ஹமாயிருக்க.

“ப்ருகக்ஷித்தயாதிகளுக்கு” என்று பாடமாகில், ஆதஸப்த
த்தாலே ப்ருதகுபலபத்தியைச் சொல்லுகிறது. அப்போதைக்கு,
இதுதான் க்ருஹக்ஷேத்ர புத்ர பித்ர களத்ராதிகளைப்போலே, பிரி
ந்துநிற்கைக்கும், பிரிந்துதோற்றகைக்கும் அந்ஹமாயிருக்கை
யன்றிக்கே, ஸரீரம்போலே தனபாந்ஹமாயி ருக்குமென்று பொரு
ளாகக்கூடவது. (கருங்) “ஸயவெவா துஸரீரஜாவஃ வ்யயகிஷுந
ஹாயா ராயெயஜாவஃ, நியனூ நியாஜீவாவஃ, செஷசெஷி
வாவயு” என்றும், (கருச) “யஸ்யுவெதநஸ்ய யஜ வ்யம் ஸவ-
தூநாவாயெ-நியனூ-ம் யாரயி த-ம்வஸக்யம் தவெஷெஷெதெ
கஸ்யா-வெ-ம்வ த-தஸ்யஸரீரஸு” என்றும் வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்
திலும், ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும், ஆதஸரீரபாவஸக்ஷணமாக பாஷ்யகாரர்
அருளிச்செய்த நியந்த்ருதியாய்ப்பாவம், ஆதாராதேயபாவம்,
ஸேஷஸேஷிபாவமாகிற மூன்றும் இவ்விடத்திலே சொல்லப்படுகை
யாலே, (கருரு) “யஸ்யூ-தூ ஸரீரம் யஸ்யூக்ஷணம் ஸரீரஸு”
என்று, இத்யாதி ஸ்ருதிவித்தமான ஆத்மாவின்னுடைய பாமாத்ம
ஸரீரத்வம் அர்த்தாத உத்தமாயிற்று.

ஆக, விழே ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய ஸோதநம்பண்ணப்
பட்டது.

(சஉ) இனி, ஏவம்பூதமான ஆத்மஸ்வரூபம், அநாத்யசுத்ஸம்
பந்த தக்ஷியோக ததந்வயங்களாலே பத்தமுக்த நித்யரூபேண த்ரி
ப்காரமாயிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார்;

சக. பத்தரென்கிறது-ஸம்ஸாரிகளை.

சச. முக்தரென்கிறது - ஸம்ஸாரஸம்பந்த மற்றவர்களை.

(சக) (ஆக்ம்ஸ்வரூபந்தான் பத்தமுக்தநித்யரூபேண முன்று படிப்பட்டிருக்கும்) என்று.

இதில், பத்தரென்கிறதாரை! என்னுமாகாங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்: (பத்தரென்கிறது ஸம்ஸாரிகளை) என்று.

அவர்களாகிறார் - திலதைலவத், தாருவஹிவத், தூர்விவேச ருணதரயாத்மகாநாதி பகவந்மாயாதிரோஹித ஸ்வரூபராய், அநாத் யவித்யா ஸஞ்சிதநந்த புண்யபாபரூப கர்மவேஷ்டிதராய், தத்தத் கர்மாதுருண விவித விசித்ர தேவாதிரூபதேஹவிஸேஷ ப்ரவிஷ்ட ராய், அவ்வோ தேஹங்களிலே அஹம்புத்தியையும் தேஹாநுபந் திகளிலே மமதாபுத்தியையும் பண்ணி தூர்வாஸநாரூபி விவரராய், ஸ்வஸ்வகர்மாதுருணஸுகதுக்கபரம்பரைகளை யநுபவிக்கும்மவர்கள்.

(சச) இனி, முக்தரென்கிறதாரை யென்னுமாகாங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்;

(முக்தரென்கிறது - ஸம்ஸாரஸம்பந்த மற்றவர்களை) என்று; அவர்களாகிறார்—அநாதிகர்ம ப்ரவாஹ ப்ரயுக்தமான ஸம்ஸாரஸம் பந்தம்நடவாநிற்கச்செய்தே, மோக்ஷருசிக்கு ப்ரதிபந்தகமான கர்ம விஸேஷம், அநுபவத்தாலே யாதல், ஸாமான்யேநவதுஷ்டிக்கும் ப்ராயஸ்சித்த கர்மங்களாலே யாதல், அநபிஸம்ஹிதபலமாய் அத் யுத்தகடமான ப்ராமாதிக புண்யங்களாலேயாதல்கூயித்து, அதடியாக ஜாயமாநதசையில் பகவத்கடாகூத்தா லுண்டான ஸத்த்வோ த்ரேகத்தாலே மோக்ஷருசிபிறந்து, ஸத்தருஸமாஸ்ரயண ஸம்ப ராப்த வேதாந்தவேத்ய பரப்ரஹ்மஜ்ஞாநராய், தத்ப்ராப்திரூப மோக்ஷ வித்தயர்த்தமாக, ஸ்வவரண ஸ்வாஸ்ரமோசிதமான கர் மங்களை பலஸங்க கர்த்ருத்வத்யாக பூர்வகமாக வதுஷ்டித்து (கநக) “யஜெ-ண வாவரீவந-ஹி” என்றும் (கநௌ) “கஷாயெ க்ஷி-ஹி வஜெ-ததொஜாந-ஹி வத-ஹி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அந்த ஸத்கர்மாதுஷ்டாநந்தாலேஜ்ஞா னேத்பத்தி விரோதி ப்ராசீநகர்மம் கூயித்தவாறே அந்தஃகரணம்

சுரு. நித்யரென்கிறது-ஒருநாளும் ஸம்ஸரியாத ஸேஷஸேஷாஸாநாதிகளை.

நிர்மலமாய், பசுவதேகாவலம்பியான ஸம்யக்ஜ்ஞாநமுதித்து, அநந்தரம், (சுரு.அ) “ஜநாஜாஸஹஸ்ரெஷு - தவொஜாநஸூரியஃ | நராணாம் க்ஷணவாவாநாம் க்ஷுணஹதிப் ப்ராஜாயதெ” என்கிறபடியே, இப்படி பஹுதா ஜந்மஸாத்யமான கர்மஜ்ஞாநங்களாலே பிறந்த தைலதாராவதவிச்சிந்ந ஸம்ருதிகஸந்தாநரூப பக்திமூலமாகவரும் பகவத்ப்ரஸாதத்தாலேயாதல், அன்றிக்கே தன்னுடைய நிர்ஹேதுகஸௌஹார்த்தவிஸேஷத்தாலே யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருத பரம்பரைகளைக் கல்பித்து, அதடியாக விஸேஷகடாக்ஷத்தைப்பண்ணி, அநந்தரம் அத்வேஷத்தைஜநிப்பித்து, ஆபிமுக்யத்தை யுண்டாக்கி ஸாத்விக ஸம்பாஷணத்தை விளைத்து, அவ்வழியாலே ஸதாசார்ய ஸமாஸ்ரயணத்திலேமுட்டி, ததுபதேஸமுக்கேந தத்வஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தல், தன்னுடைய விஸேஷகடாக்ஷந்தன்னாலே தத்வஜ்ஞாநத்தைப்பிறப்பித்தல்செய்து, மஹாவிஸ்வாஸபூர்வகமாகத் தன்திருவடிகளே உபாயமென்று நிற்கும்படிபண்ணும் பகவதாகஸ்மிகக்ருபையாலே உபாயாந்தரவிஷயத்தில் பிறந்த துஷ்கரத்வாதி புத்திமூலமாக வரும் ப்ரபதநமூலமான பகவத்ப்ரஸாதத்தாலேயாதல், ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுரிதங்களும் கழிந்து ஆவிர்ப்பூதஸ்வரூபராய் பகவததுபவ கைங்கர்யைக போகரானவர்கள்.

அவிஸேஷண, “ முக்தரென்கிறது - ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்றவர்களை” என்கையாலே பகவததுபவத்தில் ருசியின்றிக்கே, தத்ஸமாஸ்ரயணத்தைப்பண்ணி ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கிக் கொண்டு தேஸாவிஸேஷத்திலேபோய் ஸ்வஸ்வரூபாதுபவம்பண்ணியிருக்கும் கேவலரையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

(சுரு) இனி, நித்யரென்கிற தாராயென்னும் ஆகாங்க்ஷயிலே யருளிச்செய்கிறார்;

(நித்யரென்கிறது - ஒருநாளும் ஸம்ஸரியாத ஸேஷஸேஷாஸாதிகளை) என்று. ஒருநாளும் ஸம்ஸரியாத வென்கையாலே - முக்தரை வ்யாவர்த்திக்கிறது; நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரரிதே! அவர்கள்; இவர்கள் அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரிதே! (சுரு.க) “சஹஸுத

ஸஹஜஹஸ்யா ஸ்ரூயஸ்ய ஸ்வஸ்யா” என்றாரிதே! பட்டர்; (கசு) “நிக்ஞாநித்யாநாடி” என்றும், (ருஅ) “ஜாஜ்ஜாஸா வஜாவீஸாஸா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மஸ்வரூபம் நித்யமாயிருக்க; (கசு) “சுஸஹவ” என்பது, (கசு) “ஸஹ ரெநடி” என்பதாகிறது பகவத்விஷயஜ்ஞாந ராஸித்ய ஸாஸித்யங் களாலேயிதே; ஆகையால் இவர்களை நித்யரென்கிறதும், பகவத் ஜ்ஞாநத்துக் கொருநாளும் ஸங்கோச மில்லாமையாலே பென்று கொள்ளவேணும். இந்த வைபவத்தைப்பற்றவிதே! (கசு) “யத்ரு வகுரெஸாய்யா ஸ்விஹிஷ்வா” என்றும், (கசு) “யத்ருஹிஷ்வ யஹ்யாஸ்யாஸ்யாஸ்யா” என்றும் ஸ்ருதி இவர்களை ஸ்லா கிக்கிறது. பாஷ்யகாரரும் இவர்களுடைய வைபவத்தை, (கசு) “ஸஹ ஹாநாஸ்யா” இத்யாதியாலே, ப்ரீத்யத்திலே பரக்கவரு ளிச்செய்தார்.

ஆகையாலே, “ஒருநாளும் ஸம்ஸரியாத” என்றபோதே, இவர்களுடைய வைபவமெல்லாம் சொல்லிற்றாயிற்று.

அஸேஷ ஸேஷவ்ருத்தியிலும் அந்விதனாய், கைங்கர்யபரர்க் கெல்லாம் படிமாவாயிருக்கையாலே, திருவநந்தாழ்வானே ஸேஷ னென்கிறது. (கசு) “நிவாஸ ஸய்யாஸந வாஹகாஸந கொவயாந வஷ்டாதவவாஸாநாஹி: | ஸரீரஹெஹெ ஸ்வ ஸேஷதாந மஹெத்யத்யோஹிதம் ஸேஷஜீரீநெஹெ” என்றிதே! ஆளவந்தாரு மருளிச்செய்தது.

மற்றுள்ள ததீயரைப்போலே அநியமாயிராதே, ஸர்வேஸ்வ ரன் அமுதுசெய்த ஸேஷமொழிய வழதுசெய்யாத நியமத்தைப் பற்ற, ஸேஷாஸநரென்று-ஸேநமுதலியாரை நிரூபிக்கிறது. (கசு) “ஹிஸ்யஹதொஜ்ஜிதஸேஷஹாஜிநா” என்றாரிதே! ஆளவந் தாரும்; (கசு) “வநாஹிநாயஸ்ய ஸாஸாநாஸ்யாவெஹ ஹத்யாஸ்யாஸ்யா ஸேஷத்யா” என்று, ஆழ்வானு மரு ளிச்செய்தார்.

ஆகியதத்தாலே - (கசு) “ஸேஷஸேஷாஸந மரஹ ஸ்ரீஹ நாநாவியாநஹ வரிஜந வரிவாரிகா வரிவரித

சுசு. ஜலத்துக்கு அக்நி ஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்த்தாலீ ஸம்ஸர்க்கத்தாலே
ஒளஷ்ண்ய ஸப்தாதிக ஞுண்டாகிருப்போலே, ஆத்மா
வுக்கும் அசித்ஸம்பந்தத்தாலே அவித்யா கர்ம் வாஸநா
ருசிக ஞுண்டாகிறன.

“வாணய-மஹ” என்கிறபடியே, பகவத் கைங்கர்யைக போகராயி
ருந்துள்ள வைநதேயப்ரமுகரான நித்யவிர்த்தரை யெல்லாம் சொல்
லுகிறது.

(சுசு) பூர்வோக்தமான ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை யுடைய
ஆத்மாவுக்கு அவித்யாதி தோஷஸம்பந்தம் வந்தபடியென்? என்
கிற சங்கையிலே, ஸத்ருஷ்டாந்தமாக தத்ஹேதுவையருளிச்செய்
கிறார்; ஜலத்துக்கு என்று தொடங்கி.

அதாவது ஸ்வபாவதவ வ நிர்விகாரமாய் சீதளமாயிருக்கிற
ஜலத்துக்கு, அக்நியோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டையான ஸ்த்தாவியோட்
டே ஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஒளஷ்ண்ய ஸப்தோத்தரேக ரூபங்களான
விகாரங்க ஞுண்டாகிருப்போலே, ஸ்வதஜ்ஞாநாநந்தாமல ஸ்வரூப
ஞான ஆத்மாவுக்கும் குணத்ரயாஸ்ரயாசித்ஸம்பந்தத்தாலே அவி
த்யாகர்ம் வாஸநாருசிக ஞுண்டாகிறனவென்கை.

இவருடைய திருத்தம்பியாரும், ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலே
(சுசு) “கேவிஷ்டாகாரண சிநாஷுவிதரி ஸ்ய” என்று அருளிச்
செய்தாரிறே,

இப்படி, ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலே (௨௮) “கிவ-பாண சிய
வனவாய சா-தூஜ்ஞாநசியொரிமஃ । ட-ஃவாஜ்ஞாநசியொயசி-பாஸி
புக்ருதெ ஹ்ருதயா-தூநஃ । ஜலஸ்யுயா-தூலஸ்யுஷ-ஸூராயீ
ஸஜா-தூயாவி-ஹிஸ-ஸெபா-ரெ-கா-லிகா-ந-யசி-பா-ந-த-கூ-ரொ-தி
யயா-சி-மெ ! தயா-தூ-ப-கூ-தள-ஸஜா-ஹி-மொ-நா-லி-ஃ-
வி-தஃ । ஹஜ-தெ-பு-கூ-கா-ந-யசி-பா-ந-ந-ஹ-ஹ-ஹ-வி-லொ-
ய-யசி” என்று சொல்லப்பட்டது.

அவித்யையாவது-அஜ்ஞாநம். அதுதான்-ஜ்ஞாநாததய, அந்
யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந ரூபேண அநேகவிதமாயிருக்கும்.

சஎ. அசித்துகழிந்தவாறே அவித்யாதிகள் கழியுமென்பர்கள்.

கர்மமாவது-கரணத்ரயக்ருதமாய், புண்யபாபாத்மகமான க்ரி யாவிஸேஷம். அதில், புண்யம் ஜீவிசாமுஷ்மிக நானாவித போக ஸாதநதயா பஹுவிதமாயிருக்கும்; பாபமும்-அக்ருத்யகரண க்ரு த்யாகரண பகவதபசார பாகவதாபசாராஸஹ்யாபசார ரூபேண அநந்தமாயிருக்கும்.

வாஸீனயாவது - முன்புசெய்துபோந்தவற்றிலே மீளவும் முளுகைக்குறுப்பான ஸம்ஸாரம். இதுதான், ஹேதுபேதத்தாலே பஹுவிதமாயிருக்கும்.

ருசியாவது - ரஸாந்தரத்தாலும் மீட்கவொண்ணாதபடி யொ ன்றிலேசெல்லுகிற விருப்பம். இதுவும், விஷயபேதத்தாலே பஹு விதமாயிருக்கும்.

அவித்யாகர்மவாஸநாருசிக ளுண்டாயிற்றின வென்னதே, உண்டாகிறன வென்கையாலே - இவற்றினுடைய ப்ரவாஹருபத் வம் சொல்லப்பட்டது,

சஎ. இப்படி, ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியான அவித்யாதிகள் தானே எவ்வவஸ்த்தையிலே கழிவது? என்னு மாகாங்கையிலே யருளிச்செய்கறார்;

(அசித்துகழிந்தவாறே அவித்யாதிகள் கழியுமென்பர்கள்) என்று. அதாவது-காரணநிவ்ருத்யா கார்யநிவ்ருத்தியாகையாலே, அசித்ஸம்பந்த நிபந்தநமாக வந்த விவையும், தத்ஸம்பந்தம் கழிந்த வாறே கழியுமென்று தத்வவித்துக்கள் சொல்லுவர்க ளென்றபடி.

“என்பர்கள்” என்ற வித்தை பரமதமாக்கி, * மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர்களுக்கு பகவத்ப்ரஸாதவிஸேஷத்தாலே, அசித் துகழியும்முன்னே அவித்யாதிகள் கழியக்காண்கையாலே அந்த நியமமில்லையென்று இவர்க்குக்கருத்து என்று சொல்லுவாரு முண்டு. அது முக்யமன்று; அவர்கள் திருமேனியோடே யிருக்கச் செய்தே, பரமபக்தி பர்யந்தமாகப் பிறந்ததேயாகிலும் (கரு0) “வினைப்பட லம் விள்ளவிழித்துன்னை மெய்யுற்றாலுள்ளவுலகளவும் யானு முளனாவனென்கொலோ” என்கையாலே; (சுருக) “ஹேவ-00

ருக. அது தேஹபேதத்தாலே யென்னில்.

ருஉ. ஸௌபரிஸரீரத்திலு மதுகாணவேணும்.

ருங். ஒருவன் ஸம்ஸரிக்கையும், ஒருவன் முக்தனாகையும்,
ஒருவன் சிஷ்யனாகையும், ஒருவன் ஆசார்யனாகையும்
கூடாது

ஸுகோத்தரான யிருக்கிறகாலத்திலே வேறையொருவன் (கசு0)
“சுஹம்ஹி” என்று, துகோத்தரனாயிருக்கிற விர்த ஸுகதுக்
கவ்யவஸ்த்தை கூடாகென்னை; ஸுகதுக்கங்களிரண்டும ஏகாஸ்ராய
கதமாகில் உபயப்ரதிஸந்தாநமும் ஒருவனுக்கே யுண்டாகவேணு
மிறே; ஆகையால், ஸுகதுக்கங்கள் நியதங்களாகையாலே, ஆத்ம
பேதமுண்டாகவேணுமென்று கருத்து.

ருக. அந்த ஸுகதுக் கவ்யவஸ்த்தைக்கு ஹேது, தேஹபேத
மென்கிறவர்களுக்கியை யறுவதுகிறார்;

(அது தேஹபேதத்தாலே யென்னில்) என்று.

ருஉ அதுக்கு அறுபபத்தி சொல்லுகிறார்;

(ஸௌபரிஸரீரத்திலும் அது காணவேணும்) என்று. அதா
வதுதேஹபேதம் ஸுகதுக்கநியமத்துக்கு ஹேதுவாகில், அநேக
தேஹபரிக்ரஹம்பண்ணின ஸௌபரிஸரீரத்திலும் அந்த நியமம்
காணவேணுமென்கை.

தேஹபேதம் ஸுகதுக்கநியமத்துக்கு ஹேதுவன்றாகில், ஜந்
மாந்தராநுபவத்தை. இஹஜந்மத்திலே ஸ்மரிக்க வேண்டாவோ!
என்னில்; ஸ்மரியாதொழிகிறது ஸம்ஸ்காரத்தினுடைய அதுத்பவ
த்தாலேயாதல், நாஸத்தாலேயாதல் ஸரீரந்தரத்தில் ஸுகதுக்
ஸ்ம்ருத்யாதிக்களின்றிககே பொழிகிறது இரண்டத்தொன்றாலே
யென்னில், ஒருஸரீரத்தன்னிலும் ஸ்ம்ருதிகூடாதொழியவேணும்.
ஆகையால், ஸுகதுக்கநியமத்துக்கு ஹேது-தேஹபேத மென்ன
வொண்ணது.

ருங். அப்படி, ஸுகதுக் கவ்யவஸ்த்தாநுபபத்தியே யன்று.
ஏகாத்மா வென்னும்பகூத்தில் பத்த முக்த கவ்யவஸ்த்தாநுபபத்தியும்
பரிஷ்யாசார்ய கவ்யவஸ்த்தாநுபபத்தியும் உண்டென்கிறார் மேலீ;

ருச. விஷ்ணுஸ்ருஷ்டியுங்கூடாது.

ருரு. ஆத்மபேதம் சொல்லுகிற ஸ்ருதியோடும் விரோதிக்கும்.

(ஒருவன்ஸம்ஸரிக்கையும)என்றதொடங்கி. அதாவது-ஏகாத்மாவாகில், (கசுக) “சுதெந்கஜந ஸாஹஸ்ரீ ஸம்ஸாரவடிவீ வ்ருஜநு । ரொஹஸுரிம் ப்ரயாதொவஸௌ வாஸநாரொண-கூ-ண்தி: ” என்கிறபடியே ஒருவன் ஸம்ஸரிக்கையும், (கசுஉ) “ஸ-தொரி-தொ வாரிஷெவொரி-கூ” என்கிறபடியே ஒருவன் முத்தனாகையும், (கசுங) “தஜிஜ்ஞாநாய-ஃ ஸமா-ரெவாஹி மஹேசு, ஸஜிஹ்ணிஸ்த்ராதி யம் ஸ ஹநிஷ்ட, தவெஸஸவி தாந-வஸஹாய ஸஜிஹ் ஸாஹி-தாயஸரிதிதாய யெநா க்ஷரம் வ-ரா-ஷ-வெடி ஸத்யம் ப்ரவாஹதாம் தக்தொ ஸ ஹவிஷ்ட” என்கிறபடியே, ஒருவன் ஸிஷ்யனாவந்து உபஸத்திபண்ண ஒருவன் ஆசார்யனாயிருந்து அவனுக்குஉபதேஸிக் கையுங் கூடாதென்கை.

(ருச) இன்னமுமோநுபபத்தி சொல்லுகிறார்; (விஷ்ணுஸ்ருஷ்டியுங்கூடாது) என்று. அதாவது-ஏகாத்மாவாகில் தேவதிர்யகாதி ரூபேண, சில ஸ-கோத்தரமாகவும், சில து-கோத்தரமாகவும், சில ஸுகது-கமிஸ்ரமாகவும், இப்படி லோகத்திலீ பதார்த்தங்களை விஷமமாக ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கக்கூடாதென்கை. ஜீவபேதமும், கர்மதாபதம்யமுமிதே! விஷ்ணுஸ்ருஷ்டிக்குறேது.

(ருரு) இப்படி, யுக்தியாலே அநேகவிரோதங்களை தர்ஸிப் பித்தார் கீழ்; இவ்வளவேயன்று, இப்பகூத்துக்குஸ்ருதிவிரோதமு முண்டென்கிறார்; (ஆத்மபேதம் சொல்லுகிற ஸ்ருதியோடும் விரோதிக்கும்) என்று. அதாவது-ஏகாத்மா வென்கிறபகூம், (கசுரு) “நிதெஜாகிதாநாம் வெதந ஸ்துதநாநா ரெக்ஷாஸ ஹ-ஹநா-பொ விடியாதிகாரிநு” என்று, ஆத்மபேதத்தைச் சொல்லுகிற ஸ்ருதிக்கும் சேராதென்றபடி. இந்த ஸ்ருதி ஆத்ம

ருசு. ஸ்ருதி, ஓளபாதிகபேதத்தைச் சொல்லுகிற தேன்ன வொண்ணாது.

ருள. மோக்ஷதசையிலும் பேதமுண்டாகையாலே.

ருஅ. அப்போது தேவமநுஷ்யாதிபேதமும், காமக்ரோதாதிபேத மும் கழிந்து, ஆத்மாக்கள் ஸ்வரூபம் அத்யந்தம் ஸம மாய், ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்லவொண்ணாதபடி யிருந்ததேயாகிலும்.

பேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்னிட; (சுஅ) “வொக்ஷாஹொமஸ்ய” என் றும, (சஅ) “புய்யமாசூநஸ்ய” என் றும, (ருஅ) “ஜகூ ஜகூள ஷாவஜா வீஸநீஸள” என் றும, (கசுச) “சுநெஜாநா ஸூநா விஜகூநஸ்ய” என் றும, ஜீவைகதவ பரதிபாதிக்கைகளான அநேகஸ்ருதிகளோடும் விரோதிக்கும். ஆகையால், இது ஓளபாதி கபேதத்தைச் சொல்லுகிற தென்றிறே! அவர்கள் சொல்லுவது.

(ருசு) அக்கை நிஷேதிக்கிறார், (ஸ்ருதி, ஓளபாதிகபேதத்தைச் சொல்லுகிற தென்னவொண்ணாது) என் று. ஓளபாதி கபேதமா வது - தேவமநுஷ்யாதிபேதமும், காமக்ரோதாதிபேதமும்.

(ருள) ஓளபாதி கபேதமென்ன வொண்ணாமைக்கு ஹேதுஸை யருளிச்செய்கிறார்; (மோக்ஷதசையிலும் பேத முண்டாகையாலே) என் று. அதாவது - (கசுரு) “ஸூராவஸ்யுனி” (கசுசு) “சி ஸ்யாயிஷ்யோமதா” (கசுள) “ஸூகூநா வரோமகி” (சசுஅ) “ஸாயிஷ்யோ வ கிவநாபெ” (கசுக்) “யஷ்நிநுஷெ விராஜ நெ ஸூகூ ஸஸ்வாரஸ்யெநெ” என் று, மோக்ஷதசையிலும் ஆத்மபேதத்தை ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகள் சொல்லுகையாலே அப்படி சொல்லவொண்ணாதென்கை.

மோக்ஷதசையாவது - ஸர்வோபாதிவிநிர்முக்ததசையிறே. அந்ததசையிலும் ஆத்மபேதம் ஸ்ருதி விதமாகையாலே, (கசுர) “நிஷேதிநிஷேதாநஸ்ய” என்கிற ஸ்ருதியும் ஆத்மபேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்றதாயிற்று.

(ருஅ) ஆனால், ஆத்மபேதப்ரதிபதிக்குஹேதுவாய், ஓளபா திகமாயிருந்துள்ள தேவமநுஷ்யாதிபேதமும், காமக்ரோதாதிபேத

டுக. பரிமாணமும், எடையும், ஆகாரமு மொத்திருக்கிற பொற்
குடங்கள், ரத்நங்கள், வீரீஹிகள் தோடக்கமானவற்
றுக்கு பேதமுண்டாகிறுப்போலே ஸ்வரூபபேதமும்
ஸித்தம்.

சு0. ஆகையால் லாத்மபேதம் கொள்ளவேணும்.

மும்புழிந்து ஆதமாச்சுருடைய ஸ்வரூபம் அதயந்தமஸமாபய, ஒரு
பரகாரத்தாலும் பேதகதந்ததுக்கு யோகயதை யிலலாதபடி யிறே!
மோக்ஷதசையிருப்பது; அவ்விடத்தில், ஆதமபேதம் விதிக்கிறபடி
யெங்ஙனே? என்கிற வாதிரஸந்ததை யறுவதுகுகிறார்; (அப்போது)
என்று கொடங்கி - (ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்லவொண்ணாத
படி யிருந்ததேயாகிலும்) என்று.

(டுக) த்ருஷ்டாந்தமுகேந பேதத்தை ஸாதிகுகிறார்; (பரி
மாணமும்) என்று கொடங்கி அகாவது - அளவும், தூக்க
மும், வடிவும் ஒத்திருக்கிற பொறகுடங்கள், ரதங்கள், வீரீ
ஹிகள் முதலான பதார்த்தங்களுக்கு பேதமாயிருப்பதொரு லக்ஷ
ணமில்லையோயாகிலும் 'அதிலே நானாத்வம் காண்கிறுப்போலே,
ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்லவொண்ணாதபடி ஏகாகாரான முக்
தாத்மாக்களுக்கும ஸ்வரூபபேதம் விதிக்குமென்பபடி.

(சு0) கீழ்ச சொன்னவற்றையெல்லாம்* அறுபாவித்துக்கொ
ண்டு, "ஆகையால் ஆதமபேதம்கொள்ளவேணும்" என்று நிகமிக்கி
றார்.

ஆக, கீழ்ச்செய்தகாயிற்று - சிலர் ஆத்மபேதமில்லை, ஏகாத
மாவே யுள்ளதென்றார்கள் என்கொடங்கி இவ்வளவாக, முன்பு
தாமஸ்ஸிச்செய்த ஜீவாநந்தப்பிரதிபடமான ஏகாத்வாதத்தை
உத்தேசித்து, யுத்தியாலும், ஸாஸரத்தாலும் பஹுமுகமர்க
வத்தை தூஷித்து, ஆத்மபேதத்தை ஸாதிகாராயிற்று.
கீழே, ஆதமஸ்வரூபலக்ஷணத்தை விஸ்தரேண வருளிச்செய்
தார். அதிலு, அசித்ஸிலக்ஷணத்வம், அஜடத்வம், ஆநந்தரூபத்வம்,
அபிபுத்த்யம், அசிந்த்யத்வம், நிரவயவத்வம், நிரணிகாரத்வம்,

கூக. இப்போ தீவர்களுக்கு லக்ஷணம், சேஷத்வத்தோடே கூடின ஜ்ஞாந்ருத்வம்.

கூஉ. இவர்களுடைய ஜ்ஞாநந்தான் ஸ்வரூபம்போலே நித்ய த்ரவ்யமாய், அஜடமாய், ஆநந்தரூபமாயிருக்கும்.

கூங. ஆனால், ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் வாசி என்! என்னில்;

ஜ்ஞாநாய்ரயத்வமாகிற விவை ஜீவேஸ்வர ஸாதாரணம். நியாய்யத்வாதிகள் மூன்றும் சிதசிதஸாதாரணம். நித்யத்வம் தத்வத்ரய ஸாதாரணம். அணுதவமும அசித்பரமானுஜீவஸாதாரணம். இவை யித்தனையும் சேரக்கூடி, ஆதமஸ்வரூபத்துக்கு அசிதீஸ்வர ஸ்வரூபத்தியை வித்திப்பிக்கையாலே, இவற்றைவக்ஷணமென்னக் குறையில்லை.

(கூக) அப்படியன்றிக்கே, ஸுக்ரஹமாக வொருலக்ஷணம் அருளிச்செய்கிறார், (இப்போது இவர்களுக்கு லக்ஷணம், சேஷத்வத்தோடே கூடின ஜ்ஞாந்ருத்வம்) என்று. இவர்களென்கிறது-நீவிதசேதநரையும். லக்ஷணமாவது - அஸாதாரணதர்மமிதே. ஆகையால், சேஷத்வமாத்ரத்தைச் சொல்லில் அசித்வயாவ்ருத்தி வித்தியாமையாலும், ஜ்ஞாந்ருத்வமாத்ரத்தைச் சொல்லில் ஈஸ்வரவ்யாவ்ருத்தி வித்தியாமையாலும், சேஷத்வேஸ்தி ஜ்ஞாந்ருத்வமே லக்ஷணமென்கிறார்.

(கூஉ) இப்படி, ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவிலுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்குமுண்டான ஸாதர்ம்ய வைதர்ம்யங்களை யருளிச்செய்கிறார் மேல்; (இவர்களுடைய ஜ்ஞாநந்தான்) என்று தொடங்கி. (ஸ்வரூபம்போலே நித்யத்ரவ்யமாய், அஜடமாய், ஆநந்தரூபமாயிருக்கும்) இத்தால்-நித்யத்வ த்ரவ்யத்வ அஜடத்வ ஆநந்தரூபத்வங்கள், ஸ்வரூபத்தோபாதி ஜ்ஞாநத்துக்கு முண்டென்றபடி.

(கூங) நித்யத்வாதிகளை யுபபாதித்து வைதர்ம்யத்தைச்சொல்லுமளவில் அநேகக்ரந்த வ்யவஹிதமாமென்று நினைத்து, ஸாதர்ம்யஞ் சொன்ன வநந்தரம், வைதர்ம்யத்தையும் சொல்லுவதாக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுப் பரஸ்வத்தை யறுவதிக்கிறார்; (ஆனால், ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் வாசி யென்? என்னில்) என்று.

சூ. ஸ்வரூபம் - தர்மியாய், ஸங்கோச விகாஸங்களுக் கயோக் யமாய், தன்னை யொழிந்தவற்றை ப்ரகாஸிப்பியாமலே தனக்குத் தான் ப்ரகாஸிக்கக் கடவதாய், அணுவாயிருக்கும். ஜ்ஞாநம்-தர்மமாய், ஸங்கோச விகாஸங்க ளுக்கு யோக்யமாய், தன்னை யொழிந்தவற்றை ப்ரகா ஸிப்பிக்கக்கடவதாய், தனக்குத்தான் ப்ரகாஸியாதே ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாஸிக்கக் கடவதாய், விபுவாயிருக்கும்.

கூரு. அதில்; சிலருடையஜ்ஞாநம் எப்போதும் விபுவாயிருக்கும்; சிலருடையஜ்ஞாநம் எப்போதும் அவிபுவாயிருக்கும்; சிலருடைய ஜ்ஞாநம் ஒருகால் விபுவாய் ஒருகால் அவிபுவாயிருக்கும்.

(சூச) வைதர்மயந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார்; (ஸ்வரூபம் தர்மியாய்) என்றுதொடங்கி. அதாவது-தர்மத்தவம், ஸங்கோச விகாஸாயோக்யதவம், ஸ்வவ்யதிரித்தார்த்தா ப்ரகாஸகத்வம், ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வம், அணுத்வம், இவைஸ்வரூபத்துக்குவிசேஷம்.

தர்மத்தவம், ஸங்கோச விகாஸயோக்யத்வம், ஸ்வவ்யதிரித்தார்த்த ப்ரகாஸகத்வம், ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஸாஹிதத்வம், ஸ்வாஸ்ரயஸ்ய ஸ்வப்ரகாஸகத்வம், விபுத்வம், இவை ஜ்ஞாநத்துக்கு விசேஷமென்றபடி. (விபுவாயிருக்கும்) என்று-ஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸ்வாபாவிகவேஷத்தை யருளிச்செய்தாரித்தனையிதே.

(கூரு) ஸகல சேதநருடைய ஜ்ஞாநமும் இப்படி யிராதொழிவானென்? என்கிற சங்கையிலே ஸங்கோசா ஸங்கோச நிபந்தநமான தாரதமயத்தை யருளிச்செய்கிறார், (அதில் சிலருடையஜ்ஞாநம்) என்று தொடங்கி.

அதாவது (கூரு) “அயர்வறு மமரர்கள்” என்கிறபடியே பகவதஜ்ஞாநத்துக்கொருநாளும் ஸங்கோச மின்றிக்கே தத்வஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை ஸதாநுபவமபண்ணுகிறநித்யஸூரிகளுடைய ஜ்ஞாநம், எப்போதும் விபுவாயிருக்கும். * பொயநின்ற ஞானமும் பொலலாவொழுக்குமழுக்குடம்புமாயிருக்கிற பத்தநருடையஜ்ஞா

(சுஅ) இது தான் ஏகமா யிருக்கச்செய்தே நானாவய்த் தோற்றி கிறது. ப்ரஸரணபேதத்தாலே.

கொண்டு, (கஎரு) “உதி யாணாம் ஹி ஸவெஷாம் யஜேக்ஷா தீநி யஸு । தெநாவஸுக்ஷா கி ப்ரஜ்ஞா ஐதெஃ வாகாடி வொடிகு” என்கிறபடியே, இந்திரியத்வாரா புறப்பட்டு விஷயங் களைக் காண்ப்பது மீளுவதாவகயாலே, தாந்ருஸமான விகாஸத்தா லும் ஸங்கோசத்தாலும் வந்த ப்ரகாஸாப்ரகாஸங்களைக் கொண்டு, பிறந்தது நயித்தது என்னக்குறையிலை என்கை.

(சுஅ) இப்படி, இந்திரியத்வாரா ப்ரஸரிக்கிற ஜஞாநம் ஏகமா யிருக்கச்செய்தே, விஷயசுரஹணவேளையில ப்ரகாஸிக்கும்போது தர்ஸந ப்ரவணாதி ஸம்ஜஞாபேதத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு, அநேகத்தேவ ப்ரகாஸிகஹபடி யெங்கனே? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறா; (இதுதான் ஏகமாயிருக்கச்செய்தே நானாவய்த் தோற்றுகிறது, ப்ரஸரணபேதத்தாலே) எனறு. அதாவது-ஏகமுக மாக ப்ரஸரிக்கை 'யன்றிக்கே, சக்ஷஸ்ரோத்ராத யநேகேந்திரிய த்வாரா ப்ரஸரித்து, ரூபஸப்தாத் யநேகவிஷயங்களைக் காணிக்கிற விதுக்கு தர்ஸந ப்ரவணாதி ஸம்ஜஞாபேதேந தோற்றுக்கிற நானாத் வம்-ப்ரஸரணபேத நிபந்தநமென்கை. இத்தால் - நித்யமான ஜ்ஞா நத்துக்கு உத்பத்திவிநாஸ வ்யவஹாரஹேது வின்னதென்று சொன்ன வந்தரத்திலே, ப்ராஸங்கிகமாக அதினுடைய நானாத் வேந ப்ரகாஸநஹேதுவும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

ஆத்மாவினுடைய தர்மபூதஜ்ஞாந நித்யத்வம், (கஎசு) “ந ஹிவிஜ்ஞாத-வி-ஜ்ஞாதெ வி-வாரியொவொ விடிதெ, நஹிடிதெஷ் வி-வாரியொவொவிடிதெ” (கஎஎ) “ஜ்ஞாநம் வெவ்ராமு வெஸ்யைம் யதி-ஸு நம-ஜெஸுரம் சூக்தெநா ஸ்ர ஜ்ஜைதுதஸு நித்யெதெ ஸுத-ஷ்யஸு । யயொடிவாந க்ஷாணா தியதெந ஜயாஸுரஸு । ஸஜெவநீயதெ வுத்தி ஸஸ்த ஸஜெவநீ க்ஷ-கம் । தயாஜெயம-ணயம்ஸா டவவொயாடி யொய-ம-ணாஃ । ப்ரகாஸநெநஜநுஜெநி நித்யாநவாநுதெநா ஹிதெ” என்று ப்ருதி ஸம்நுத்யாதிகளில் சொல்லப்பட்டதிலே.

சுக, த்ரவ்யமானபடி யென்னென்னில்;

எ0. க்ரியாகுணங்களுக் காஸ்ரயமாய், அஜடமாயிருக்கை யாலே த்ரவ்யமாகக்கடவது.

(சுக) இப்படி யிருந்துள்ள ஜ்ஞாநநித்யத்வத்தை யருளிச்செய்தாராய் நின்றார் சிழ்; இனி. இதினுடைய த்ரவ்யத்வத்தை உபபாதிப்பதாக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுப்பாஸ்ரதத்தை யறுவதிக்கிறார்; (த்ரவ்யமானபடி யென்? என்னில்;) என்று.

(எ0) தத்ஹேதுக்களை யருளிச்செய்து த்ரவ்யத்வத்தை ஸாதிக்கிறார்; (க்ரியாகுணங்களுக்கு ஆஸ்ரயமாய் அஜடமாயிருக்கையாலே த்ரவ்யமாகக்கடவது) என்று. க்ரியையாவது - ஸங்கோசவிகாஸங்கள். குணமாவது - ஸம்யோகவியோகங்கள். அஜடத்வமாவது - ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வம். (சுகஎ) “சூரயாஸுயொ ஐவ்யுஷ, மஹாஸுயொ ஐவ்யுஷ” என்று, த்ரவ்யலக்ஷணம் சொல்லப்படுகையாலே, க்ரியாஸ்ரயத்வமும் குணாஸ்ரயத்வமும் ஒரொன்றே த்ரவ்யத்வஸாதகம். இவற்றோடே அஜடத்வத்தையும் சொல்லுகையாலே அதுவும் த்ரவ்யத்வஸாதகமென்று இவர்க்குக்கருத்தி. எங்ஙனே? என்னில்; ஜடவஸ்துக்களிலே த்ரவ்யாத்ரவ்யங்க ளிரண்டு முண்டு; அஜடவஸ்துக்களிலே அத்ரவ்யமாயிருப்ப தொன்றில்லையிறே. ஆகையால்-“ஜ்ஞாநம், த்ரவ்யம், அஜடத்வாத், யதஜடம், தத்த்ரவ்யம், யதாஜத்மாதி” என்று அஜடத்வந் தன்னைக்கொண்டே த்ரவ்யத்வம் ஸாதிக்கலாமிறே. ஆகையிறே! “இதுதான் அஜடமுமாய், ஸங்கோசவிகாஸங்களுக்கும் ஸம்யோக வியோகாதிக்களுக்கும் ஆஸ்ரயமுமாயிருக்கையாலே த்ரவ்யம்” என்று, தத்வஸேகரத்திலும் இவையருளிச்செய்தது. இப்படி த்ரவ்யமாயிருக்குமாகில், இதுக்கு ஆத்மகுணத்வம் கூடும்படி என்? என்னில்; நித்யதகாஸ்ரயத்வத்தாலே கூடும். (சுகஎ) “சூரயாஐந்யுதொ வ்யுதே ராஸுயெண ஸரிந்யாஸி ஐவ்யுக்ஷய மஹக்ஷய ஜ்ஞாநவெஸுவொவயடிதெ” என்றிறே! ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது. ஆஸ்ரயாதந்யதோஸ்ருத்தித்வம், க்ரியாஸ்ரயத்வஞ் சொன்னபோதே சொல்லிற் றுயிற்று. இதுதான் ஜ்ஞாநத்துக்கே யன்றிறே! தீபாதிதேஜ பீதர்

எக. அஜடமாகில் ஸுஷுப்தி மூர்ச்சாதிகளில் தோற்றவேண்டாவோ வென்னில்;

எஉ. ப்ரஸரண மில்லாமையாலே தோன்றாது.

எங. ஆநந்தரூபமாகையாவது - ஜ்ஞாநம்ப்ரகாஸிக்கும்போது அநுகூலமாயிருக்கை.

எச. விஷயஸ்த்ராதிகளைக் காட்டும்போது ப்ரதிகூலமா யிருக்கைக்கடி தேஹாத்மப்ரமாதிகள்.

தத்வபாபைகளுக்கு மொக்குமிதே. ஆகையால், தத்வத்வ குணத்வங்களிரண்டும் ஜ்ஞாநத்துக்கு உபபந்தம்.

(எக) கீழ் ஜ்ஞாநத்துக்குத் தர்மருளிச்செய்த அஜடத்வ விஷயமான ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஸரணத்தை யநுவதிக்கிறார்; (அஜடமாகில் ஸுஷுப்திமூர்ச்சாதிகளில் தோற்றவேண்டாவோ? என்னில்) என்று. அதாவது-ஜ்ஞாநம் ஸ்வயம்ப்ரகாஸமாயிருக்குமாகில் எப்போதும் ப்ரகாஸிக்கவேண்டாவோ, ஸுஷுப்த்யாத்யவஸ்த்தைகளில் ப்ரகாஸியாதொழிவானென்? என்கை.

(எஉ) அதிக்கு உத்தர மருளிச்செய்கிறார்; (ப்ரஸரண மில்லாமையாலே தோன்றாது) என்று. அதாவது-ஜ்ஞாநம் ஸ்வாஸ்யத்துக்கு ஸ்வயமேவப்ரகாஸிப்பதுதான் விஷயக்ரஹணவேளையிலிறே. ஸுஷுப்த்யாத்யவஸ்த்தைகளில் தமோகுணத்தயிபவத்தாலே ஸங்குசிதமாய், திரேஷ்விதங்களான மணிப்ரகாஸாதிகளைப்போலே, ப்ரஸரண மில்லாமையாலே ப்ரகாஸிப்பாதென்கை.

(எங) இனிமேல், இதிலுடைய வாகந்த்ரூபத்வத்தை யுபப்பதிக்கிறார்; (ஆநந்தரூபமாகையாவது) என்று தொடங்கி; ஜ்ஞாநம் ப்ரகாஸிக்கும்போதாவது-ஸ்வாஸ்யத்துக்கு விஷயங்களைத் தாஸிப்பிக்கும்போது; அப்போதுதே ! இதுதான் ப்ரகாஸிப்பது. அவ்வவஸ்தையில் அநுகூலமாயிருக்கையாவது - அவ்வோ விஷயங்களெல்லாம் அநுகூலமாய்த் தோற்றுகையாலே, அவற்றை விஷயீகரித்த விர்தஜ்ஞாநம்-ஸ்வாஸ்யத்துக்கு ஸுகூலமாயிருக்கை.

(எச) ஆனால், விஷயஸ்த்ராதிகளைத் தாஸிப்பிக்கும்போது அவற்றை விஷயீகரித்த ஜ்ஞாநம் ப்ரதிகூலமாயிருப்பானென்? என்

எரு. ஈஸ்வராத்தமக மாகையாலே யெல்லா பதார்த்தங்களுக்கும் ஆறுகூல்யமே ஸ்வபாவம், ப்ராதிசூல்யம் வந்தேறி.

எசு. மற்றை யாறுகூல்யம் ஸ்வாபாவிசுமாகில், ஒருவனுக்கு ஒருகாலோரிடத்திலே அறுகூலங்களான சந்தந குஸு மாதிசு, நேசாந்தரே காலாந்தரே இவற்றைன்கீழ், அத் நேசத்திலே அக்காலத்திலே வேறேயொருவனுக்கும் ப்ராதிசூலங்களாகக்கூடாது

சிறு ஸங்கையைய யுட்கொண்டு அருளிச் செய்கிறார்; (விஷுஸஸ்தார திகஸ்) என்று தொடங்கி. அகாவது - அவற்றைக் கர்ஸிப்பிக்கும் போது, அவற்றை விஷயீகரித்த ஐஞாநம் தூக்கநுபமாதிருக்கைக் குக் காரணம் அவற்றில் பாதசுத்வபுத்திக்கு மூலமானதேஹாத்ம ப்ரமமும், கர்மமும், ஈஸ்வராத்தமகத்தொருகாஹிக்ரமமு மென்கை;

எதி. இவை தனக்கு ஸ்வாபானிக வேஷமேது? என்கிற சங் கையிலே யருளிச்செய்கிறார்; (ஈஸ்வராத்தமக மாகையாலே) என்று தொடங்கி. அகாவது - (கஅய) “ஜமஸ்தவ-ம் ஸரீரம் தெ ” (கஅச) “காநிஸ்தவ-பாணிதபிவ-பு” (கஅஉ) “ததவ-ம் வெவஹரெஸ்த-ம்” என்று, ஸகலபதார்த்தங்களும் பசுவச்ச ரீமென்று ஸாஸ்தாங்களில் சொல்லப்படா நின்றகிறே. அப்படி பசுவாத்மகமாகச் காணும்போது, ஸகல மறுகூலமாய்க்கொண்டு தோற்றமாகையாலே எல்லா பதார்த்தங்களுக்கும் ஆறுகூல்யமே ஸ்வ பாவம்; இவற்றில் தோற்றுகிற ப்ராதிசூல்யம், தேஹாத்மப்ரமாகி மூலமாகையாலேவந்தேறி என்னை.

(எசு) இப்படி, ஈஸ்வராத்தமகமாகையாலே ஸகலபதார்த்தங்க ளுக்கும் ஆறுகூல்யமே ஸ்வபாவமென்பானென்? சந்தந குஸுமா திகளிலுண்டான வாறுகூல்யம் ஸ்வாபாவிசுமன்றே’ என்கிற சங் கையின்மேலே யருளிச்செய்கிறார்; (மற்றை யாறுகூல்யம் ஸ்வாபா விசுமாகில்) என்று தொடங்கி. மற்றையாறுகூல்ய மென்கிறது - தாமருளிச்செய்த பசுவாத்மகத்தவத்தால் வந்த வாறுகூல்யத்தை யொழிய, சந்தநகுஸுமாத் பதார்த்தங்களில் தோற்றுகிற வாறு கூல்யத்தை. அது அவற்றுக்கு ஸ்வாபானிகமாகில், போக்தாவா யிருப்பானொருவனுக்கு ஒருகாலத்திலே ஒருதேசத்திலே அறுகூ

[illegible]

இத்தால் சொக்ஷிற்றாமிற்றிதென்? என்னில்; விஷயஸ்த்ராநி
கள் ப்ரதிகூலங்களாயும், சந்தந்தஸுமாதிகள் அபகூலங்களாயும்.
தோற்றநிறை - தோஹாத்மயாமாநிகளாவல். சஸ்வராத்மகமாலக
யாலே, எல்லாபதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகல்யமே ஸ்வபாவம்,
ஆகையால், அவ்வாகாரத்தாலே காணும்போதும், ஸர்வவிஷய ப்ர
காபநகஸையிலும், ஜ்ஞாநம் - ஆகந்தநாமாயிநுக்குமென்றதா
யிற்று.

ஆக, கீழ்ச்செய்ததாரிற்றது - “இத்தென்னகிறது ஆத்மாவை” என்று, முதலிலே சிவசப்தவாச்யமான ஆத்மவஸ்துவை உத்தேசித்து, அந்தரம், “தேஹாநிலிலக்ஷணமாய்” என்று தொடங்கி “ஸேஷமாயிருக்காய்” என்னுமளவாக தத்ஸ்வரூப லக்ஷணத்தை விஸ்தரேண சொல்லி, “தேஹாநிலிலக்ஷணமானபடிபென்; என்னிவ”. என்று தொடங்கி “ஸேஷமாகையாவது” என்னுமளவாக உத்தலக்ஷணத்தைப் பரீக்ஷித்து, அந்தரம், ஏவம்பூதமான வாத்ஸ்வரூபமபத்த முக்த நித்யரூபேண த்ரிபரகாரமாயிருக்கும்படியையும், பத்தாத்மாக்களுக்கு அவித்பாகிக ஞாண்டாகைக்கு ஹேதுவையும், தந்நிவ்ருத்தி காமத்தையும், த்ரிவிதாத்மவர்க்கமும் தனிச்சுனியே அநந்தமா யிருக்கும்படியையும் சொல்லி, அந்த ஜீவாந்தப் ப்ரதிபடமான ஏகாத்மவாதத்தை யுக்திஸாஸ்த்ரங்களாலே நிரணித்து, அந்ம

பேதத்தை ஸாதித்து, முன்பு விஸ்தரேண சொன்னபடி யன்றிக்கே ஸுக்ரஹமாக த்ரிவிதாத்மாக்களுக்கு முண்டான லக்ஷணத்தை தர்ஸிப்பித்து, அநந்தரம், ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கு முண்டான ஸாதாம்ய வைதர்மயங்களைச் சொல்லி, ஜ்ஞாந விபுத்வ ப்ராஸங்கத்திலே த்ரிவித சேதநருடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு முண்டான விசேஷத்தைச் சொல்லி, முன்பு ஜ்ஞாநத்துக்குச் சொன்ன நிக்யத்வ த்ரவ்யத்வாஜடத்வாநந்தரூபத்வங்களை யடைவே யுபபாதித்து, இப்படி சித்தத்வத்தினுடைய வேஷத்தை யருளிச்செய்து தலைக் கட்டினார்.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

யணவாளை மா முனிகள் திருவடிகளே ஸரணம்

சித்ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

•>>ॐ॥<<•

ஸ்ரீ

அ சி த் த ர க ர ண ம்

க. அசித்து-ஜ்ஞாநகூந்யமாய், விகாராஸ்பதமாயிருக்கும்.

உ. இது, ஸுத்தஸத்வமென்றும், மிஸ்ரஸத்வமென்றும், ஸத்வகூந்யமென்றும் த்ரிவிதம்.

ங. இதில் சுத்தஸத்வமாவது - ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கக் கலசாதே கேவலஸத்வமாய், நித்யமாய், ஜ்ஞாநாநந்தஜநகமாய்.

சுத்வத்ரயமாவது-சித்தம் அசித்தம் ஈஸ்வரனும் என்று உத்தேசித்த க்ரமத்திலே, ப்ரதமம் சிசுப்தவாச்யனான ஆக்மாவினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை ஸ்புடமாக வருளிச்செய்தார் கீழ்; அநந்தரம், அசித்வஸ்துவினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை அதிஸ்ப்புடமாக வருளிச்செய்கிறார்.

(க) அதில் ப்ரதமத்திலே அசில்ஷணத்தை யருளிச்செய்கிறார்; (அசித்து - ஜ்ஞாநகூந்யமாய், விகாராஸ்பதமாயிருக்கும்) என்று. அசித்தாகிறது-சைதந்யநாதாரமான வஸ்துவிதே! அது தன்னை யருளிச்செய்கிறார்; (ஜ்ஞாநகூந்யமாய்) என்று. அத்தைப் பற்றிவிதே! ஸ்ருதி, போக்யஸுபத்தாலே அசித்தைச் சொல்லிற்று. விகாராஸ்பத மாகையாவது - விகாரத்துக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை. விகாரமாவது. அவஸ்த்தாநந்தரபத்தி; அதாவது-சித்ஸ்வரூபம்போலே, ஸுதைகரூபமா யிராதொழிகை.

(உ) இப்படி இகினுடைய லக்ஷணத்தை யருளிச்செய்தவநந்தரம், இவ்வசித்தத்வந்தான் - ஸத்வவகாதாரமாயும், ஸத்வாதிசுணாதாரமாயும், ஸத்வாதிசுணாஸ்ரூபமாயும், மூன்றுவகைப்பட்டிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார்; (இது, சுத்தஸத்வமென்றும், மிஸ்ரஸத்வமென்றும், ஸத்வகூந்யமென்றும் த்ரிவிதம்) என்று.

(ங) உத்தேசித்த க்ரமத்திலே, அசித்தரயத்தினுடையும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை ப்ரதிபாதிப்பதாக நினைத்து, ப்ரதமம்

கல்யாண்மநிர்ணயம் கொண்டு யொவ்வெதாம் ஸ்வஹ்ணாவெடி-
 க்ஷிபுதேநாவ்யுதாம்பரீழ்” (சகூஉ) “சுவராவஜிதா வ-குஸா-
 க்ஷணை” (சகூஉ) “புஜாவபெத் ஸ்ஹாவெஸு வ, வபெஷு”
 என்று ப்ருதாந்தியும் ஸங்க்ரஹேண நித்யவிபூதிநிதுண்டான
 நித்யநக்ரா திந்யாயதநாதிந் செரால் லப் பட்டது.
 இது தன்னை பாஷ்யகாரர் பூர்வகுண்டகத்யத்திலே (சகூச)
 “ லிவ்யாவரண ஸகலஹ்ஸூராவ்யுதே, லிவ்யுக்ஷைகதர-குப
 மொதிரிதே, லிவ்யூஷ்யுதாநபரகலஹ்ஸு, கொநிவிராவ்யுதே;
 சுதீபுஜாவெண, லிவ்யூயகதெநஹ்ஸூரிதிரிவிதூ லிவ்யூரதூய
 லிவ்யூஸூநநிணவெ” என்று தொடங்கி, விஸ்தாரணாநுஸரிச்செய்
 நாரிதே. (கிரவதிகதேதஜ்ஜாநாமாய) அக்ரவது- அந்நபா திக்மா திகே
 ஜஃபகார் தத்தவ்ஸோபம் சுத்யோதகல்ப மாக்குப்படி, அளவிறந்ததேஜ
 ஸ்வே வடிவாரிநுந்தை. (சகூந) “ந சுதூ, ஸ-குரெரூராவாதி
 நபாஜ, தாரகம் நெஜிவிஷ்யுதெதா ஹாஸி க-பெதாயஜி”
 (சகூக) “ஹேஷுரூராவஜிதம் அக்ஷூரூநம் விவெரூரீ-ஹா தூநம்,
 ஸ்வயெவ ப்ருத்யாராவஜித லிவ்யூஷ்யுதே வடிவாநவெவ”
 என்னக்கடவதிதே. (சகூக) “சுட்வாஸியப் பிந்ந தன்னுடைச்
 சோதி” (சகூக) “சுழிப் பிடோநிந்ந சுடர்ச்சோதிவெள்ளம்” (சகூக)
 “விளங்குஞ்சுடர்ச்சோதி” என்று ஆழ்வாரும், இதனுடைய நிர்வ
 திக தேஜோரூபத்தன்மைபீரவ்விடங்கனி லும் அருளிச்செய்தாரிதே.
 (நித்யமுக்நா லும் ஸர்வஜ்ஞ லும் பரிச்சேதிக்கவரிதாய்) அதா
 வது - இதனுடைய பரிமாண திகம் ஒருவராலும், அளவிடவொண்
 னாதபடி யிருக்குமாயிற்று. (உ-ரு) “தெஷாஸவி ஐயக் வஸிபாண
 ரியுபெஷுரூ” (உ-ரு) “ஸஸூராவஜி கிவாரிவெ தூ-சியெமெ”
 என்று நித்யரால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதென்று பூர்வகுண்ட
 கத்யத்திலே பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த விது முக்தருக்கு மொக்
 குமிதே. ஸர்வஜ்ஞநாததீகாபாதி இவர்களுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும்
 ஸர்வதர்ஸித்வ முண்டாகையாலே; அவனுல் பரிச்சேதிக்கலாமாகில்
 இவர்களாலும் பரிச்சேதிக்கலாமிதே. ஆகையால் அவனுக்குமிருநெ
 ன்கை. ஆனால், இவர்களுடைய ஸர்வஜ்ஞதைக்குக் கொத்துவாரா
 தோ? என்னில்; வாராது. ஸர்வஜ்ஞதையாவது ஸர்வத்தைப்புகள்

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்

உ. வே. சாரிநாதையர் நால் நிலையம்

ச. இத்தைச்சிலர் ஜடமென்றார்கள், சிலர் அஜடமென்றார்கள்.

ரு. அஜடமானபோது, நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் ஸ்வரணுக்கும் ஜ்ஞாநத்தையொழியவும் தோற்றம்.

எபடி யறிகையிறே. பரிச்சேத்யமாகில் பரிச்சேதித்தறிகையும், அபரிச்சேத்யமாகில் அபரிச்சேத்யமிறே! உள்ளது; ஸீமையில் லாததொன்றுக்கு ஸீமையறியாமை ஸ்வஜ்ஞதைக்கு அநுகுண் மென்னுமிடம், (௨௦௪) “கெலிக்ஷுஹிராவயிரஹரிணா நாவிக்ஷயாஜிதூயதெ யடிவெவ உயாவிநெநவயவயொஸவ-ஜிதூதாவீயதெயநாவெஸுவ தடிஜிதூதாநெம-ம-ணா-வவ-ஜிதூதாவாவிடிவெ-பிராபொஜிடிஹாகிலவிடிந ஞாநொய ரிதூயதெ ” என்று, ஸீஸ்துதியிலே ஆழ்வானருளிச்செய்தார். இங்ஙனன்றில், (௨௦௫) “தனக்குந் தன்றன்மை யறிவரியான் என்சிறிதுவும், ஸ்வஜ்ஞதையோடு விரோதிக்கும். ஆகையால், நிகழமுத்தேஸ்வரர்களால் அபரிச்சேத்யமென்றவிதில் குறைவில்லை; இத்தால், இதினுடைய வைபவம் சொன்னபடி. (அத்யத்தபுதமா யிருப்பதொன்று) அத்யத்தபுத்களாவது அநுக்ஷணம் அபூர்வாஸ்சர்யாவைதவம், (௨௦௬) “சுநஹாஸ்யாநநஜேஹாவிலய” என்றிறே! பாஷ்யகாரர். ஆக, ஸூத்தஸ்தவமாவது-இப்படி யிருப்பதொன்றென்றதாயிற்று.

(ச) (இத்தைச்சிலர் ஜடமென்றார்கள், சிலர் அஜடமென்றார்கள்) அதாவது - இந்த சுத்தஸுத்வந்தனை, இந்தச் சாகஸ்த்கர்தங்கனிலே சிலர் ஜடமென்றுசொன்னார்கள்; அங்ஙனன்றிக்கே, சிலர் அஜடமென்றுசொன்னார்க ளென்கை. (௨௦௪) “ஹஹவிராடிரொகெலிடிஹஹ” என்றிறே! அபியுத்தருஞ்சொல்லிற்று.

(ரு) ஜடமாகையாவது ஸ்வயம்ப்ரகாஸமன்றிக்கே யிருக்கை; அஜடமாகையாவது-ஸ்வயம்ப்ரகாஸமாயிருக்கை. அத்தை யருளிச்செய்கிறார்; (அஜடமானபோது, நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் ஸ்வரணுக்கும் ஜ்ஞாநத்தையொழியவுந்தோற்றம்) என்று, அஜடமானபோ தென்றது-ஜடமென்றும் ஒருபக்ஷஞ் சொல்லுகையாலே, அப்படி யன்றிக்கே யிப்படியானபோ தென்றபடி. அந்தப்பக்ஷத்தை விட்டு இத்தை யுபபாதிக்கையாலே இவர் தமக்கு இதுவே திரு

கூ. ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தோற்றது.

வுள்ளமென்று தோற்றுகின்றதிதே; ஜ்ஞாநத்தை யொழியவும் தோற்றுமென்றது - ஜ்ஞாநத்தாலே தன்னை யறிபவேண்டாதபடித் தானே ப்ரகாசிக்கு மென்றபடி.

(கூ) இப்படி ஸ்வயம்ப்ரகாஸமா யிருக்குமாகில், ஸம்ஸாரிகளுக் கு ஜ்ஞாநவேத்யமாகவேண்டாதே தானே தோற்றவேண்டாவோ? என்கிற சங்கடரிலே யருளிச்செய்குரர்; (ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தோற்றது) என்று. இதுதான், அபியுத்தராலே விஸ்தரண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. எங்களை யென்னில்; “தரிவிதாட்சே தநங்கள்” என்றெடுத்து, “அவற்றில், ப்ராக்ருதியும் காலமும் ஜடங்கள்; சுத்தஸத்வமான த்வப்பத்தையும் ஜடமென்று சிலர் சொல்லுவர்கள். ஜடத்வமாவது - ஸ்வயம்ப்ரகாஸ மன்றிக்கே யிருக்கை. பகவச்சாஸ்த்ராதி பராமர்ஸம்”ண்ணினவர்கள் ஜ்ஞாநாத்மகமாக ஸாஸ்த்ரவித்தமாயையாலே, ஸுத்தஸத்வத்வ்யதவத ஸ்வயம்ப்ரகாஸ மென்பர்கள். இப்படி ஸ்வயம்ப்ரகாஸ மாகில், ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸாஸ்த்ரவேத்ய மாகவேண்டாதே தானே தோற் றவேண்டாவோ? என்னில்; ஸர்வாத்மாக்களுடையவும் ஸ்வரூப மும், தர்மபூதஜ்ஞாநமும் ஸ்வயம்ப்ரகாஸமாயிருக்க, ஸ்வரூபம் தனக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாஸமாய் வேறெல்லார்க்கும் ஜ்ஞாநாத்ர வேத்ய மாணப்போலவும், தர்மபூதஜ்ஞாநமும் ஸ்வாஸ்யதத்துக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாஸமாய், இதரர்க்கு ஸ்வயம்ப்ரகாஸ மல்லாதப்போல வும், இதுவும் நியதவிஷயமாக ஸ்வயம்ப்ரகாஸமானால் விரோத மில்லை. (20௫) “யொவெதி யுமவஹ்நம் வுக்ருஷண ஸடாஸ்தகீ. 1 தம் வுணரீ ஹரிஸாஸ்து ௦ நிராயதகம் வு வ க்ஷுஹ” என்கிறபடியே, தர்மபூதஜ்ஞாநத்தாலே ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொண்டிருக்கிற வீஸ்வானுக்கு ஸுத்தஸத்வத்ரவ் யம் ஸ்வயம்ப்ரகாஸமா யிருக்கிறபடி யென்னே? என்னில்; இவனு டையதர்மபூதஜ்ஞாநம், திவ்யாத்மஸ்வரூபம் முதலாக ஸர்வத்தையும் விஷயீகரியாநிற்க, திவ்யாத்மஸ்வரூபம் - ஸ்வயம்ப்ரகாஸமா யிருக் கிறப்போலே இதுவும் ஸ்வயம்ப்ரகாஸமா யிருக்கலாம். இப்படி நித்யர்க்கும் துல்யம். விஷயப்ரகாஸநாலத்திலே தர்மபூதஜ்ஞாநம்

எ. ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் பிந்நமானபடி யென்? என்னில்;

அ. நானென்று தோற்றமுமையாலும், ஸரீரங்களாய்ப் பரிணமிக்
கையாலும், விஷயங்களையொழியவுந் தானே தோற்று
கையாலும், ஸப்தஸ்பர்ஸாதிகளுண்டாகையாலும் பிந்ந
மாகக்கடவது.

ஸ்வாஸ்ரயமாந்தரத்தின்கே ஸ்வயம்ப்ரகாஸமானுப்போலே முக்தர்க்
கும் அவ்வவஸ்த்தைகளிலே இது ஸ்வயம்ப்ரகாஸமானு விநோத
மில்லை. தர்மபூகஜ்ஞாநத்தினுடையஸ்வரத்மப்ரகாஸகஸக்தியானது
விஷயப்ரகாஸநிலஸாதகாலத்தில் கர்மவிஸேஷங்களாலே ப்ரதிபத்
தை யானுப்போலே, சத்தஸத்வத்தினுடைய ஸ்வரத்மப்ரகாஸக
ஸக்தியும் பத்தகஸையில் ப்ரதிபத்தையாகையாலே, சத்தஸத்வம்
பத்தர்க்குப்ரகாஸிபாதொழிகின்றது. (உருக) யேயஸ்யஸ்வரூ
பஸ்க்ஷம் சிவகுண வொலாலிகூபயா | வஸெகூஷா^ஸலி^ஸதூ^ஸர^ஸபூ^ஸகூ^ஸதயா
கூ^ஸராவி நியஜி^ஸதெ” இவ்வளவு அவஸ்த்தாந்தரப்பதி, விகாரி
த்ரஸ்யத்துக்கு விருத்தமன்று. ஆகையால், ப்ரமாணப்ரதிபந்நார்த்
தத்தர்க்கு யுக்திவிநோதஞ்சொல்ல வழியில்லை.” என்று இப்படி,
ரஹஸ்யதர்யஸாரத்திலே ப்ரதிபாதிக்கையாலே.

(எ) கீழே, ஆத்மாவும் அஜடமாய் ஜ்ஞாநமும் அஜடமாயிருக்
கச்செய்தே, அந்யோந்யம் பிந்நமென்னுநிலைத் தர்ஸிப்பித்தாப்
போலே சத்தஸத்வமும் அஜடமாயிருக்கச்செய்தே, இவை யிரண்
டிலும் பிந்நமாயிருக்கும்படியை தர்ஸிப்பிக்கக்கூக, தஜ்ஜிஜ்
ஞாஸுப்ரஸ்கத்தை யதுவதிக்கிறார்; ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞாநத்திலும்
பிந்நமானபடி யென்? என்னில்) என்று.

(அ) அநேகஜேதுக்களாலே யது தன்னை தர்ஸிப்பிக்கிறார்;
(நானென்று தோற்றமுமையாலும்) என்று தொடங்கி; அதா
வது - ஆத்மவஸ்துப்ரத்யக்ஸாகையாலே அஹமென்றுப்ரகா
ஸிபாசிற்கும்; இது பாக்காகையாலே இதமென்றிறே! ப்ரகாஸிப்
பது. இத்தாலே ஆத்மாவில் பிந்நமென்றபடி, ஸரீராதிகளாய்ப்
பரிணமிக்கப்பாலே, ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் இரண்டிலும்
பிந்நமென்றபடி ஏகரூபனாகையாலே ஆத்மாவுக்குப் பரிணமில்

க. மிஸ்ரஸத்வமாவது-ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் மூன்றோடு
ங்கூடி பத்தசேதநருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு திரோ
தாயகமாய், விபரீதஜ்ஞாநஜநகமாய், நித்யமாய். ஈஸ்வர
னுக்கு கரீடாபரிகரமாய், ப்ரதேஸபேதத்தாலும் கால்
பேதத்தாலும் ஸத்ருஸமாயும் விஸத்ருஸமாபு மிருக்கும்
விகாரங்களை யுண்டாக்கக்கடவதாய், ப்ரக்ருதி, அவிக்
யை, மாயையென்கிற போர்களை யுடைத்தா யிருக்கும்
அசித்விஸேஷம்.

ஸையிறே;ஜ்ஞாநத்தக்குப் பரிணாமமுண்டேயாகிலும் ஸரீராதிகளாய்
பரிணமியாதிறே. விஷயநிரபேக்ஷமாக ப்ரகாஸிக்கையாலும், ஸப்
தஸ்பர்ஸாதிகளுக்கு ஆஸ்ரயமாகையாலும், விஷயஸந்தியிலொழிய
ப்ரகாஸிப்பதுஞ்செய்யாதே ஸப்தாத்பாஸ்ரயமன்றிக்கே தத்த்ரா
ஹசமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தில் பிந்நமென்றபடி.

(க) ஆகஸிப்படி, சுத்தஸத்வத்தினுடைய ப்ரகாஸத்தை யரு
ளிச்செய்தாராய் நின்றார்கீழ்; அநந்தம். மிஸ்ரஸத்வப்ரகாஸத்தை
யருளிச்செய்வதாக (மிஸ்ரஸத்வமாவது) என்று தொடங்குகிறார்;
மிஸ்ரஸத்வமாவது- ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களோடே கூடிய ஸத்வகுணத்
தை யுடைத்தானது. அத்தை யருளிச்செய்கிறார்; (ஸத்வரஜஸ்
தமஸ்ஸுக்கள் மூன்றோடுங்கூடி) என்று. (உ௦௭) “தி ம-ண-௦ தஜ
ம-ஷி-ர-நா-நா-லி-வ-ஸ-வா-ப-ய-ப-” என்று (உ௦௮) “தி ம-
ண-௦-க-ரீ-ண-௦-க-ஷ-த-௦-வ-க-ர-த-ர-௦-வ-ப-௦-வ-ப-” (உ௦௯)
“ஸ-க-ர-ஜ-ஸ-ர-ஜ-தி ம-ண-௦-வ-க-ர-தி-ஸ-௦-வ-ப-” என்னக்கடவ
திறே. (பத்தசேதநருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு திரோதாயகமாய்)
அதாவது - குணத்ரயாத்மகமா யிருக்கையாலே ரஜஸ்தமோர்ஸத்
தாலே ஜ்ஞாநாதிகளுக்கு திரோதாநத்தைப் பண்ணு மென்கை
சேதநருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு திரோதாயகமா யென்று
ஸாமாந்யேநசொல்லாதே, “பத்தசேதநருடைய” என்று விஸேஷிக்
கையாலே, சுர்மஸம்ஸ்ருஷ்டரானசேதநருடைய ஜ்ஞாநாதிகளுக்கே
அது திரோதாயக மென்றபடி. அல்லது, ஐச்சிசமாக ப்ராக்ருத
ஸரீரபரிஹம்பண்ணுகிற நித்யமுத்தருடைய ஜ்ஞாநாதிகளுக்கும்
இது ஸங்கோசத்தைப் பண்ணவேண்டிவருமிறே- ஆகையாலே,

சொல்லப்படுகிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய லீலைக்கு குணத்யாத்த்மிகையானப் ப்ரக்ருதியிறே ப்ரதானோபகரணம். (உஉக) “ஹிதாவிதாநாதாநாதா வஸவ-காஜிஷ-வாலிஹோ” என்னக்கடவதிறே. (உஉஉ) “ஹெஷ்வெஷ்வாந-ஹணியீ” என்ற, தானேயருளிச்செய்தானிறே. (ப்ரதேசபேதத்தாலும் காலபேதத்தாலும் ஸத்ருஸமாயும் விஸத்ருஸமாயுமிருக்கும் விகாரங்களை யுண்டாக்கக்கடவதாய்) ப்ரதேசபேதமாவது-குணவைஷ்ணவமில்லாத ப்ரதேசமும், குணவைஷ்ணவமுள்ள ப்ரதேசமும். இவ்வகைக்கு குணவைஷ்ணவமுள்ளது, கார்யோந்முதமான ஸ்தூலத்திலேயிறே. அல்லாதவிடமெல்லாம் குணஸாம்பாபங்கமா யிருக்கும்படித்தனை. அதில், குணவைஷ்ணவமில்லாதவிடம் ஸத்ருஸவிகாரமாயிருக்கும், வைஷ்ணவமுள்ளவிடம் விஸத்ருஸவிகாரமாயிருக்கும். ஸத்ருஸவிகாரமாவது - நாமரூபவிபாக நிர்த்தேஸாந்ஹமாயிருக்கும் ஸூக்ஷ்மவிகாரம். விஸத்ருஸவிகாரமாவது - நாமரூபவிபாக நிர்த்தேஸாயோச்யமா யிருக்கும் ஸ்தூலவிகாரம். (உஉ௩) “ம-ஹணஸாரிஷிந-ஹிஷிந-ஹிஷிந” என்கையாலே, அவ்யத்தாவஸ்த்தையிலுள்ள விகாரமெல்லாம் ஸத்ருஸமா யிருக்கும்; மஹாதி-விஸத்ருஸவிகாரமாயிருக்கும்.

இனி, காலபேதமாவது - ஸர்வஹாரகாலமும், ஸ்ருஷ்டிகாலமும், ஸம்ஹாரகாலத்தில் இது அவிபக்த தமஸ்ஸாய்க்கிடக்கையாலே. ஓரிடத்திலும் குணவைஷ்ணவ மில்லாமையால் எங்குமொக்க ஸத்ருஸவிகாரமாயிருக்கும். ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே பகவ த்திஷ்ட்டாந விஸேஷத்தாலே விபத்தமாய், கார்யோந்முதமாய், குணவைஷ்ணவம் பிறங்கவாதே விஸத்ருஸவிகாரத்தை யுடைத்தாகாநிற்கும். ஸத்தவிகாராஸ்பதமாயிருக்கையாலே, இதுக்கு ஸத்தாப்ரயுத்திறே விகாரம்; அதனுடைய ஸௌக்ஷ்ம்யா ஸௌக்ஷ்ம்ய நிபந்தநமான விபக்திர்த்தேசயிறேயுள்ளது. அல்லது, நிர்விகாரமாயிருப்பதோ ரவஸ்த்தையும் இல்லையிறே. (ப்ரக்ருதி, அபித்தைய, மாயை என்கிற பேர்களை யுடைத்தா யிருக்கும் அசித்தவிஸேஷம்) மிஸ்ரஸத்வமாவது-இப்படி யிருப்பதோர் அசித்தவிஸேஷ மென்ற வாக்யாந்வயம்.

க0. ப்ரக்ருதியென்கிறது - விகாரங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே;
அவித்யையென்கிறது - ஜ்ஞாநவிரோதி யாகையாலே;
மாயை யென்கிறது - விசித்ரஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுகை
யாலே.

கக. இதுதான் “பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்தி
ரியமைம்பு தமிழ்கிவ்யுரேய் பிரகிருதிமாளுங்காரமனங்
கள்” என்கிறபடியே, இருபத்துநாலுதத்வமாயிருக்கும்.

(க0) ப்ரக்ருத்யாதிகாமபேதங்கள் இதினுடைய ஸ்வபாவங்
களைப்பற்றவந்ததென்கிறார்; (ப்ரக்ருதியென்கிறது) என்றுதொடங்கி,
அதாவது-(உஉச) “சிஞ்ஞுவு க்யூதிரவிக்யூதி” இத்த்யாதிகளிலே,
ப்ரக்ருதிகுபத்தம் காரணவாசியாகச்சொல்லப்பட்டதினே இதுதான்
உபாதாக காரணத்தக்கேவாசகம். ஆகையினே! ப்ரக்ருதத்தினுடைய
ஜகதுபாதாநத்வத்தைச் சொல்லுகிற ஸூத்ரகாரர், (உஉரு) “வ்ரு
க்யூதிரவிக்யூதி க்யூதிரவிக்யூதிநாந் ஸ்வரொயாக” என்று, ப்ரக்
ருதிகுபத்தத்தாலே சொல்லிற்று. ஆகையால், இத்தை ப்ரக்ருதி
யென்கிறது - மஹாதாதிவிகாரங்களைத் தன்பக்கலில் நின்றும் ஜரிப்
பிக்கையாலே. அசித்யாஸப்தம், வித்யாபாவத்துக்கும், வித்யேதரத்
வத்துக்கும், வித்யாவிரோதிக்கும் வாசகமாயிருந்ததேயாகிலும், விஷ
யாதுகுணமாயினே ப்ரயோகமிருப்பது ஆகையால், இத்தை
அவித்யை என்கிறது- ஜ்ஞாநவிரோதியாகையாலே. (ஜ்ஞாநநந்தக்
களுக்குத் திரோதாயகமாய்) என்று, இதினுடைய ஜ்ஞாநவிரோ
தித்வந்தான் கிமே சொல்லப்பட்டதினே. ஆஸூராக்ஷஸாதிகளை,
ஆஸ்சர்யகாத்வத்தைப் பற்றமாயாஸப்தத்தாலே சொல்லுகிறாப்
போலே, இத்தையும் மாயை, என்கிறது - விசித்ர ஸ்ருஷ்டியைப்
பண்ணுகையாலே. அதாவது- ஒன்றுபோலொன்றன்றிக்கே, விஸ்
மயநீயங்களான காரியங்களை ஜரிப்பிக்கை.

(கக) ஏவம்பூதமான வசித்துதான், காரியகாரணரூபேண
அகேசத்தத்வமாயிருக்குப்படியை யருளிச்செய்கிறார்; (இதுகான்
(உஉச) பொங்கைம்புலன்) என்று தொடங்கி, ஜிம்புலன் - ஸப்
தாதிகள்; பொங்குதலால் - சேதநரை விக்ருதாயம்படி பண்ணு
கைக் கிடான விவற்றினுடைய வுத்ரேகஞ் சொல்லுகிறது. இவ்
விடத்தில் விஸேஷ்யமாத்ரமே அபேக்ஷிதம். பொறியைந்தாவன -

கஉ. இதில் ப்ரதமதத்வம் ப்ரக்ருதி.

கங. இது, அவிபக்ததமஸ்ஸேன்றும், விபக்ததமஸ்ஸேன்றும், அக்ஷரமேன்றும் சில வவஸ்த்தைகளை யுடைத்தா யிருக்கும்,

ஸ்ரோத்ராதிகள். கருமேந்திரியம் - வாதாதிகள். ஐம்பூதம் - சக நாதிகள், “ இங்கெவ்யுயிரேய் பிரக்ருதி ” என்றது - ஸப்ஸா ரதஸஸயில் இவ்வாத்மாவோடே அத்யந்த ஸம்ஸ்ருஷ்டையாய்க் கிடக்கிற ப்ரக்ருதி யென்றபடி. இங்கும் விஸேஷ்யமாத்ரமிதே ! தத்வ ஸங்க்யைக்கு வேண்டுவது. மாணுக்காரமனங்களாவன-மஹா னும், அஹங்காரமும், மகஸ்ஸும்; இப்படி இருபத்துநாலுதத்வத் தையும் அருளிச்செய்கிற வாழ்வார் தந்மாத்தரங்களை யருளிச்செய் யாதே, ஸப்தாதிகளை யருளிச்செய்தது, தந்மாத்தரங்களுக்கு பூதங்க ளோடு ஸ்வரூபபேத மின்றியிலே அவஸ்த்தாபேதமாத்ர மாகையாலே. தந்மாத்தரங்களான பூதங்கள் பத்தையும் அஞ்சுதத்வமாக்கி ஸப்தாதிகளைந்தையும் ஐந்து தத்வங்களாகக்கொண்டி இவையும், ஏகாத்ரேந்திரியங்களும், ப்ரக்ருதி மஹநஹங்காரங்களுமாக சதூர் விம்ஸதி தத்வமென்றுகொள்ளுவதும் ஓநபக்ஷ முண்டாகையாலே, உபயபக்ஷத்திலும் தத்வஸங்க்பையில் ந்யூநாதிவேக மில்லையிதே. ஆகையால், இப்பாட்டிற் சொன்னபடியே, இருபத்துநாலு தத்வமா யிருக்குமென்றதாயிற்று.

(சஉ) இப்பாட்டில் தத்வங்களைச்சொன்ன வித்தை யொழிய, அவற்றினுடைய க்ரம சுகநம்பண்ணிற்றிருக்கையிற்றே; ஆகையால், இதில் ப்ரதமதத்வமேது? என்னு மாகாங்குஷ்யிலே யருளிச்செய் கிறார்; (இதில் ப்ரதமதத்வம் ப்ரக்ருதி) என்று ப்ரக்ருதியென்றும், ப்ரதாந மென்றும், அவ்யக்தமென்றும் ப்ரதமதத்வத்துக்குப்பேர். ப்ரக்ருதி என்று சொல்லுகைக்கடி முன்னேசொல்லப்பட்டது; ப்ர தாந மென்கிறது - எம்பெருமானுடைய லீலைக்கு ப்ரதாநமான வுப காரண மாகையாலே; அவ்யக்தமென்கிறது - அநிர்வயக்தகுண விபாகமாகையாலே.

(கங) இப்படி, ப்ரதமதத்வமான ப்ரக்ருதிக்குண்டான வவஸ் த்தாவிஸேஷங்களை யருளிச்செய்கிறார்; (இது அவிபக்ததமஸ்ஸு)

10

கௌ. ஸத்வம் - ஜ்ஞாநஸுகங்களையும், உபயஸங்கத்தையும்
பிறப்பிக்கும்.

ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூபாபந்திகளான ஸ்வபாவங்களாய் (உ௩உ)
“ஸக்யவர்ஜஸூரிஜதி மஹாநிபுக்ரு திஸம்ஹவா” (உ௩௩) “புக்ரு
தெக்ருயபிரணாமி மஹெணக்ரு-பிரணிலவ-புஸம்” (உ௩௪)
“ஸக்யவர்ஜஸூரிஜதி புக்ருதெரஹாணாம்” என்னக்கடவதிதே.
ஸ்வரூபாநுபந்திகளென்றது - ஆகந்துகங்களன்றிக்கே ஸத்தா
ப்ரயுத்தங்களாகையாலே, இவற்றை யொழிந்திருப்பதோரவஸ்து
தையுமில்லையென்கை. இவற்றை ஸ்வபாவங்களென்றும், ப்ரக்ருதி
க்கு ஸ்வரூபாநுபந்திகளென்றும் சொல்லுகையாலே, (உ௩௫)
“பி-ஹவ்ரு திந-பிரஸம்வதி-ஹவெரோஹா-தகாமி மாவய
புக்ருத மஹெநாவஸூரி நமளரவாவரணகாரபிரண-திக்ரு
தீதி யாணி காரெரோகமிர-ஹவணவிவெகாமி சுந-ஹவாந
திரெகாணிஸித-தாபி-ஹவெதாமிஸக்யவர்ஜஸூரி-ஹவெரோஹா
என்று, இவற்றை த்ரவ்யங்களாகவும், இவைதானே ப்ரக்ருதிக்கு
ஸ்வரூபமாகவும் கொள்ளுகிற ஸாங்க்யமதம் நிர்ஸ்தமாயிற்று.
இந்த மதநிராகரணர்த்தமாகின்றே! ஆளவந்தார். (உ௩௬)
“மஹாநிபு-யாந” என்று, பிரித்தருளிச்செய்தது.
(ப்ரக்ருத்யவஸ்த்தையில் அநுத்பூதங்களாய், விகாரதஸையில்
உத்பூதங்களாயிருக்கும்) அதாவது - ஸாம்யாபநங்களா யிருக்கை
யாலே, ப்ரக்ருத்யவஸ்த்தையில் இவற்றினுடைய ஸ்வரூபவிபாகம்
தோற்றாது. வைஷம்யாபத்தியாலே விக்ருத்யவஸ்த்தையில் இவற்றி
னுடைய ஸ்வரூபவிபாகம் தோற்றியிருக்குமென்கை. (உ௩௭)
“ஸக்யவர்ஜஸூரி-ஹவெரோஹா-புக்ருதெரஹாணாம்”
“ஹவெரோஹா-புக்ருதெரஹாணாம்” காரெரோகமிர-ஹவணியாம்
புக்ருதெரஹாணாம்-புக்ருதெரஹாணாம்-புக்ருதெரஹாணாம்-புக்ருதெரஹாணாம்
ஹவெரோஹா-புக்ருதெரஹாணாம்” என்றிதே பாஷ்யகாரணம் அருளிச்செய்தது.

(கௌ) விகாரதஸையில் இவைதான் காரணகரணரூபணியங்க
ளாகையாலே, காரணகரணரூபணியங்கையாலே இவற்றினுடைய ஸ்வரூபங்
களைத் தரிப்பிக்கொள்; ஸத்வம்-ஜ்ஞாநஸுகங்களையும், உபயஸங்கத்
தையும் பிறப்பிக்கும்) அதாவது-ஸத்வகுணம் நிர்மலமாகையாலே,

கஅ. ரஜஸ்ஸு - ராகத்ருஷ்ணாஸங்கங்களையும், கர்மஸங்கத்
தையும் பிறப்பிக்கும்.

கக. தமஸ்ஸு விபரீதஜ்ஞாநத்தையும், அநவதாநத்தையும் ஆல
ஸ்யத்தையும், நித்தரையையும் பிறப்பிக்கும்.

உ௦. இவை ஸமங்களானபோது விகாரங்கள் ஸமங்களுமாய்,
அஸ்பஷ்டங்களுமா யிருக்கும்; விஷமங்களானபோது,
விகாரங்கள் விஷமங்களுமாய், ஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்
கும்.

ஜ்ஞாந ஸுகாவரண மன்றிக்கே அவற்றுக்கு ஜநகமுமாய், அவற்
றினுடைய பேற்றுக்கு ப்ரவர்த்திக்கும்படி அவையிரண்டிலும்
ஸங்கத்தையு முண்டாக்கு மென்கை. (உஙஅ) “தத்ரு ஸகஸம் மிரி-
தக்ஷாபுதகர்ஸகரிநாரியு | ஸுவஸஸுநஸ்யூதி ஜ்ஞாநஸ
ஜெநவாநவ” என்னக்கடவதிதே,

(கஅ) (ரஜஸ்ஸு - ராகத்ருஷ்ணா ஸங்கங்களையும், கர்மஸங்
கத்தையும் பிறப்பிக்கும்) (உஙக) “ரஜொராநாதகம் விவித்யஷா
ஸஜ் ஸரி-உவ | தநிவ்யூநிகளஜயகரி-ஸுஜெ நபெஹி
நாடி” என்னக்கடவதிதே. ராகமாவது - யோஷித் புருஷர்களு
க்கு அந்யோந்யமுண்டான ஸ்ப்ருஹை. த்ருஷ்ணையாவது-ஸப்தாதி
ஸர்வ விஷயஸ்ப்ருஹை; கர்மஸங்கமாவது-கரியைகளில் ஸ்ப்ருஹை.

(கக) (தமஸ்ஸு-விபரீதஜ்ஞாநத்தையும், அநவதாநத்தையும்
ஆலஸ்யத்தையும், நித்திரையையும் பிறப்பிக்கும்) (உச௦) “தரிஸு
ஜ்ஞாநஜ்ஜெவிவி ரொஹநஸவ-பெஹிநாடி | பூரிஜாயஸுமி
பூராவிஸுநிவ்யூதிலாரத” என்னக்கடவதிதே. விபரீதஜ்ஞாந
மாவது-வஸதுயாதாத்மய விபரீதவிஷயமானஜ்ஞாநம்-அநவதாநமா
வது-செய்யும்தொன்றில் குறிக்கோளில்லாமை. ஆலஸ்யமாவது
ஒரு கார்யத்திலும் ஆரம்பமற்றிருக்கும் சொப்பம்; நித்திரையா
வது-புருஷனுக்கு இந்திரியப்ரவர்த்தந ஸ்ரார்தியடியாக வருகிறஸர்
வேந்திரியப்ரவர்த்தநோபரதி.

• (உ௦) இனி யிக்குணங்களினுடைய ஸமதஸையிலும்; விஷம
தஸையிலும், ப்ரக்ருதிபினுடைய விகாரங்களிருக்கும் படியை பரு

உக. விஷமவிகாரங்களில் ப்ரதமவிகாரம் மஹான்.

உஉ. இது, ஸாத்தவிகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று த்ரிவிதமாய், அத்யவஸாயஜநகமாயிருக்கும்.

ளிச்செய்கிறார்; (இவை ஸமங்களானபோது) என்று தொடங்கி. அதாவது - இக்குணங்கள் பரஸ்வரோத்ரேகமாதல், க்ருத்ஸ்னோத்ரேகமாதலன்றிக்கே ஸாம்பாபந்நங்களா யிருந்தபோது, ப்ரக்ருதியினுடைய விகாரங்கள் நாமரூபவிஸேஷராவிரத்யத்தாலே தன்னில் ஸமங்களுமாய், ப்ரமாணங்களால் தர்ஸிக்கப்போகாதபடி ஸ்பஷ்டங்களுமன்றிக்கே யிருக்கும். இக்குணங்கள் உத்ரேகித்து விஷமங்களானபோது, ப்ரக்ருதியினுடைய விகாரங்களும் நாமரூபவிஸேஷராவிரத்யத்தாலே தன்னில் விஷமங்களுமாய், ப்ரமாணங்களாலே தர்ஸிக்கலாம்படி ஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்குமென்கை. ப்ரதேஸபேதத்தாலும் காலபேதத்தாலுமென்று கீழ்ச்சொன்னதற்கும், இந்த குணஸாம்ய வைஷ்ணவங்களையிறே ஹேது. அது இங்கே விஸுதமாயிற்று.

(உக) இந்தகுண வைஷ்ணவ ப்ரயுக்தமான விஷமவிகாரங்களில் ப்ரதமவிகாரமேது? என்னு மாகாங்கையிலே, (விஷமவிகாரங்களில் ப்ரதமவிகாரம் மஹான்) என்கிறார்.

(உசக.) மஹணஸாரீராததவஸூகஸுக்ஷேத்ரஜ்ஞாயிஷிதாநநுநெ | மஹணவ்யூநஸம்மந்திஸூரகாரெயிஜோதயி' என்னக்கடவதிநே. அதாவது - குணஸாம்யத்தையுடைத்தாய், கேதர்ஜஞ்ஞான பத்தசேதநனாலே அதிஷ்டிதமான அவ்யத்தத்தில் நின்றும் ஸ்பந்தகுணோந்மேஷ ஹேதுவாகையாலே, குணவ்யஞ்ஜந மென்று பேரான மஹத்தத்வம் உத்பந்நமாமென்றபடி.

(உஉ) இதினுடைய ஸ்வரூப இருக்கும்படி யெய்வனே? என்னும் ஆகாங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்; (இது ஸாத்தவிகம்) என்று தொடங்கி. அதாவது-இந்தம்ஹத்தத்வம், (உசஉ) 'ஸாராதிக்காரா ஜலஸெவ தாரீஸஸகியாஹமாந' என்று ப்ரகாஸப்ருவ்ருத்தி மோஹோந்ரேயமான ஸகவ ரஜஸ்தமோரூபகுணவ்யத்தாலே, ஸாத்தவிகம் ராஜஸம் தாமஸம் என்று த்ரிவிதமாய், (உசந) 'தேஹாநு

உச. அஹங்கார மபிமாந ஹேதுவாயிருக்கும்.

உரு இதில் வைகாரிகத்தில்நின்றும் ஸ்ரோத்ரத்வக் சக்ஷுர் ஜிஹ்வாக்ராணங்களென்கிற ஜ்ஞானேந்திரியங்களைநீங்கும், வாஃபாணிபாதபாயுபஸ்த்தங்களைன்கிறகர்மேந்திரியங்களைநீங்கும், மநஸ்ஸுமாகிறபதிஞ்ஞேந்திரியங்களும்பிறக்கும்

மகமாயிருக்கும்; அபபடியேத்ரிசுணாகமகமான மஹானில நின்றும் பிறந்ததாயைலே, அஹங்காரமும் த்ரிசுணமாயிருக்குமென்கை.

(உச) (அஹங்காரம் அபிமாநஹேதுவாயிருக்கும்) அதாவது. தேஹாத்மாபிமாநாகிகளை ஜகிப்பிக்கை. இத்தால் - இதிலுடைய க்ருதயம் சொல்லப்பட்டது.

(உரு) (இதில் வைகாரிகத்தில் நின்றும்) இத்யாகி, அதாவது இப்படி த்ரிவிதமான அஹங்காரத்தில் வைகாரிகமாவது-ஸாத்விகாஹங்காரமாகையாலே, இதில் நின்றும், ஸதவகார்யமானலகுத்வப்ரகாஸ்தவகையுடைததான இந்திரியங்களை பதினென்றும் பிறக்குமென்கை. வைகாரிகத்தில் நின்றும் ஏகாதேஸேந்திரியங்களும் பிறக்குமென்று சொல்லினிடாதே (ஸ்ரோத்ரத்வக் சக்ஷு ஜிஹ்வாக்ராணங்களென்கிற ஜ்ஞானேந்திரியங்களைநீங்கும், வாஃபாணிபாதபாயு உபஸ்த்தங்களென்கிற கர்மேந்திரியங்களைநீங்கும், மநஸ்ஸுமாகிற பதினேந்திரியங்களும்) என்று, இப்படியருளிச்செய்தது-இவற்றினுடைய கார்யபேதகதையும், ஸம்ஜ்ஞாபேதத்தையுமொழிய, இவற்றினுடைய ஸ்வரூபபேதமும், வ்யவஹாரபேதமும் தோற்றத்தென்று, மநஸ்ஸுக்கு சார்யம உபயஸஹகாரித்வம். அதுதான் இவ்விடத்தில் சொல்லாதொழிந்தது-மேலே யிவை தனனை விஸ்தரேண சொல்லுகிறவிடத்திலே சொல்லுகிறோமென்று. இந்திரியங்கள் ஸாத்விகாஹங்காரகாரிய மென்று அருளிச்செய்கையாலே இவற்றை ராஜஸாஹங்காரகாரிய மென்கிறபகும் ப்ரதிஷ்டித்தம். (உசஅ) “கெஜஸாநீநியாணாஹு ரௌவா வெகாரிகாடிஸா | வனகாடிஸாநிஸூதா டெவாவெகாரிகாஸ்யதாஃ” என்றும் (உசக) “சூழிவாஹாஹாநிஸூதாவிஸக | வாயுரூபணாஹாநிஸூதாநாவிகெவாவிஸக | சூழிதஸூகாஹாஹாநிஸூதா

சுக்ஷிணீவ்ராவீஸக : ஷிஸஸ்ரோத ஹ-ஓக்ராளவ்ராவீஸக
 ஷஷயீவநஸூதயொஹோநிஹ-ஓக்ராக்ஷவ்ராவீஸக : வந்
 ரோநொஹ-ஓக்ராக்ஷயம் வ்ராவீஸக : ஷூத்யூரவாநொ
 ஹ-ஓக்ராக்ஷவ்ராவீஸக : சூவொரொதொஹ-ஓக்ராக்ஷஸிஸம்
 வ்ராவீஸக” என்கிறபடியே, தேவாதிஷ்டிதங்க ளாகையாலே
 தேவஸுப்த வாச்யங்களான விந்த்ரியங்கள் பதினென்றும் ராஜஸா
 ஹங்கார கார்யமென்பர்கள் சிலர், ஸாக்ஷிகாஹங்காரகார்ய மென்
 பர்கள் சிலரென்று சொல்லி, அதில் ஸாக்ஷிகாஹங்காரகார்ய
 மென்கிறதே ஸ்வபக்ஷமாக பூர்பாஸாபகவான் நிஸ்ஸயிக்கை
 யாலே, இவர்க்கு இப்படி யநுனிச்செய்யக் குறையில்லைபிறே.
 இந்த்ரியங்கள் பதினென்று என்கிற நியமமும் வ்யஷ்டிவிஷய
 மன்ற,ஸமஷ்டிவிஷயம்;(2௫0) “தெஷாநவயவாந்-ஓக்ஷாந்ணா
 ஷப்யூதிதளஜஸாஃ ஸநிவெஸ்யாத்ரோத்ராஸுஸவ-ஓக்ராக்ஷாநி
 நிஃ-ஓ” என்று, அனுக்க ளாகையாலே, ஸூக்ஷ்மங்களான
 விந்த்ரியங்களினுடைய அம்ஸங்களை ஆக்ஷ்மாத்ரைகளிலே ப்ரவே
 சிப்பித்து ஸர்வபூதங்களையும் ஸஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டித்தானென்று
 மதுவசக முண்டாகையாலே. இதில், (2௫௧) “ஸ-ஓக்ஷாந்” என்
 கையாலே (2௫2) “சுணவஸு” என்கிற ஸூத்ரமர்யாதையாலே,
 இந்த்ரியங்கள் அனுவென்றும், (2௫௩) “சுவயவாந்” என்கையாலே,
 இந்த்ரியங்கள்தோறும் வ்யச்தி பாஹுஸ்யமுண்டென்றும், ஆக்ஷ்
 மாத்ரைகளிலே கூட்டினுனென்கையாலே, அடியிலே கொடுத்த
 இந்த்ரியங்களை யாவதஸம்ஹாரம் அதுவர்த்திக்குமென்றும்,
 (2௫௩) “ஸரீராயடிவாவொதி யஜூவ்யூத்ரா தீதீஹுரஃ
 மூஹீஓக்ஷதாநிஸ்யாதிவாயுநாநிவாஸயாக்” என்கிற
 படியே, ஸரீரத்தைவிட்டு ஸரீரந்தாததை ப்ரவேசிக்கும்போது
 இந்த்ரியங்களைக் க்ரஹித்துக்கொண்டு போமென்றும் தோற்றுகிறது.
 (2௫௪) “ஷ்ஷணாஃ” என்றும். (2௫௫) “ஃநஷ்ஷாநி” என்றும்
 சொல்லுகிற ஸங்க்யாநிர்த்தேஸத்தில் நிர்ப்பந்தமில்லை, இந்த்ரியந்
 தங்களும் கூடிப்போகையாலே.

உக. பூதாதியில் நின்றும் ஸப்ததந்மாத்தரை பிறக்கும், இதில் நின்றும் ஆகாஸமும் ஸ்பர்ஸதந்மாத்தரையும் பிறக்கும், இதில் நின்றும் வாயுவும் ரூபதந்மாத்தரையும் பிறக்கும் இதில் நின்றும் தேஜஸ்ஸும் ரஸதந்மாத்தரையும் பிறக்கும், இதில் நின்றும் அப்பும் கந்ததந்மாத்தரையும் பிறக்கும், இதில் நின்றும் ப்ருதிவி பிறக்கும்.

(உக) இனிமேல், (உரு) “ஹ-ஹி த-த-நூ-த-ஸ-ஸெ-ஸாய-ஸி-ஹ ஜாரா-த-த-ஸாய-ஸி” என்கிறாயே, பூகாதிஸப்தவாச்யமான தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்றும் தந்மாத்தரபஞ்சகமும், தத்விஸேஷமான ஆகாஸாதி பஞ்சபூதங்களும் உத்பந்நங்கனாம் காமம் அருளிச்செய்கிறார்; (பூதாதியில் நின்றும் ஸப்ததந்மாத்தரை பிறக்கும்) என்று தொடங்கி. அதாவது - பூகாதிஸப்தவாச்யமான தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்றும் ஆகாஸத்தினுடைய ஸுக்ஷ்மாவஸ்த்தையான ஸப்ததந்மாத்தரை பிறக்கும்; இந்த ஸப்ததந்மாத்தரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸத்தூலாவஸ்த்தையாய் வ்யக்தஸப்த குணமான வாகஸமும், வாயுவினுடைய ஸுக்ஷ்மாவஸ்த்தையான ஸ்பர்ஸதந்மாத்தரையும் பிறக்கும்; இந்த ஸ்பர்ஸதந்மாத்தரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸத்தூலாவஸ்த்தையாய் ஸ்பர்ஸகுணமான வாயுவும்; தேஜஸ்வினுடைய ஸுக்ஷ்மமான ரூப தந்மாத்தரையும் பிறக்கும்; இந்த ரூபதந்மாத்தரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸத்தூலாவஸ்த்தையாய் ரூபகுணமான தேஜஸ்ஸும், அபிவினுடைய ஸுக்ஷ்மமான ரஸதந்மாத்தரையும் பிறக்கும்; இந்த ரஸதந்மாத்தரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸத்தூலாவஸ்த்தையாய் ரஸகுணமான அப்பும், ப்ருதிவினுடைய ஸுக்ஷ்மமான கந்ததந்மாத்தரையும் பிறக்கும்; இந்த கந்ததந்மாத்தரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸத்தூலாவஸ்த்தையாய், கந்த குணமான ப்ருதிவி பிறக்கும் என்கை.

ஆகாஸமும் ஸ்பர்ஸ தந்மாத்தரையும் பிறக்கும், வாயுவும் ரூப தந்மாத்தரையும் பிறக்கும் என்று உத்பத்திசொல்லுகிற வளவில், பூதத்தை முற்படச்சொல்லி தந்மாத்தரையைப் பின்படச்சொல்லி க்ஷோணமெவந்தது - பூதோத்பத்திக்கு அநந்தரம் தந்மாத்தரோத்பத்தி யென்கிற காமம் தோற்றகைக்காக. இந்த தந்மாத்தராதந்மா தரோத்பத்திக்கு நம்மாசார்யர்களுக்கு மிகவும் ஆதரணியமாய்ப்

உஎ. ஸ்பர்ஸதந்மாத்தரை தொடக்கமான நாலுதந்மாத்தரைகளும் ஆகாஸம் தொடக்கமான நாலுபூதங்களுக்கும் கார்யமாய், வாயுதொடக்கமான நாலுபூதங்களுக்கும் காரணமாயிருக்குமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

போருர்: அதிக்கடி - (உருக) “சுஷுபு^{பூ}வகுதய^{பூ}ஷோஸலிகாரா^{பூ}” எனகிற ஸ்ருதிக்கு ஸ்வாஸார்த்தம் விதிக்கையாலே; (உருஎ) “ஸாஸாரா^{பூ}பூத^{பூ}கூதிவாரா^{பூ}ஷு^{பூ}வகுத^{பூ}யே^{பூ}ஷாநு^{பூ}, லிஷு^{பூ}தொ^{பூ}ஷு^{பூ}காரொ^{பூ}ஷு^{பூ}காரா^{பூ}ஷு^{பூ}தநா^{பூ}து^{பூ}, ஸா^{பூ}பதநா^{பூ}து^{பூ}ராகா^{பூ}ஸம்^{பூ} ஸா^{பூ}தநா^{பூ}து^{பூ}ஹி^{பூ}, ஸா^{பூ}தநா^{பூ}து^{பூ}ராய^{பூ}ரூ^{பூ}வதநா^{பூ}து^{பூ}ஹி^{பூ}, ரூ^{பூ}வதநா^{பூ}து^{பூ}ர^{பூ}தெஜாரஸ^{பூ}தநா^{பூ}து^{பூ}ஹி^{பூ}, ரஸதநா^{பூ}து^{பூ}ராவொ^{பூ}மஸ^{பூ}தநா^{பூ}து^{பூ}ஹி^{பூ}, மஸ^{பூ}தநா^{பூ}து^{பூ}ரூ^{பூ}யிவீ” என்று, இந்தக்ரமத்தை யாதவ்யாகாஸாதி^{பூ}களும் ஆதரித்துக்கொண்டு போந்தார்கள்.

(உஎ) இனி, பூதாத்ந்மாத்தோத்பத்தி^{பூ}ரமமும் ஸாஸ்தர்வித்தமாயை^{பூ}லே அத்தையும் ஸங்க்ரஹேண வருளிச்செய்கிறார்; (ஸ்பர்ஸதந்மாத்தரை தொடக்கமான நாலுதந்மாத்தரைகளும்) என்று தொடங்கி அநாவது-பூதாதி^{பூ}யில் நின்றும் ஸ்ப்ருதந்மாத்தரை பிறக்கும், ஸ்ப்ருதந்மாத்தரையில் நின்றும் ஆகாஸம் பிறக்கும், ஆகாஸத்தில் நின்றும் ஸ்பர்ஸதந்மாத்தரை பிறக்கும்; ஸ்பர்ஸதந்மாத்தரையில் நின்றும் வாயு பிறக்கும், வாயுவில் நின்றும் ரூபதந்மாத்தரை பிறக்கும். ரூபதந்மாத்தரையில் நின்றும் தேஜஸ்ஸு^{பூ} பிறக்கும், தேஜஸ்ஸில் நின்றும் ரஸதந்மாத்தரை பிறக்கும்; ரஸதந்மாத்தரையில் நின்றும் ஜலம் பிறக்கும், ஜலத்தில் நின்றும் கந்ததந்மாத்தரை பிறக்கும், கந்ததந்மாத்தரையில் நின்றும் ப்ருதிவி^{பூ} பிறக்கும் என்று 19.

இந்நக்ரமம் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணவித்தர; பூர்வக்ரமம் புராணத் தரவித்தமென்று சொல்லுவார்கள்; அது சொல்லவொண்ணாதிதே. (உருக) “சுஷுபு^{பூ}வகுதய^{பூ}ஷோஸலிகாரா^{பூ}” என்று, ஆகாஸாதிபூதங்களை^{பூ}ந்நையும், இந்த்ரியங்களோபாதி^{பூ}கேவலம்^{பூ} விக்கர்களாக ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலே (உருஅ) “சூகாஸ^{பூ}ஷு^{பூ}லிகாவொண^{பூ} ஸா^{பூ}ஸா^{பூ}து^{பூ} ஸா^{பூ}ஸ^{பூ}

ஜடஹ” என்று தொடங்கி, ஸர்ஸதந்மாந்நாதிகளுக்கு காரணமாகச்சொன்ன வாகாஸாதி பதார்த்தங்களையும், தந்மாத்தரலக்ஷணமான பூதங்களாக பூரி பராஸாரசவானுக்கு விவாகித மென்று நினைத்து வ்யாக்யாதாக்கள் வ்யாக்யாநமாணணி வைச்சையாலே. ஆகையால், பூரிவ்ஹுபுராணத்திலும் பூதாத்கந்மாத்தோத்பத்தி ஸாப்தமாயத் தோற்றியிருந்ததே யாகிலும், வ்யாக்யாந ப்ரக்ரியை வ்யப் பார்த்தால் தந்மாத்தாத் தந்மாத்தோத்பத்தி யென்றே கொள்ளவேணும். பூதாத்கந்மாத்தோத்பத்தி பக்ஷத்திலும், (உருக) “சுஷுள வுக்ருதய ஷோயஸவிகாரா” என்று சொல்லுகிற ஷோடஸ விராஸ்களாகிறது-பூதங்களையொழியஞாதஸேந்தியங்களும் ஸந்தாதிகளேந்தம் என்று. தந்மாத்தாங்களுக்கு பூதங்களோடு ஸ்வரூபபேதமின்றியிலே அவஸ்த்தாபேதமாக மாணையாலே; (உருக) “சுஷுள வுக்ருதய” என்று ப்ரக்ருதி மஹக்ஷம்களாகையுமீ, ஆஸாதிசுனைதையுஞ் சொல்லுகிறதென்றும் ஸருதாஸிஸீராதம் நிர்வஹிப்பர்கள். இதான, பூரிவேதவ்யாஸபகவானுலே. (உருக) “சுஷுள வுக்ருதய” ஷோடஸ விகாராஸாவிஷோயஸ | சுயவூகாமி வஸெவெவ வாகுஸய்யாத்வின்கா | சுஷுளவூரி ஷோடஸெவ சுயாஹ்ஜாஸவனவ | வுய்யிவ்வாய உராகாஸ ராவொஜ்ஜாதிகவஹிஷ | வனதாஸ் வுக்ருதயஸுஷுள விகாராநவெஸெஸுண | ஸெராகுக்ஷெவெவவகூஸுஜிஹாஸுரணஹி வஸெஷ | வாகுஸுஸுளவ வாகுஸ வாயுஷெஷு | கெயெவவ | ஸஸுஸுஸுளவ ரகுஷு | ரவொமஸு ஸெயெவவ | வனத விஸெஷா ராஜெஷு | ஷோவகுஷெஷு வஹிஸு | கெஸுநி யாணெயெதாநி வஸெஸெஷாணிஸெயி | ஷெஷோயஸ ஷிகுாஹு ரய்யாது மதிவின்கா” என்று, மோக்ஷதம்த்திலே யாஜ்ஞவஸ்க்ய ஜக ஸம்வாதத்திலே சொல்லப்பட்டது. அப்படியே யமஸ்ம் நுதியிலும் (உருக) “ஸெநாஸுர வாகுஸ வாகுஸாமி ஜவாகுஸு” வனதாஸ் வுக்ருதயஸுஷுள விகாராஷோயஸாவெஸெராகுக்ஷிரஸுநாஸுரண க்ஷுஸுஸு வனவவ | ஸஸுஸுஸுளவ ஸுஸுஸுஸுவாகுஸாணிவாயவ | உவஸுஸுவாகுஸிதி விகாரா

[illegible]

ஸரீரவ்யுணொக்” (உசுஅ) “ஸுஸ்-ஹித் ஸு-ஹெவாய-ஹி
 ர-ஹிவரீத் ஸு ஸரீரவ்யுணொக்” (உசுசு) “ர-ஹித் ராணிவாஹ்
 ஹாஹி ர-ஹிவரீத் ஸு ஸரீரவ்யுணொக்” என்று, ஸ்ரீபராஸரபக
 வானுலே உத்தமாயகயாலும், “முன்புத்தை தந்மாத்தரையகனோடே
 கூடிச் சொண்டு உத்தரோத்தர தந்மாத்தரையக் ஸ்வஸிஸேஷங்களைப்
 பிறப்பிக்கையாலே” என்று, இவர்தாம் மேலையருளிச்சொற்கை
 யாலும் ஆவரணக்ரமங் கொள்ளவேணும்.

அப்படியே, ஸ்ரீவரீவநியமத்தைப்பற்றி ஸ்பர்ஸதந்மாத்தரீதி
 களுக்கு ஸ்வஸிஸேஷங்களை உத்பாதக்குமளவில், ஸ்வஸிஸுரீவ
 பூகனஹாயக்வமும் கொள்ளவேணும். அதாவதி-பூகாதியில் நின்
 றும் ஸப்ததந்மாத்தரீ பிறக்கும்; ஸப்ததந்மாத்தரையை பூகாதி ஆவ
 ரிக்கும்; இதில் நின்றும் ஆகாஸம் பிறக்கும்; அநந்தம் இந்த ஸப்த
 தந்மாத்தரையில்நின்றும் ஸ்பர்ஸதந்மாத்தரீபிறக்கும்; ஸ்பர்ஸதந்மாத்
 ரையை ஸப்ததந்மாத்தரீ யாவரிக்கும், இப்படி ஸப்ததந்மாத்தரீவ்ரு
 தையாய், ஆகாஸத்தை ஸஹாயமாக வுடைத்தான ஸ்பர்ஸதந்மாத்
 ரையில் நின்றும் வாயுபிறக்கும். இந்த ஸ்பர்ஸதந்மாத்தரையில் நின்
 றும் ரூபதந்மாத்தரீ பிறக்கும். ரூபதந்மாத்தரையை ஸ்பர்ஸதந்மாத்
 ரையாவரிசுரீ, இப்படி ஸ்பர்ஸதந்மாத்தரீவ்ருதையாய், வாயுவை
 ஸஹாயமாக வுடைத்தான ரூபதந்மாத்தரையில் நின்றும் தேஜஸ்ஸு
 பிறக்கும். இந்த ரூபதந்மாத்தரையில் நின்றும் ரஸதந்மாத்தரீ பிறக்
 கும், ரஸதந்மாத்தரையை ரூபதந்மாத்தரீ யாவரிக்கும், இப்படி
 ரூபதந்மாத்தரீவ்ருதையாய், தேஜஸ்ஸு ஸஹாயமாக வுடைத்தான
 ரஸதந்மாத்தரையில் நின்றும் அப்பு பிறக்கும்; இந்த ரஸதந்
 மாத்தரையில் நின்றும் சந்ததந்மாத்தரீ பிறக்கும், சந்ததந்மாத்
 ரையை ரஸதந்மாத்தரீ யாவரிக்கும், இப்படி ரஸதந்மாத்தரீவ்ரு
 தையாய், அப்படி ஸஹாயமாக வுடைத்தான சந்ததந்மாத்தரையில்
 நின்றும் ப்ருதிபிறக்கும் என்கை. ஸப்ததந்மாத்தரீவ்ருதையாய்,
 ஆகாஸத்தை ஸஹாயமாக வுடைத்தான ஸ்பர்ஸதந்மாத்தரீயில் நின்
 றும் வாயுபிறக்குமென்று தொடங்கிச் சொன்ன விஸேஷோத்பத்
 தியில் க்ரமம் பூகாத் தந்மாத்தரோத்பத்திபூகத்துக்கும் ஓசும்;
 ஸ்ரீவஸுரீவபூகத்தில் நின்றும் உத்தரோத்தர தந்மாத்தரோத்பத்தி

யாத்ரவித விஸேஷம். இது தத்வத்ரய விவரணத்தில் ஆச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்த க்ரமம்.

இங்ஙனன்றிக் கே, தத்வநிருபணத்திலே ஜீயரருளிச்செய்த க்ரமம் ஒருக்கமமுண்டு. அதாவது-6 பூதாதியில் தின்னும் ஸப்ததத்மா த்ரை பிறக்கும்; ஸப்ததத்மாத்தரையில் தின்னும் அதிலுடைய ஸத் தூலாவஸ்தையான ஆகாஸம் பிறக்கும்; ஸப்ததத்மாத்தரையும்த், ஆகாஸத்தையும்த் பூதாதியாவரிக்கும்; இப்படி பூதாத்யவ்ருதமாய் ஸத்தூலாகாஸஸஹ்ருதக் மாய்க்கொண்டு விக்ருதமான ஸப்ததத் மாத்தரத்தில் தின்னும் ஸப்ஸகத்மாத்தரம் பிறக்கும்; இதில் தின்னும் ஸப்ஸகுணமான வாயு பிறக்கும்; அவை பிரண்டையும், காரண மான ஸப்ததத்மாத்தர யாவரிக்கும்; ஸப்ததத் மாத்தரவ்ருதமாய், வாயு ஸஹ்ருதமாய் விகரித்த ஸப்ஸகத்மாத்தரத்தில் தின்னும் ரூப தத்மாத்தர பிறக்கும்; அதில் தின்னும் ரூபகுணமான தேஜஸ்ஸு பிறக்கும்; அவை பிரண்டையும், காரணமான ஸப்ஸகத்மாத்தர யாவரிக்கும்; இத்தாலே ஆவ்ருதமாய், தேஜஸ்ஸஹ்ருதமாய் விக ரித்த ரூபதத்மாத்தரத்தில் தின்னும் ரஸதத்மாத்தரபிறக்கும்; இதில் தின்னும் ரஸகுணமான ஜலம் பிறக்கும்; அவை பிரண்டையும் காரணமான ரூபதத்மாத்தரம் ஆவரிக்கும்; இத்தாலே ஆவ்ருதமாய், அப்ஸஹ்ருதமாய்க்கொண்டு விகரித்த ரஸதத்மாத்தரத்தில் தின் னும் கந்ததத்மாத்தரம் பிறக்கும், அதில் தின்னும் கந்தகுணையான ப்ருதிவிபிறக்கும்; அவை பிரண்டையும், காரணமான ரஸதத்மாத் ரம் ஆவரிக்கு மென்கை. இதில் முற்பட்ட க்ரமத்திலே, ஸப்ஸக தத்மாத்தராத்ர சதஷ்டயத்துக்கு ஸ்வஸ்வவிஸேஷாத்பாததத்தில் பூர்வபூர்வபூத ஸாஹாய்யம் சொல்லப்பட்டது; பிற்பட்டக்ரமத்தில் பூர்வதத்மாத்தரத்துக்கு உத்தரோத்தரதத்மாத்தரோத்தரதத்தில் ஸ்வ ஸ்வவிஸேஷ ஸாஹாய்யம் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் அந்யோந்ய விஸேஷதமில்லை. ஒரொன்றில் இரண்டும் அநுகத்தமோசிலும், இரண் டும் அபேகாதமாய்கையாலே, ஆவாணகந்ததிலும் “பூர்வபூர்வ தத் மாத்தரம்-உத்தரோத்தரதத்மாத்தரத்தையும், தத்விஸேஷத்தையும் ஆவ ரிக்கும்” என்று ஜீயரருளிச்செய்கையாலும், த்விஷ்ணுபுராணத்திலே, (உஎ௦) “ஸஷபாது ௦ கயாகாஸ௦ஹ-௮-உபிஷஸஸிவாணாக” என்பதிலுக்கு - (உஎ௦) “ஸஷபாது ௪ - ஸஷபதூது ௪, கயா

உக. மற்றையிரண்டஹங்காரமும் ஸ்வகாரியங்களைப் பிறப்பித்
தும்போது, ராஜஸாஹங்காரம் ஸஹகாரியா யிருக்கும்.

தல்லாத ஸந்தாதிமாதாக்கை குணமாகவுடைத்தாயிருக்கிற ஆகா
ஸாதிபூதஸூக்சுமங்கள்.

ஸாந்தத்வமாவதி-அதுகூலவேதநீயத்வம்; கோரத்வமாவது -
பாதிக்கூலவேதநீயத்வம், அடக்கமாவது - உதாஹீநீயவேதநீயத்வம்.
அதில், ஸ்வமாவதே ஸாந்தங்கனா யிருக்கும் - பூரியும் ஜலமும்;
கோரங்களாயிருக்கும் - மேகஜஸ்தம் வாயுவும்; மூடமாயிருக்கும்
ஆகாஸம். மேளகத்தாலே யெல்லாபூதங்களும், ஸாந்தத்வ கோ
த்வ மூடத்வங்களை யுடையனவாயிருக்கும். தந்மாத்த்ரங்களுக்கு
இந்த ஸாந்தத்வாதிவிசேஷநிலாமைபாலே, அவை அவிசேஷவத்
களுண்டு சொல்லப்படுகிறது. ஆகையாலே, தந்மாத்த்ரங்களென்
றும், அவிசேஷங்களென்றும் பாய்யம். அதில் அசியுத்தாவை
யாதவப்ரகாஸாதிசுளம், (உ.எஉ) “தந்மாத்த்ராணா விசெஷா
ஐத்யூபாஹா, ஸாஹகாவெவாரகா பிஹகவதிதி து யொவி
செஷா வெஸும ரணா தீநாதிசெஷாதிநாஹி வாசு ஸதுகூ
தா”
பாகாஸ பிவிசெஷாகூணவதி. தெநஸஹேந தந்மாத்த்
பிஹக, வஸவஸதுசெஷா வாய வஸதுகூ தெஜஸதுகூ
சுபவஸதுகூபயுயிவீ” என்று சொல்லிவைத்தார்கள்.

ஆக, சரிவிகாடஹங்காரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, ஸாத்திகா
ஹங்காரத்தில் நின்று ஏகாதீஸாந்த்ரியங்களும், தாமஸாஹங்
காரத்தில் நின்று பூததந்மாத்த்ரங்களும் உத்தாந்நமாம் க்ரமம் சொல்
லிசின்றது.

(உக) இனி, ராஜஸாதஹங்காரத்தினுடையகாரியம்சொல்லு
கிறது, (மற்றையிரண்டு அஹங்காரமும்) என்ற தொடங்கி. ஆகா
வது - ஸாத்திக தாமஸாதஹங்காரங்க ளிரண்டும் ஸ்வகாரியங்களை
யுத்தாசிக்கும்போது, பிதத்தினுடைய அங்குாத்துக்கு ஜலம்போல
வர், அச்சரினுடைய ஜலாகத்துக்கு வாயுபோலவும், ராஜஸா
ஹங்காரம் ஸஹகாரியா யிருக்குமென்கை. இது ஸஹகரிசைகை

௩௦. ஸாத்திகாஹங்காரம் ஸப்ததந்மாத்திராதி பஞ்சகத்தையு மடைவே ஸஹகாரியாய்க்கொண்டு ஸ்ரோத்ராதி ஜ்ஞா நேந்த்ரியங்க னீந்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும்; தத்ஸஹக்ருத மாய்க்கொண்டு வாகாதி கர்மேந்த்ரியங்க னீந்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும் இவற்றை யொழியத்தானே மநஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டிக்குமென்றும் சொல்லுவார்கள்.

யாவது-(௨௭௩) ஸ்ரோஜஃ ப்ரவக-கூககதூ ” என்கிறபடியே, இவ ற்றில் இந்த்ரியதேஹுவான ஸத்வாப்ஸாத் தக்கும், பூகதேஹுவான தமோப்ஸாத் தக்கும் சலஸ்ஸபாவமான ரஜஸ்ஸு - ப்ரோகமாய்க் கொண்டு ப்ரவர்த்திப்பிச்சை.

(௩௦) இப்படி, ஸாத்திக தாமஸாஹங்காரங்களுக்கு ஸாதா ரண ஸஹகாரியை யருளிச்செய்தார் கீழ்; அந்தாம், ஸாத்விகா ஹகாரத்தாக்கு அஸாதாபணமா யிருப்பன சில ஸஹகாரியீஸ ஷங்களை யருளிச்செய்கிறார்; (ஸாத்விகாஹங்காரம்) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஸாத்விகாஹங்காரம் - இந்த்ரியங்களை ஸ்ருஷ்டிக்குமானில், இவற்றினுடைய விஷயப் ப்ரதிபிமத்துக்காக ஸப்ததந்மாத்திரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு ஸ்ரோத்ரத்தையும், ஸ்பர்ஸாத்மாத்திரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு த்வ சந்த்ரியத் தையும், ரூபாத்மாத்திரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு சக்ஷுஸ்ஸை யும், ரஸதந்மாத்திரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு ஜிஹ்வையையும், கந்ததந்மாத்திரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு க்ராரணேந்த்ரியத் தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும். இப்படி, ஸப்ததந்மாத்திராதி பஞ்சகத்தையும் அடைவே ஸஹகாரியாகக்கொண்டு ஸ்ரோத்ராதி ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களைந்தையும் ஸ்ருஷ்டித்த வந்தாரம், ஸ்ரோத்ரக்ரஹ்யமான ஸப்தவிஷயமாயும், த்வசந்த்ரியக்ரஹ்யமான ஸ்பர்ஸ விஷய மாயும், சக்ஷுர் க்ரஹ்யமான ரூபத்தில ப்ரவ்ருத்திதேஹுவாயும், ரஸநா விஷயஸாப்ரயமான ஜலத்தினுடைய நிஸ்ஸாணதேஹுவாயும், க்ரானவிஷய சந்த்ராப்ரயப் ப்ரதிபிமாயான அந்நாதி களில் ருஜீதேஹு, க்ஸர்ஜநதேஹுவாயும், இப்படி ஜ்ஞானேந்த்ரிய பஞ்சகஸேஷமாய்க்கொண்டு ஸப்தாதிபஞ்சகத்தையும் ஓட்டியிருக் கும். கர்மேந்த்ரியபஞ்சகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்குமானில், ஸ்ரோத்ர ஸஹக்ருதமாய்க்கொண்டு வாகத்தையும், த்வக்ஸஹக்ருதமாய்க்

௩௧. சிலர், இந்த்ரியங்களிலே சிலவற்றை பூதகார்ய மென்றார்கள்.

௩௨. அது ஸாஸ்த்ரவிருத்தம்.

௩௩. பூதங்களாப்பாயகங்களித்தனே.

கொண்டு பாணியையும், சக்ஷஸ்ஸஹக்ருதமாய்க்கொண்டு பாதத்தையும், ஜிஹ்வாஸஹக்ருதமாய்க்கொண்டு உபஸ்த்தத்தையும், க்ராணஸஹக்ருதமாய்க்கொண்டு பாயுவையும் ஸ்ருஷ்டித்து, ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களுக்கும் கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் ஸஹகாரியாய், உபயாதம்சமான மஸஸை ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமாகத்தானே ஸ்ருஷ்டிக்கு மென்று, தத்வவித்துக்கள் சொல்லுவர்கள்” என்னக. இது தன்னை பூதி விஷ்ணுபுராண வ்யாக்யானத்திலே, (௨௭௯) “க்யபெவெதி யஸ்யுஷிக்ரீ, வெகாரிகாஹஜ்ஜாராக்ரூபெணஸஹாபிவக்ஷஸஹாயாக்ரூபெண ஸ்ரூதாபிஜ்ஞாநெதி யவஹக்ஷுஷி, கஸாபெவ தஹாயாபாமாபிக்ரீ, நி யவஹக்ஷு, கஸஹாயா து கஸாந்நஸ்யுஷிரிதி” என்று பின்னே யெங்களாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார்.

(௩௧) அநந்தம், இப்படி தாமருளிச்செய்த விந்த்ரியோத்பத்திக்ரமத்துக்கு விரோதிபக்ஷத்தை நிரவிக்ஷைக்காக அத்நையத் க்ஷேபிக்கிறார்; (சிலர், இந்த்ரியங்களிலேசிலவற்றை பூதகார்யமென்றார்கள்) என்று. அவர்களாகிறார்-க்ராணதிகளான விந்த்ரியங்களைப் ப்ருதிவ்யபதி பூதகார்யமாகவேசொன்னும் நையாரிகாதிகள்; அவர்கள் தான் ஆநுமாநிகராகையாலே ஆநுமாந்தாலேயே அர்த்தத்தை ஸாதிப்பது.

(௩௨) அத்நை, காலாத்யயாபதேஸத்தாலே தூஷிக்கிறார்; (அது ஸாஸ்த்ரவிருத்தம்) என்று; அதாவது - இந்த்ரியங்கள் பூதகார்யமென்று சொல்லுவது - இவற்றை ஆஹங்காரிகங்களாகச் சொல்லுகிற இதிஹாஸபுராணதிகளுக்கு விருத்தமென்கை.

(௩௩) அதிவென்? மோக்ஷதர்மத்திலே, (௨௭௯) “ஸஹஸ்ரூதம் கயாவாதித யோகாஸஹஹயி வாயொஸ்யஸஹஹயா

வெஷ்டாகுவதெவ தி-தயஸ்ய துஃர-மவம் வக்ஷாமஸ்யாவுகி
 ஸிதயம் தெஜஉயுதெ | ரஸந்தெஜஸுஜிஹாவ து யொஜஸு
 ம-மணாஸ்யுதாஃ | வ்யாணவெ யம்ஸரீரஹ தெ த-ம-குதி
 ம-மணாஸ்யுதாஃ” என்று சொல்லுகையாலே; இதிஹாஸாதிகள்
 தன்னிலையும் இந்தரியங்களுக்குப் பௌதிகத்வம் சொல்லப்படுகை
 யால் பூதங்கள் இவற்றுக்குக் காரணமாகவே னுமே! என்ன;
 (பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்தனை) என்கிறார். அகாவதி-இதிஹா
 ஸாதிகளில் இந்தரியங்களுக்குச் சொன்ன பௌதிகத்வம் - பூதங்க
 ளாலுண்டான ஆப்யாயநமாத்ரத்தைப் பற்றவாகையாலே, இந்தரி
 யங்களுக்கு பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்தனை, காரணங் ளன்றென்
 னை. ஆப்யாயகத்வமாவது - போஷகத்வம்; இன்னமும், அஹங்கா
 ரத்தை இந்தரியங்களுக்கு நிமித்தகாரணமாகவும் பூதங்களை யிவற்
 றுக்கு உபாதாநகாரணமாகவும் சொல்லுகிறதொரு குத்ருஷ்டிமக
 முண்டிறே. (உஎஎ) “சுஹஜாரவெஸ்யுதி யாணி பூதிநிதி த்ஸ
 வெவ ஊதாநா வெவொவாடாநக்யு” “சுஹஜயம்ஹிஸஸஜி
 ஜநஃ சுவொஜியஸி பூரணவெஸுஜொஜயீவாக்” “ஐதிஸ்ர-தெ
 ரிதிசெவிடாஹம், தடிய-தூழ்; சுஹஜாரவெஸுவொவாடா
 நக்யவி ஊதாநா ஜாப்யாயககெ விக்யாநிரெஸொவ
 வகெ” என்று; பின்னைமெங்களாழ்வாரெடுத்தக்கழித்தது. அது
 வும், “இந்தரியங்களிலே சிலவற்றை” என்று தொடங்கி இவரநு
 ளிச்சொந்த க்ரமத்தன்னாலேப்ரதிகழித்தம். அப்போதைக்கு, (அது
 ஸாஸ்த்ரானிருத்தம்) என்றது - (உஎஎ) “வஸகாடிஸம் ஜநஸூத்ரு
 டெவாவெவகாரிகாஃ ஸ்யுதாஃ” இத்த்யாதிகாலே இவற்றை
 ஸாத்வி ரஹங்கா காரயமாகவே சொல்லுகிற புராணதிகளுக்கு
 விருத்தமென்கை. புராணதிகளைப்பற்ற, (உஎஎ) “சுஹஜயம்ஹி ஸஸ
 ஜிஜநஃ” இத்த்யாதிஸ்ருதிக்குப்ராபல்யமுண்டேயாகிலும், (உஎஅ)
 “ஐதி ஹாஸவ-ராரணாஹாம் வெஹஸி-வஸ்ய-ஹயெசு”
 என்கையாலே, உபந்ருஹ்ணாநகூலமாக அதுக்கு அர்த்தங்கொள்
 ளவேனுமென்று சுருத்து ஆனால், உபந்ருஹ்ணங்கள் தன்னிலே
 யும் பௌதிகத்வஞ் சொல்லுகையாலே, இவற்றுக்கு பூதங்கள் கார
 ணமாயன்றே தோற்றுகிறது என்ன; (பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்

௩௪. இவைகூடினால்து கார்யகரமல்லாமையாலே, மண்
ணையும் மணலையும் நீரையும் சேர்த்தோரு த்ரவ்யமாக
கிச்சவரிவோரைப்போலே, ஈஸ்வரனீவற்றையெல்லாம்
தன்னிலே சேர்த்தோரண்டமாக்கி, அதுக்குள்ளே சதுர்
முகனை ஸ்ருஷ்டித்தருளும்

தனை) என்று நிர்வாஹம். க்ராணதிகளான இந்திரியங்களுக்குப் ப்ரு
திவ்யாதிபூதங்களாலுண்டான வாய்யாயநம் ப்ருதஸ்ம்ருதிகளிலே
ப்ரஸித்தம். இதான்ஸுபாலோபதிஷ்டக்ஷயா ச்யாநத்திலே, (௨௭௯)
“வ்ராணாதிநா திநி யாணாஹி வ்யயிவ்யாஹி ஐ-ஓ-ஓ-ஓ
நாவ்யாயநஸூ-திஷ்ட-திஷ்ட-வ்யஸிஷ்ட” “ஊஸ்யம்-ஹிவஸிஷ்ட
ஸிநி சூவொஸ்ய” வ்ராணதெஜாஸ்யீவாக்” (௨௮௦) “ஸொ
சூ-நவொவ்யாணஸிசூ-வ்யயிவ்யாஹி” ஐ-ஓ-ஓ-ஓ, “வாய்யா
தூ-ஹி வ்யஸிஷ்ட-திஷ்ட-திஷ்ட-வ்யஸிஷ்ட” “ஐ-ஓ-ஓ-ஓ
திஷ்ட-” என்று, ப்ருதபாகாஸிகாகாராலே அபிவிதமாயிற்று.

இப்படி, இந்திரியங்களுக்கு பூதங்கள் எப்போதும் ஆப்பாயக
ங்களாயிருக்குமென்னுமிடம், மேகசூதர்மத்திலே, ப்ருத பாத்வாஜ
ஸம்ஸாதத்திலே (௨௮௦) “சூவ்யாயவெஹவெகி திகு-யாத
வெஹவெஹ வஹி” என்று, ஸுவ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்
டது. ஆகையால், பூதங்கள் இந்திரியங்களுக்கு ஆப்பாயகக் கித்
தனை; காரணங்களன்று என்றதாயிற்று.

(௩௪) ஆக, இப்படி மஹாத்விதார்த்தங்களினுடைய வுத்தப்
தித்ரமம் அருளிச்செய்தாராய் நின்றார் கீழ்; இவற்றைக்கொண்டு
ஈஸ்வரன் அண்டஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணும்படியை யருளிச்
செய்கிறார் மேல்; (இவைகூடினால்து கார்யகரமல்லாமையாலே)
என்று. அதாவது-(௨௮௧) “நாநாவீரூபி வ்யய-ஓ-ஓ-ஓ-ஓ
ஹிவஸிஷ்ட-திஷ்ட-திஷ்ட-வ்யஸிஷ்ட-திஷ்ட-திஷ்ட-வ்யஸிஷ்ட-திஷ்ட-
திஷ்ட-” என்கிறபடியே, ஸாந்த்வ கோரத்வ மூடத்வங்களாலே
நாநாஸத்தியுத்தங்களாய் ப்ருதப்பூதங்களாயிருக்கிற விம்மஹதாதி

பதார்த்தங்கள் பரஸ்பர ஸங்கதமானுல்லது அண்டரூபமான கார்யத்தை யுத்பாதிக்கமாட்டாமையாலே யென்கை.

(மண்ணையும், மணலையும், நீரையும் சேர்த்து ஒரு த்ரவ்யமாகிச் சுவரிடுவாரைப்போலே) அதாவது - ப்ருதக் வீர்யங்களாய், ப்ருதக்ஸ்த்திதங்களா யிருக்கிறம்ருத்விகதாஸலிலங்களை அந்யோந்யம்சேர்த்து தத்ஸமுதாயாக்மக மானதொரு த்ரவ்யமாக்கி பித்திரூபமானதொரு கார்யத்தை நிர்மிப்பாரைப்போலே என்கை.

(ஈஸ்வரன் இவற்றையெல்லாம் தன்னிலேசேர்த்து ஒரண்டமாகி) அதாவது-ஜகத்ஸ்ரஷ்டாவான் ஈஸ்வரன், (உஅஉ) “ஸுரெசித்ராநெந்ராந்யஸ்யொம் வாஸுரஸகாஸுயாம்” (உஅங) “ஹைகஸம்வாதுக்ஷாஸு ஸம்ப்ராபெஷுகு ரிஸெஷுகி ரிஹ ஜாடியொவிரெஷாஜாஹுஸுஸுப்ராடியதிகெ” என்கிறபடியே இவற்றையெல்லாம் அந்யோந்யம் ஸங்கதமாக்கி பிவற்றாலே அண்டஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணியென்கை. இவ்வண்டத்துக்குள்ளே மஹாதூகார்யங்களை யடைபக்காண்கையாலே, மஹாதூகாரிபதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும்சேர்த்து அண்டஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினானென்னுமிடம் ஸுஹ்யத்தம். ஆகையாலே, (உஅச) “ஹெடுகெஹெராணாஹொபெஷி வ்யஹுதஜகெஸயி” என்று, பூதங்களில் நின்றும் அண்டம் உத்பந்ரமாய்; அது உதகத்திலே கிடக்குமென்று சொன்னது உபலக்ஷணம் (உஅரு) “ஹைவனவஸஸஜகாடிதாஸாவீரூபொஸுஜகி தடிஸுரீஹவெஷிம் ஸஹஸுராஸாஸுஷி” என்று, அப்புக்களில்தின்றும் அண்டம் உத்பந்ரமாமென்று மநுபகவான்சொன்னதும் உபலக்ஷணம். அதாவது-பூர்வபூதாம்ஸங்கனோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டமுமாய், ப்ருதவியும் தனக்குள்ளே சுரைந்துகிடக்கிற ஜலத்தில்நின்றும் உத்பந்ரமாய் அதிலே கிடக்குமென்றபடி.

இப்படி, அண்டஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணும்படியை யருளிச்செய்து, அநந்தரம், இந்தபாஹ்யமானபூதங்கள் ஆந்தரமான வாகாஸாதிகளாய்ப் பரிணமித்தபின்பு அவற்றைக்கொண்டு லோகவிபாகங்களைப்பண்ணுகத்தாகவும், அந்த லோகங்களில் தேவாதிஜீவவிபா

நக. அண்டங்கள் தானே நகங்களாய், பதினாலுலோகங்களோடே கூடி, ஒன்றுக்கொன்று பதித்த மடங்கான ஏழாவரணங்களாலும் சூழப்பட்டு, ஈஸ்வரனுக்கு கரீடாகந் துக் ஸ்த்தாநீயங்களாய், ஜலபுத்தும்போலே எககாலத்திலே ஸ்ருஷ்டங்களாயிருக்கும்.

(நக) (ஈஸ்வரன் இவற்றையெல்லாம் தன்னிலே சேர்த்து ஓண்டமாகி) என்று, ஸர்வேஸ்வரன், மஹாத்விதபகார்த்தங்களைச் சேர்த்து அண்டஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுமென்னும் இவ்வளவிறே கீழருளிச்செய்தது; இப்போது, அந்த அண்ட பஹுத்வத்தையும், அவற்றினுடைய கட்டளை யிருக்கும்படியையும், அவைதான் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இன்னவிதீயாகத்தக்கு உறுப்பென்னும்தையும், அவற்றினுடைய பரிணமப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்; (அண்டங்கள் தான்) என்றதொடங்கி. (அண்டங்கள் தான் அநேகங்களாய்) (உஅக) “சுஷ்ணாநாந்தஃ ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராணயஃ தாநிவ | ராஷ்ட்ரஸாநாம் தயோதயு கொழிகொழிஸாதாநிவ” என்னக்கூடவதிமே. (பதினாலுலோகங்களோடே கூடி) பதினாலுலோகங்களாவன-கீழில் அண்டகபாலத்துக்குமேல் எண்பத்துமூன்று நூறாயிரத்தைப்பதினாயிரம் யோஜகம் உயர்த்தியுடைத்தான கர்ப்போதகத்தின்மேலே, (உக) “ஸஹதிஸுஃ ஸஹஸ்ராணாம் த்ரிஜோஷு ரயொவிக்ஷுரெத | ஃஸஸாஹஸ்ரெகெகெகம் வாதாஃ” உநிஸதூ சதவம்விதவெனெவ நிதவஹமஹிஸ | ஃஹாஸுஸுதவஜ்ஜாமி” வாதாஃவெனெவ ஸஹதிஸு” என்கிறபடியே, ஒரொன்று பதிலாலாயிரம் யோஜநத்தளவு உயர்த்தியையும் பரப்பையு முடைத்தாய், தைத்தயதாநவந்நகஸுபர்ணிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமாய், (உக) “ஸுஹுக்ஷுஷாரணாஃ வீதாஸ்ராராஸெஸுயகாஹிநாஃ | உஞ்ஜியோயத்ரெகெய வரவாஸாஃஸொஹிதாஃ” என்கிறபடியே. ஸுக்லங்களாயும், க்ருஷ்ணங்களாயும், அருணங்களாயும், பீதங்களாயும், அவாலுகாமயமான ஸர்க்கராநுபமாயும், ஸைலமாயும், பொன்னுயிரிருக்கிற ஸ்க்தலநிஸேஷங்களையுடையவையாய், விலக்ஷணமான மாஸிசைகளாலே யலங்க்ருதமாய், ஸ்வர்க்காதிகளிலுங்காட்டில் நிரதிஸயபோக்யமாய், அதலமென்றும், விதலமென்றும்,

சிதலமென்றும், சுபஸ்திமத்தென்றும் சொல்லப்பட்டதலாதலமென்றும், மஹாதலமென்றும், ஸுதலமென்றும், பாதாளமென்றும் பேரையுடைத்தான அகோலோகங்களேழும், இதுக்குமேல் எழுபதினாரம் யோஜநமசுலத்தை யுடைத்தாய், ஸப்தத்தீபஸாகாபர்வதாதி ஸிஸிஷ்டமாப், பாதசாரிகளான மதுஷ்யாதிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமாய், பத்மாகாரமான பூலோகமும், பூலோகத்துக்குமேல் ஆதித்யனுக்குக்கீழ் நூறாரம் யோஜநத்தளவு வ்யர்த்தியையுடைத்தாய், கற்கர்வாதிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமான புவர்லோகமும், ஆதித்யனுக்குமேல் த்நவனுக்குக்கீழ் பதினானூறாரம் யோஜநத்தளவு வ்யர்த்தியையுடைத்தாய், ஸாதிகாரமான க்ரஹ நக்ஷத்ரேந்த்ராதிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமான ஸ்வர்லோகமும், த்நவனுக்குமேல் ஒருகோடி யோஜநத்தளவு வ்யர்த்தியையுடைத்தாய், (உகூஉ) “விநிவ்யூதாயிகாராஸுஸுஹரொக நிவாலிநி” என்று, நிவ்ருத்தாதிகாரமாய், அதிகாரப்பேசுபான இந்த்ராதிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமான மஹர்லோகமும், அந்த மஹர்லோகத்துக்குமேல் இரண்டுகோடி யோஜநத்தளவு வ்யர்த்தியைய யுடைத்தாய், ப்ரஹ்மபுதரர்களான ஸநகாதுபரமயோதிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமான ஜநர்லோகமும், ஜநர்லோகத்துக்குமேல் எட்டுகோடி யோஜநத்தளவு வ்யர்த்தியைய யுடைத்தாய், வைராஜாக்ஷரான ப்ராஜாபதிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமான தபோலோகமும், தபோலோகத்துக்குமேல் நூற்பத்தெட்டு கோடி யோஜநத்தளவு வ்யர்த்தியைய யுடைத்தாய், (உகூங்). “தெஷாரிஷாரொகஸுநஸுஷ்ணொகா ருபுஸுஷொநெஸுணிகிதெக்தெவவொகா: | விஷ்ணொநெஸுணிகிதெவொகாவிராயா ஸாஸாநுதொகாஸாநுதொஸுஷு ஜஹி” என்கிற படியே, ப்ரஹ்ம விஷ்ணு சைவர்களும், அவர்களை யுபாஸித்து தத்ப்ராப்தி பண்ணினவர்களும் வர்த்திக்கும் தேஸமான ஸத்பலோகமும், ஆசுஹர்த்வாதிகடாஹங்களுக்கு நடுவு அறுபதிகோடியோஜநம் அண்டோச்ச்ராயமாயிருக்கும். ஐப்பதுகோடியோஜநம் அண்டோச்ச்ராயமென்பாருமுண்டு. அதில், உகூச, “ஸூரூரூணமொஃயொரூயெகொடூவூ ரூவஹ்விரூதூ” என்கிற மூகவசநத்தின்படியே, ஸூர்யனுக்குமேல் இருபத்தஞ்சுகோடியும், கீழ் இருபத்தஞ்சுகோடியுமா ரிருக்கும்.

இப்படி யிருந்துள்ள சதுர்த்தஸாபுவநங்ஸோடேகூடி, (ஒன் றுக்கொன்று பதித்துமடங்கான ஏழாவணங்களாலும் சூழப் பாட்டு) அதாவது-சீழ்ச்சொன்ன பதினாலோகத்தையும், (நுகுதி) “வணதடிண்கூடாஹெந திரஸொய்யு-கீயலுயா । கவிதஸு யபாஸீஜம் ஸவ-கெதாவெ ஸரீவயுகு” என்கிறபடியே, உள் வாயில் விளாஞ்சதையை விளரவோடு எங்குமொக்க ஆவரிக்குமா போலே, (உகுக) “கொடியொஹநரீநலு-கூடாஹஸுவலு வலிகு” என்று, கோடியொஹமநிப்பம் அவகாஸதயோக்தமான படியே அண்டகடாஹம் ஆவரித்துநிற்கும். ஸாண்டகடாஹமான இவ்வண்டம், (உகுக) “ஹொதரெணவயலா ரெஹெத்யா ணனுதயுகு” என்கிறபடியே, தன்னில் பதித்துமடங்கு பரத் திருக்கிற ஜலதத்வத்தாலே ஆவ்ருதமாயிருக்கும். (உகுக) “வஹொ ஸதொபிலிஸாரா லெயகீ-கீலொகீ-கெ । ஸரெஹவாண கூடாஹெந ஸஹீபாஸுரீஹீபரா” என்று, ஸாண்டகடாஹமான பூமண்டலம் - பஞ்சாஸத்தோடி விஸ்தாரமாகச் சொல்லுவாரும், (உகுக) “ஹொஹீணகூஹொ ஸதகொபிலிஸாராஸாணகூடாஹு” என்று, வாராஹபூரணத்திலே சொல்லுகையாலும், இப்படி விஸ்தாரத் தபூரணத்திலே சிவாஹஸ்யத்திலே பரக்கச் சொல்லுகையாலும், மேருவைச் சுற்றும் பஞ்சாஸத்தோடி விஸ்தாரத்தைக் கொண்டு பூமியை ஸதகோடி விஸ்தாரமாகச் சொல்லுவாநுமா யிருக்கும். இதில், இரண்டுகொந மய்யாதையைத்தனமாக்கி, அதில் பதித்து மடங்கு பெருத்தஜலதத்வத்தாலே ஆவ்ருதமாயிருக்கு மென்றபடி. அண்டகடாஹத்தைப்பற்றி பதித்துமடங்கு பெருத்த ஜலதத் வத்தாலே ஆவ்ருதமென்பாருமுண்டு. இப்படி தஸோத்தரமாய்க் கொண்டு ஜலதத்வத்தைத் தஜஸ்தத்வம் ஆவரிக்கும், அப்படியத்தை வாயுத்தவம் ஆவரிக்கும், வாயுவை ஆகாஸம் ஆவரிக்கும், ஆகா ஸத்தை அஹங்காரம் ஆவரிக்கும், அஹங்காரத்தை மஹத்தத்வம் ஆவரிக்கும், அந்த மஹத்தத்வத்தை அவ்யக்தம் ஆவடிக்கும் (கூஃ) “தடிநஹீஸஹீ ராதஹீ ராணு” என்று, அபரிமிதப்ர மாணமான அவ்யக்தத்துக்கு ஆவரணத்வப்ரபுத்தமான தஸோத்த ரத்வவ கூடுமபடி யெவ்வினே? என்னில்; ஆபிரத்திலே பத்துமுண் டாமாபோலே அபரிமிதஸக்யையிலே பதுவுமுண்டாகையாலே

௩௮ ஸ்ரோத்ராதி ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களைந்துக்கும் அடைவேஸப்
தாதிகளைத்தையும் க்ரஹிக்கை தோழில்; வாகாதிகர்
மேந்த்ரியங்களைந்துக்கும் விஸர்க்க ஸிப்ப கத்யுத்திகள்
தோழில்; மஃஸ்ஸு-இவை யித்தனைக்கும் பொது.

ஶ்ரோதிரவய | ஸஹஸ்ரோதௌ ஹஸ்யஹிதாஶ்ரஹி
விவிதா” என்று, இதுக்கு அநேகவித்யோகங்க ஞண்டாரிநுக்க
இதொன்றையும் அருளிச்செய்தது இதனுடைய ப்ராதாந்யத்தைப்
பற்ற. இதுதான் மற்றையவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். (வாயுவஹ
நாதிக்ஷேம) வஹநம் - வஹிக்கை. ஆதிரஸ்பத்தாலே - வ்யூஹந
சேஷ்டாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இதுதான்-(௩௦௭) “வாயொஃ
ஸஹஸ்ரோதிரவயஶ்ரஹி க்ரஹஸ்யஶ்ரஹி ஶ்ரஹிஹநம்
வஹநம்ஹி ஶ்ரஹிஶ்ரஹி” என்று சொல்லப்பட்ட
திஹே. (தேஹஸ்யபசநாதிக்ஷேம) பசநாவது-பாகம்பண்ணுகை,
ஆதிரஸ்பத்தாலே-ஒளஷண்ய பாகாஸாதிகளைச் சொல்லுகிறது.
இதுவும், (௩௦௮) “ஶ்ரஹிஶ்ரஹிஶ்ரஹி ஶ்ரஹிஶ்ரஹி
யஶ்ரஹிஶ்ரஹி | ஶ்ரஹிஶ்ரஹிஶ்ரஹி ஶ்ரஹிஶ்ரஹி
ஸஹஸ்யஶ்ரஹி | ஶ்ரஹிஶ்ரஹி ஶ்ரஹிஶ்ரஹி ஶ்ரஹிஶ்ரஹி
என்று. கதிதமாயிற்று (ஜஸம் ஶேசநபிண்டகாணாதிக்ஷேம) ஶேசந
மாவது-நனைக்கை, பிண்டகாணமாவது - திரட்டுகை. ஆதிரஸ்பத்த
தாலே - ஶைத்ய மார்த்தவாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இதுவும் -
(௩௦௯) “ஶ்ரஹிஶ்ரஹிஶ்ரஹி ஶ்ரஹிஶ்ரஹி ஶ்ரஹிஶ்ரஹி
யஶ்ரஹிஶ்ரஹி | ஶ்ரஹிஶ்ரஹி ஶ்ரஹிஶ்ரஹி ஶ்ரஹிஶ்ரஹி
என்று, அபிஹிதமாயிற்று. (ப்ருதிநி தாரணாதிக்ஷேம, என்பர்கள்)
தாரணம்-தரிக்கை, ஆதிரஸ்பத்தாலே, மூர்த்திமத்வ குருத்வாதி
களைச் சொல்லுகிறது. (௩௧௦) “ஶ்ரஹிஶ்ரஹிஶ்ரஹி ஶ்ரஹிஶ்ரஹி
மரிபிரணஹி யாரணஸ்ய | ஶ்ரஹிஶ்ரஹி ஶ்ரஹிஶ்ரஹி ஶ்ரஹிஶ்ரஹி
ரொதி யயாதயஸ்ய” என்று, இதுவும் வ்யாஹ்ருதமாயிற்று. என்
பர்கள் என்றது-தத்வவித்துக்கள் சொல்லுவர்கள் என்றபடி.

(௩௮) இனி, ஏகாதஸேந்த்ரியங்களினுடையவும் வ்ருத்தி
பேதத்தை யருளிச்செய்துராமேஸ் (ஸ்ரோத்ராதி) இத்பாதி.

௩௩. ஆகாஸாதி பூதங்களுக்கு அண்டேஸ்ஸே ஸப்தாதிகள் குணங்களாயிருக்கும்.

௪௦. குணவீரிமயம் பஞ்சீகரணத்தாலே.

ஸ்ரோத்ரத்துக்கு ஸப்தக்ரஹணமும், த்வகந்த்ரியத்துக்கு ஸ்பர்ஸக்ரஹணமும், சக்ஷஸ்ஸுக்கு ரூபக்ரஹணமும், ஜிஹ்வைக்துரஸக்ரஹணமும், க்ராணத்துக்கு கந்தக்ரஹணமும் தொழில்; (௩௩௧) “கைதுக்ஷுந-பாவிகா ஜிஹ்வா ஸ்ரோத்ரதிக்ரஹணம் வஹிஷ்டம் | ஸஹாஜீநாஸிவாஹுஸ்யம்-பை-பிய-கூநிவெலிஜ” என்னக் கடவதிறே; இந்த ஸ்லோகத்தில், இந்த்ரியங்களை வ்யுத்த்ரமமாக வெடுக்கையாலே, இன்னதுக்கு இன்னது விஷயமென்கிறதியமம் ந்யாயங்கொண்டு நிர்ஸயிக்கவேணும். ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களுக்கு ஸப்தாதிகளைக் க்ரஹிக்கை தொழிலென்னுமிவ்வளவே ப்ரகாஸிப்பது. (வாகாதி) இத்தாதி. இப்படி வ்யுத்த்ரமமாக வருளிச்செய்தது வாக்யஸ்வராஸ்யத்துக்காக. இத்தால், வாக்குக்கு உத்தியும், பாணிக்கு ஸில்பமும், பாதத்துக்கு கத்யும், உபஸ்தபாயுக்களுக்கு ஜலமலவிஸர்ஜநமும் தொழிலென்கை. (௩௩௨) “வாயு-புவஸுள கரளவாடிள வாது-செத்ரெ-ய வஹிஷீ-விஸம-ஸரிஷ்-மத்ய-கூ-கூ-கேஷாஹி-கூ-யு-தெ” என்னக்கடவதிறே. (மநஸ்ஸு - இவையித்தனைக்கும்பொது) அதாவது - ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் ஸ்வஸ்வவிஷயங்களைக் க்ரஹிக்கும்போதும், கர்மேந்த்ரியங்கள் ஸ்வஸ்வகர்மங்களைப் பண்ணும்போதும் மநஸ்ஸஹகாரம் வேண்டுகையாலே உபயாத்மகமான மநஸ்ஸு - இவையித்தனைக்கும் ஸாதாரணமாயிருக்குமென்கை.

(௩௩௩) ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களுக்கு விஷயங்களாகச் சொல்லப்பட்ட ஸப்தாதிகள் ஐந்தும், ஆகாஸாதிகளுக்கு ப்ரதிரியதகுணங்களாயிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார்; (ஆகாஸாதி பூதங்களுக்கு) இத்தாதிதால். அதாவது - ஆகாஸகுணம்-ஸப்தம், வாயு குணம்-ஸ்பர்ஸம், அக்ரிதகுணம்-ரூபம், ஜலகுணம்-ஸம், பூகுணம்-கந்தம் என்றபடி.

(௪௦) இப்படி, ப்ரதிரியதகுணங்களான பூதங்களுக்கு குணவீரிமயம் வருகைக்கு அடி யருளிச்செய்கிறார்; (குணவீரிமயம் -

பஞ்சீகரணத்தாலே) என்று. குணவிதிமயமாவது - ஐகபூதத்திலே பூகாந்தாகுணங்களும் காணலாம்படி பூகங்கனிலுண்டான குணக் கலப்பு. ஸ்ருதபாகாஸிபாகாரர் ஸுகபக்ஷிபத்திலே, (௩௪௩) “தெ ஜொவாரிஜீஷாம்பயாவிதியிம்” என்கிறவிதத்துக்கு (௩௪௪) “விநி யிம்-வாஹுரஸாஸிஸீ கரணடி” என்றாரிதே. இங்கும், பரஸ்பர ஸம்மிஸீகரணமே விதிமயஸத்தார்த்தம். அங்கு, பூதங்களுக்கு அந்யோந்யம் கலப்புச்சொல்லிற்று; இங்கு, குணங்களுக்கு அந் யோந்யம் கலப்புச்சொல்லுகிறது. குணங்களுக்கு கந்யோந்யம் கலப் பாவது-பூதமும் பூகாந்தாமுன்போலே, குணமும் குணக்கரமும் தன்னிலே கலக்கையன்று; ஒன்றினுடையகுணம் ஒன்றிலேபுக்கு, எல்லாவற்றிலும் எல்லா முண்டாம்படியிருக்கை. அதவா, விநிமய மாவது - ஒன்றைக்கொடுத்து ஒன்றைக் கொள்ளுகையாய், தன் குணத்தை பூகாந்தாங்களுக்குக்கொடுத்து, அதின் குணத்தைத் தான் பஜிக்கையென்னவுமாம்; இத்தால், தன்குணம் அந்யத்தின் பக்கலிலுண்டாய் அந்யத்தினுடையகுணம் தன்பக்கலிலுண்டாம் படி யிருக்கையைச் சொல்லுகிறது. இந்த குணவிதிமயம்-பஞ்சீகர ணத்தாலே என்றதுக்குக்காருத்து - குணங்களாகையாலே ஆஸ்ய யாததப்பதோ வ்ருத்தி யில்லையிதே இவற்றுக்கு; ஆகையால், தாவ்யத்தினுடைய கலப்பே குணக்கலப்புக்கு ஹேதுவென்கை. பஞ்சீகரணமாவது - (௩௪௩) “வனவம் ஜாதெஷு ஹந்தாநி ஷு. தெஷுக்ம் ஸுஷுஷிபயாததஃ । உதய-பாஹிஸெஸெகெக ய-பிய-ப-தயாஸித்யாவெஷாஸ்ய-ப-ஹாஸாஸுக்வாரொவாயு தெஜஃ வபொஹவாடி । சுய-பாநியாநி வாயொஹ-வெஷாஸி தெஜஃ வபொஹவாடி” இத்யாதி புராணங்களிலே சொல்லு கிறபடியே ஆகாஸாதிபூதங்களைந்தையும் தனித்தனியே யிரண்டு கூறுக்கி, அவற்றிலே யொருகூறையொருகூறுக்கி, அந்தக்கூறுகளை பூகாந்தாங்களிலே கூட்டி, ஸர்வபூதங்களிலும் ஸர்வமுண்டாம்படி பண்ணுகை. இப்படி பஞ்சீகரணமானாலும், அபிபக்தமான்வர்த்தங் கள் ப்ரதாந்தங்களாய் நிற்கையாலே, ஆகாஸாதிபூதபேத வ்யவஹா ரத்துக்கும் குறையில்லை.

சக. ஆகாஸம்-கறுத்துத்தோற்றுகிறதும்த்தாலே.

சஉ. முன்புத்தை தந்மாத்தரைகளோடே கூடிக்கொண்டு, உத்த
ரோத்தரதந்மாத்தரைகள் ஸ்வவிசேஷங்களைப் பிறப்பித்
தையாலே, குணதிக்யமுண்டாயிற்றென்றும் சொல்லு
வார்கள்.

சக. (ஆகாஸம் கறுத்துத் தோற்றுகிறதும் அத்தாலே)
அதாவது - அதிஸூக்ஷ்மதையாலே கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி
யிருக்கு மா காஸத்துக்கு சக்ஷுர்விஷயத்வமும், (நுகு)
“யதூஷம் ததூயிவீ” என்று, ப்ருதினிக்கு உள்ளதொன்றாகச்
சொல்லுகிறத்க்ருஷ்ணத்வமும் உண்டாயிற்றது பஞ்சீகரணத்தாலே
என்கை இத்தால், த்ரிவ்ருத்கரணத்தைச் சொன்னவந்தரம்,
ஸ்ருதி,கானே, (நுகு) “யதூஷம் ரொஹிதா-ருவம் தெஜஸு
ஸூரூ-ருவம்யவூ-ருத் தடிவாம் யதூஷம் தடிஸூ” என்று,
அக்நியிலே த்ரிஸூபத்வத்தை த்ரிஸிப்தித்தாப்போலே, இவரும் பஞ்
சீகரணத்தை யருளிச்செய்த வந்தரம், அதுதன்னை ஸ்வத்தையும்
பற்ற ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதொரு பூசத்திலே த்ரிஸிப்தித்தாராயிற்று.
இப்படி பூரிபாஷ்யத்திலே (நுகு) “யதூஷம் ரொஹிதா-ருவம்
தெஜஸுஸூடிவாஸிவீ | ஸூக்ஷ்மக்ஷுஷம் வ்யயிவூரொஸூ துஷூ
வெவ த்ரி-ருவதா | ஸூ-ருவதூவ டுரி-ருவதா-ருவதா-ருவதா-
ஸூ-ருவதா” என்று, பாஷ்யகாரரு மருளிச்செய்தார்.
சாந்தோக்யத்தில், பஞ்சீகரணம்சொல்லாதே த்ரிவ்ருத்கரணத்தைச்
சொல்லுவானென் ? என்னில்; இங்கு, தேஜோபந்நங்கள் மூன்றி
னுடையவும் உத்பத்திமாத்தரிதே சொல்லிற்று; ஸ்ருத்யந்தரத்திற்
சொல்லுகிற ஆகாஸவாயுக்களினுடையவும், அப்பத்த மஹாத்மன்
சாராதிகளினுடையவும் உத்பத்தி தானுந் சொல்லிற்றில்லைதே;
ஆகையால், தேஜோபந்நமாத்தராகதம். தத்வந்தரங்களுக்கும் உபல
க்ஷணமானுப்போலே, த்ரிவ்ருத்கரணத்தநமும்-பஞ்சீகரணத்திற்கும்
உபலக்ஷணம். இப்படி, பஞ்சீகரணத்தாலே ஸகலபூதங்களும் பாஸ்பா
மஸ்ரங்களாகையாலே, ஸப்தாதிசுணபஞ்சகமும் ஸர்வபூதங்களினு
முண்டாயிருக்குமென்று, குணவிசியமேஷைதொல்லிற்றாயிற்றது.

(சஉ) இனி, ஆகாஸாதிகளில் பூர்வபூர்வத்தைப்பற்றி, உத்த
ரோத்தரதத்வத்துக்கு குணதிக்ய முண்டாகைக்கு மூலம் அருளிச்

சுரு. ஸத்வ ஸூத்ரம் - காலம்.

செய்கிறார்; (முன்புத்ததந்தமாத்தரங்கள்) என்று தொடங்கி; அதாவது-ஸப்ததந்தமாத்தரத்தாலே ஆவ்ருதமாய்க்கொண்டு, ஸப்தஸப்ததந்தமாத்தரம்-ஸ்வவிஸேஷமான வாயுவை ஜதிப்பிக்கையாலே வாயுவுக்கு ஸப்தஸப்ததந்தமாகிரண்டும் குணமாயிற்று. இப்படி, ஸப்ததந்தமாத்தரத்தாலே ஆவ்ருதமான ஸப்தஸப்ததந்தமாத்தரத்தாலே ஆவ்ருதமாய், அவைவிரண்டோடுகூடி நின்று, ரூபதந்தமாத்தரம்-ஸ்வவிஸேஷமான தேஜஸஸை ஜதிப்பிக்கையாலே அத்தத்தத்துக்கு, ஸப்தஸப்தஸப்தரூபங்களாகிற மூன்றுகுணங்களுமுண்டாயிற்று. இப்படி, பூர்வதந்தமாத்தரத்தவயிஸிஷ்டமான ரூபதந்தமாத்தரத்தாலே ஆவ்ருதமாய், அவைமூன்றோடே கூடி நின்று, ரஸதந்தமாத்தரம்-ஸ்வவிஸேஷமான ஜலத்தை ஜதிப்பிக்கையாலே, அதுக்கு ஸப்தஸப்தஸப்தரூபங்களாகிற நான்கு குணங்களுமுண்டாயிற்று. இப்படி, பூர்வதந்தமாத்தரத்தவயிஸிஷ்டமான ரஸதந்தமாத்தரத்தாலே ஆவ்ருதமாய்க்கொண்டு, சுந்தந்தந்தமாத்தரம்-ஸ்வவிஸேஷமான ப்ருதவியைப் பிறப்பிக்கையாலே, அதுக்கு ஸப்தாதிகளான அஞ்சு குணங்களும் உண்டாயிற்று என்பது. இதனால் ஏகைககுணஸ்வரூபமான ஆகாஸாதிபூகங்களுக்கு குணவிதியைப் பஞ்சிகரணப்ரபுத்தமானவோபாதி உத்தரோத்தரபூதங்களில் குணதிக்யமும் ஸ்வஸ்வதந்தமாத்தரங்களுக்குண்டான ஆவரணப்ரபுத்தமென்றதாயிற்று என்றும் சொல்லுவார்களென்று கீழ்ச்சொன்னதோடே இத்தையும் ஸமுச்சரித்தருளிச் செய்கிறார்; இப்படி, தத்தவதித்துக்கள் சொல்லுவர்க ளென்கை. (நக்கசு) “சூகாஸம் ஸவரீகாது, ஹம் ஸுஸூகரீகாதும் ஸரீகாவிஸகம் | ரூபம் ததெயெவா விஸத ஸுஸுஸுஸூகமுணாவுஹம் | ஸுஸுஸுஸூகம் ரூபவஹி ரஸரீகாதும் ஸரீகாவிஸகம் ! தவூஹம் ரூபமுணாவூபொ விஸெஷாஸெநி யமுஹம்” என்று எனக்கடவதிதே.

(சுரு) உத்தேஸகரமத்திலே, ஸுத்தஸத்வ மிஸ்ரஸத்வங்கள் னுடைய ஸ்வரூபாதிகளைத் தெளியவருளிச்செய்தார் கீழ்; இனி ஸத்வஸூத்ரமாகிறது ஏது? என்னும் ஆகாங்க்ஷயிலே யருளிச் செய்கிறார்; (ஸத்வஸூத்ரம்-காலம்) என்று, ஸத்வகுணம்-நா

சச. இது, ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய், கலாகாஷ்டாதிருபேண பரிணமிக்கக்கடவதாய், நித்யமாய், ஈஸ்வரனுக்கு கீரீடாபரிகரமாய், ஸரீரூதமாயிருக்கும்.

ஸ்தமஸ்ஸுத்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், ஸத்வஸூர்யமென்றது - ஸத்வாதிசுணத்ரய ஸூர்யமென்றபடி. இத்தால், கேவல ஸத்வமாயும் குணதாயாஸ்ரயமாயு மிருக்கிற அசித்தவயத்தைதழும் பற்ற இது வ்யாவ்ருத்தஸ்வரூபமா யிருக்குமென்கை.

(சச) இதினுடைய ப்ரகாரம் ஏது? என்னு மாகாங்கக்ஷரிலே சொல்லப்படுகிறது மேல்; (இது, ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய்) ப்ரக்ருதியென்கிறது - அவ்யக்தத்தைப் ப்ராக்ருதமென்கிறது - வ்யக்தத்தை; ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு காலதத்வம் ஹேதுவாயாவது - இவற்றை ஸ்வஸங்கல்பாதிகளாலே பரிணமிப்பிக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், காலத்தினுடைய அவஸ்த்தாவிசேஷங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தி, அவ்வவகாலங்கள் வந்தவாறே யிவற்றை தீர்வறுகிகையாலே, இவற்றினுடைய பரிணாமங்களுக்கு இது அவஸ்யாபேக்ஷிதமா யிருக்கை; (நஉ0) “புக்ஷுதிம் பவரூஷபெஹிவ ப்ரஸூராதெஜயாஹரிஃ | க்ஷாஹயாரீஸ வஸ்ப்ரபுஷ ஸாநாகாவெ வ்யயாவ்யா” (நஉக) “காவெஸஸ்தி யொமூதாந் விஜிஹிதொந்நொந்நொலிஜதொ லு-ஓதாஹஜுதி வபுலிவஹிகாணீ ஸாஹவ் ப்ரக்திநியெ | க்ஷாநாவர நெணவஹஸூரிகரொசு” என்கிறபடியே, ஜசத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறபோது, அக்காலம் வருமளவும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறே ஸ்ருஷ்டித்தது. இதுதான் ஸத்தித்யாதிகளுக்கு மொக்குமிதே. இப்படி, காலப்ரதாநமாக ஸர்வேஸ்வரன் தீர்வறுகித் தருளுகையாலே, இவ்விபூதியில் ஸகலபதார்த்தமும் காலக்ருத பரிணாமமா யிருக்கும். இவற்றினுடைய பரிணாமங்களுக்கு காலம் ஹேதுவென்னாமிடம், இதினுடைய அவ்யவப்பதிரேகங்களாலே, லௌசிகபதார்த்தங்களிலே காணலாமிதே. ஆகையால், காலத்தினுடைய ப்ரக்ருதிப்ராக்ருத பரிணாமஹேதுத்வம், ஆகமத்தாலும். ப்ரத்ய

ஸந்த்யை முந்நாறு; த்வாபரத்துக்கு பூர்வஸந்த்யை யிருநாறு, அபரஸந்த்யை யிருநாறு; கலியுகத்துக்கு பூர்வஸந்த்யை நூறு, அபரஸந்த்யை நூறு. இப்படி எழுபத்தொன்று சென்ற சதாயுகம் ஒரு மஃவந்தரம்; இப்படி பதினாறு மஃவந்தரம் ஆயிரம் சதாயுகம். இது ப்ரஹ்மாயுகத்து ஒருபகல்; ராத்ரியும் இத்தோடே ஸமவா யிருக்கும். இப்படி அஹோராத்தரங்களும், மாஸஸம்வத்ஸரங்களு மாகப் பெருக்கி, ஸ்தாந்தமாந பரிகணிதமான ப்ரஹ்மாயுஸ்ஸுக்கு பரமென்று பேராம்.” என்று ஸுவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தார். ஆக, காலத்தினுடைய கலாகாஷ்டாதிருப பரிணாமப்ரகாரம் சொல்லப்பட்டது. (தித்யமாய்) இவ்விடத்தில் நித்யத்வமாவது - (௩௨௩) “சுநாஷிஹமவா நூநொநூநொஸூகிஜவிகுதெ” என்கிறபடியே ஆத்யந்தரஹிதமாகை.

(ஈஸ்வரனுக்கு க்ரீடாபரிகாமாய்) அதாவது - நிநிலஜகது தயவிபவஸயலீலனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு தத்தல்லீலோபகாண மாகை. ப்ரக்ருதி புருஷகாலங்கள் மூன்றும் லீலோபகாணமாயிதே இருப்பது. அதில், ப்ரக்ருதிபுருஷர்கள் ஸ்ருஷ்ட்யாதி களுக்கு கர்மீபனித்து லீலோபகாணமாவர்கள்; இது, ஸஹகாரித் வேந லீலோபகாணமாயிருக்கும்; ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை நிர்வஹிக்கு மிடத்தில் ஸக்யஸங்கல்பனான தான் அடியில்பண்ணி லைத்த காலநியமம் தப்பாதபடி அவ்வவகாலாகமநம் பார்த்திருந்தே நிர்வஹிக்கையாலே. இது தன்னை நிமேஷகாஷ்டாதி ரூபேண பரிணமிப்பிக்கையாலே, இது தான் ஸ்ருஷ்டிவிஷயமுமாயிதே இருப்பது. ஆக இப்படிதனாலே ஈஸ்வரனுக்கு க்ரீடாபரிகாமாயிருக்கும். இத்தைக்ரீடாபரிகாமென்றே சொல்லுகையாலே காலக்ருதபரிணாமமேயாய்ச் செல்லுகிறலீலாவிபூதியிலே யிதுக்கு விநியோகம். (௩௨௪) “நகாஸூத்ருவெவ்யஹ” என்கிறபோக விபூதியில் இதுகொண்டு அபேகை யில்லை யென்றதாயிற்று. அநந்தரம், ஏவம்பூதமான காலதத்வம்-ஈஸ்வரனுக்கு அப்ரநகக்ஷித்த விஸேஷணமாயிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார், (ஸரீரபூதமாயிருக்கும்) என்று. (௩௨௫) “வாஸ்ய ஸஹ்ணொ ரூபவொஹ்ஸி வரஹி ஹி 1 வுக்ராவுகெ தவெவொநொ ரூபவொஹ்ஸி வரஹி” (௩௨௬) “வ்யாநவொஹ்ஸி வுக்ராவுகெ

சுசு. போக்யங்களாகிறன - விஷயங்கள்; போகோபகரணங்களாகிறன - சக்ஷுராதிகரணங்கள்; போகஸ்த்தாநங்களாகிறன-சதுர்த்தஸ்புவநமும், ஸமஸ்ததேஹமும்.

வுக்கும் என்றது - சேதநரிதே அசேதநத்துக்கு போக்தாக்கள், சேதநராகவுள்ளது ஈஸ்வரனும் ஆத்மாவுமிதே; ஆனபின்பு, உபயர்க்கும் போக்யாதிகளாயிருக்குமென்றபடி. 'ஆத்மாவுக்கு' என்ற ஏகவசகம் ஜாத்யபிராயமாயகையாலே த்ரிவிதசேதநையும்கொல்லுகிறது. இப்படி, உபயாட்சித்தும் உபயர்க்கும் போக்யாதிகளாயிருந்ததேபாதினும் கேவல பதவதிச்சையாலே தத்போகார்த்தமாக ப்பரிணமிக்கையாலும் அநவாதாடரோகித ஸ்வ பர ஸ்வரூபரான நித்யமுத்தரில், (நஉஎ) 'திருமகளும் நீயும்' என்கிறபடியே, அம்மிதநத்தினுடைய போகத்துக்குக் கைகொடுமானமா யிருக்கும் தொழிய (நஉஅ) 'ஃஹம்ஃ' என்றிருப்பா ரில்லாமையாலும், ஸூத்தஸத்வத்தினுடைய விதியோகம் ஈஸ்வரபரதாமாயிருக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, சேதநசர்மாறுகுணமாக பசுவத்ஸங்கல்பத்தாலே பரிணமிக்கையாலும், சேதநரெல்லாரும் தேவாதிஸாரீரங்கனிலே அஹம்புத்தியைப்பண்ணி ஸ்வதந்தர்போக்தாக்களா யிருக்கையாலும், ஈஸ்வரனுக்கு இந்தவிபூதியில் லீலாஸமே ப்ராசாமாய் போகரஸம் அத்யல்பமாகையாலும் மிஸ்ரஸத்வத்தினுடைய விதியோகம் பத்தசேதநரதாமா யிருக்கும்.

(சுக) அந்த விபூதியில் போக்யங்களாவன - அப்ராக்ருதமான ஸப்தாதிகள். போகோபகரணங்களாவன - நிவ்யமால்யாதிகளும், சத்ராசாமாதிகளும், காணங்கள் தானும். போகஸ்த்தாநங்களாவன - அப்ராக்ருத ரத்தமயமான மண்டபமென்ன மானிகையென்ன இயாதிகளும், பஞ்சோபபிஷண்மயமான த்வபவிக்ரஹங்களும். இப்படி, நித்யவிபூதி ப்ராக்ரியையும் இவ்விதத்திலே யருளிச்செய்ய வேண்டியிருக்க, ஸங்கோசித்து லீலாவிபூதி ப்ராக்ரியாதர்த்தையருளிச்செய்கிறார்; (போக்யங்களாகிறன) என்றுதொடங்கி இது தானே உபயவிபூதிக்குமானாலோ? என்னில்; போகோபகரணங்களில் ப்ரதாநங்கள் சொல்லாமையாலும், போகஸ்த்தாநங்களில் வைஷ்ணவத்தாலும் சேராது. இங்கு, சேதநர்க்கு போகமாவது - ஸூசுததேஹமான வதுபவஜ்ஞானம். அந்தஜ்ஞானத்துக்கு விஷய

சஎ. இதில், முற்பட்டவசித்துக்குக் கீழெல்லையுண்டாய், சுற்றும் மேலுமெல்லையின்றிக்கே யிருக்கும்; நடுவிலசித்துக்குச் சுற்றுங்கீழுமெல்லையின்றிக்கே, மேலெல்லையுண்டாயிருக்கும், கால மெங்குமொக்க வுண்டாயிருக்கும்.

சஅ. காலந்தான் - பரமபதத்தில் நித்யம், இங்கு அநித்யமென்றஞ் சொல்லுவார்கள்.

மாகைபாலே, ஸப்தாதிவிஷயங்கள் போக்பங்கள். அந்த ஜ்ஞாந்தனுக்கு உபகரணங்களாகையாலே, இந்தரியங்கள் போகோபகரணங்கள். யாதொரு அதிகாரணத்திலே நிற்கிற சேதநனுக்கு அந்தஜ்ஞாநம் பிறக்கிறது, அது போகஸ்த்தாநஸப்தத்துக்கு அர்த்தமாகையாலே போகஸ்த்தாநங்களென்று லோகங்களையும், தேஹங்களையும் சொல்லுகிறது. லோகவிபாகம் கீழே சொல்லப்பட்டது. ஸமஸ்த தேஹங்களாவன-ஸூரநாதிரயக் ஸ்த்தாவராத்மகமான ஸரீரங்கள். நஸ்வரனுக்கு இந்தவிபூதியிலுண்டான போக்ப போகோபகரணங்களையும், அவதாரகந்தமான க்ஷீரார்ணவ ஸயநத்திலும் அவதாரவிஸேஷங்களிலும், அர்ச்சாவதாரங்களிலு முண்டான விநியோகவிஸேஷங்களாலே கண்டுகொள்வது.

சஎ. அந்தரம், த்ரிவித அசித்தினுடையவும் பரிணாமங்களை யருளிச்செய்கிறார்; (இதில் முற்பட்ட அசித்துக்கு) என்று தொடங்கி. பூர்வாசித்துக்குக் கீழெல்லையுண்டு என்கிறது - மிஸ்ர ஸத்வாவதி யாகையாலே. நடுவில் அசித்துக்கு மேலெல்லையுண்டு என்கிறது - ஸூத்தஸத்வாவதியாகையாலே; காலத்துக்கு அங்கு நொரு அகச்சேதமில்லாமையாலே எங்குமொக்க வுண்டாயிருக்கும் என்கிறது. இப்படி, ஸார்வத்ரிசையான காலந்தான் உபயவிபூதியிலும் நித்யபென்றிறே தமக்குத்திருவுள்ளம்.

(சஅ) இங்ஙனன்றிக்கே, இதுக்குவிபூதி விபாகத்தையிட்டு ஒருபேதம் சொல்லுவாருமுண்டு என்கிறார்; (காலந்தான்-பரமபதத்தில் நித்யம், இங்கு அநித்யம் என்றும் சொல்லுவார்கள்) என்று. இப்படி சொல்லுகைக்கடி-பரமபதத்தில் இதுக்கு உத்பத்யாதிக ஞுண்டாக ஸாஸ்தாங்கள் சொல்லாமையாலும், இந்த விபூதியிலே

சக. சிலர் காலத்தை யில்லையென்றார்கள்.

இதுக்கு உத்பத்தபாதிக்கைச் சொல்லுகையாலும், வ்யூஹித்ருத்யங் களைச் சொல்லுமிடத்திலே கால ஸ்நஷ்டியை அநிருத்த க்ருத்ய மாகச் சொல்லா தின்றதிதே. ப்ரக்ருதியை ஸ்நஷ்டிக்கையாவது - மஹாதாதிருபேண பரிணமிப்பிக்கையானுப்போலே; காலத்தை ஸ்ந ஷ்டிக்கையாவது - நிமேஷகாஷ்ட்டாருபேண பரிணமிப்பிக்கை; ஸததபரிணமிதியான ப்ரக்ருதிக்கு மஹாதாதிருபமான ஸ்த்தூல பரிணமம்போலேயிதே ஸததபரிணமிதான விதுக்கும் நிமேஷா திருபேண பரிணமம். அந்த மஹாதாதியோபாதி நிமேஷாதியான விதுவும் உத்பத்திவிநாஸவத்தாகையாலே இவ்வளவைக்கொண்டு காலம்-இங்கு அநித்யமாயிருக்கும் என்கிறது; பரமபதத்தில் ஸத் ரூப பரிணமவிஸேஷ ப்ரயுக்தோத்பத்த்யாதி வ்யவஹாராஹித்யத் தாலே நித்யமாயிருக்கும் என்கிறது. இப்படி, காலத்துக்கு பரிண மங்கொள்ளாதே ஏகரூபத்வத்தைக்கொண்டு, இப்படி யிருந்துள்ள காலந்தான், தன்னுடைய நிமேஷம், காஷ்ட்டை, முஹூர்த்தம், அஹோராத்திரம் தொடக்கமாக பார்த்துமீறாகவுண்டான விஸேஷ வ்யவஹாரத்துக்கு ஹேதுவான நிமேஷோந்மேஷங்கள், ஆதித்யகதி தொடக்கமான அவச்சேதங்களோடேஸம்பந்தித்திருக்கும். ஆகையாலே, கூணலவாதிபேத வ்யவஹாரமுண்டாகிறதென்று சொல்லுவதும் ஒருபக்ஷமுண்டிதே. இதுயிதே! தத்வத்ரயவிவரணத்தில் ஆச்சரனபிள்ளை ப்ராநாந்யேக வருளிச்செய்தது; அந்தப்பக்ஷத்தில் உபபவிபூதிநிலும் காலஸ்வரூபம் ஏகரூபமாயிருக்குமாகையாலே பரமபதத்தில் நித்யம், இங்கு அநித்யமென்கிறவிது சொல்லப்போகாது. ஆகையால், இது பரிணமபக்ஷத்தை யவலம்பித்து சிலர் சொன்னதென்று கொள்ளவேணும், நம்முடைய தர்ஸநஸ்த்தர்தங்களிலே யிவ்வளவும் சிலரருளிச்செய்கையாலே, அத்வையம் தர்ஸிப்பித்தருளிராபிற்று.

(சக) காலந்தன்னை யில்லையென்று பொளத்தாதினர் சொல்லுகையாலே, (சிலர் காலத்தை யில்லையென்றார்கள்) என்கிறார்.

ரு0 ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், ஆகமத்தாலும் ஸித்திக்கையாலே அது சொல்லவொண்ணாது.

ருக. பலரும் திக்கென்று தனியேயொரு த்ரவ்ய முண்டென்றார்கள்.

(ரு0) அத்தை நிராகரிக்கிறார்; (ப்ரத்யக்ஷத்தாலும்) இத்த்யாதி யாலே. ப்ரத்யக்ஷமாவது - ஸ்தாவர ஜங்கமாத்மகமான ஸமஸ்த பதார்த்தமும் சாலக்ருதபரிணாமமாகவே காணப்படுகிறவிது; ஆகம மாவது - ஸ்ருத்யாதிகள். (ருஉக) “கௌரீஹ-ஓராக்ஷாஷாஸூர ஹொராராக்ஷாஸூர ஸவ-ஃஸ” (ருரு0) “ஸீய-ஹஸீராயவஸ வாஸ ஸிக்ஷாவ்யத-ஓ, ஸ-ஹஸூ-ஹ-ஹிஸுஸெ-ஷாவ்யத-ஓ” என்று காலபரிணாம விஸேஷங்களான கலை காவ்யத்தடை முஹூர்த்த மஹோராத்ரங்கள் நுதுவிஸேஷங்களைச் சொல்லாநின்றதிதே! ஸ்ருதி; (ருருக) “காமஸூர-ஓவம் விஷ்வாஸு யந்யொகூ-தவா நவ” இத்த்யாதி யாலே ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே யிதுகான் விஸ்த ரேண சொல்லப்பட்டதிதே. புராணந்தாங்களிலும், இதிலாஸாதி களிலும் இப்படி கண்டு கொள்வது; இதைக்கொன்னவே நிர்மிதமாய், அத்யயநாதி காலநியமங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற ஜ்யோதிஸ்பாஸ்த் ரத்தை வேசத்தக்கு த்ருஷ்டியாகச் சொல்லாநின்றதிதே அந்த ஸாஸ்த்ரந்தன்னில், “இந்தக்காலத்திலே இன்னதுண்டாம்” என்று சொன்னால் அது ப்ரத்யக்ஷிக்கலாயிராநின்றதிதே. ஆகையால், ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், ஆகமத்தாலும் இப்படி வித்திக்கையாலே காலபா வம் சொல்லவொண்ணாதென்கை.

ருக- வைஸேஷவாதிகள் ப்ருதிவ்யாதிகளோபாதி திக்கென் றும் தனியே யொரு த்ரவ்யமுண்டென்று சொல்லுகையாலே, (பல ரும் திக்கென்று தனியே யொரு த்ரவ்ய முண்டென்றார்கள்) என்கிறார். (ருருஉ) “ஃஷ்வாணி வ்யயிவ்ய வெஜொ வாயுக்ஷாஸகாம ஷிமா தூநாஹிநவெவ” என்றிதே! அவர்கள் சொல்லுவது (ருருரு) “ஃஷ்வாவொஜொதி ராகியொநஹி காமஸூயா ஷிஸிசூ-தூநி ஹி ப்ராஹு-ஃஷ்வாணி நவதாதி” என்று னிதே வாதராஜன்.

ருசு. பாவருபேண தோற்றுகையாலே அதுவுஞ் சேராது.

ருரு. வேறேசிலர் இதுதன்னை, நித்யம், நிரவயவம், விபு, அப்ரத்யக்ஷ மென்றார்கள்,

ருசு. பூதாதியிலே பிறக்கையாலும், அஹங்காராதிகளிலில்லாமையாலும், கண்ணுக்கு விஷயமாகையாலும் அவை நாலுஞ்சேராது.

ஸ்த்துலபதார்த்தங்களான ப்ருதிவ்பாதித்களாய், அவற்றினுடைய அமலமே ஆகாஸஸப்தவாச்யமல்லது, இது ஆகாஸம் என்று சாட்டலாம்படி பாவருபமான தொருபதார்த்தமன்று என்கை. (ருருசு) “நவபுயிவ்யாடி லாவ லாகுலாகாஸ உதிவதூஸக்யு” என்று, இது பாவ்யகாரர் அருளிச்செய்தது.

(ருசு) அத்தை நிராகரிக்கிறார்; (பாவருபேண) இப்பாதி யாலே. அதாவது-பாவருபத்தேவ அங்கீகரிக்கப்பட்ட ப்ருதிவ்பா திகளோபாதி (ருருசு) “கருஸெருந் வததி, சுரு மூயு வததி” என்று, ஸ்ரீயநாதிகளுடைய பதர்த்தத்துக்கு தேஸமாய்க் கொண்டு. ஆகாஸமும் பாவருபேணதோற்றுகையாலே, இத்தை ஆவரணபாவருபமாகச் சொல்லுகிற வது சேராதென்னை; ‘அதுவும்’ என்று நிஷித்தஸமுச்சயம்; இதுதன்னை, (ருருசு) “சூகாஸெ வாலிஸெஷாசு” என்கிற ஸூத்ரத்திலே, (ருருசு) “சூகாஸெவ நிரூபவாவூகாநயுகூ, லாவரூபகெநா ஸூபவமத புயிவ்யாடி வலாகாஸஸூபவ்யாதிவதூதீதி வலிகூவாலிஸெஷாசு, புதீயகெஹூகாஸொரு, செருந் வதகருத் மூயு உதிஸெருநாடிவதநபெஸகெந” என்று தொடங்கி பாவ்யகாரர் விஸ்தரேண வருளிச்செய்தார்.

(ருரு) இனி, ஆகாஸத்துக்கு நித்யத்வ நிரவயத்வ விபுத்வ அப்ரத்யக்ஷத்வங்கள் கொள்ளுகிற ஸைபாயிக வைஸேஷிகமதத்தை வருளிச்செய்கிறார்; (வேறேசிலர்) என்றுதொடங்கி.

(ருசு) அதுதன்னை நிராகரிக்கிறார்; (பூதாதியிலே பிறக்கையாலும்) இப்பாதி யாலே. அதாவது-பூதாதி ஸம்ஸ்கிருதமானதாமஸாஹங்காரத்திலே உத்தரங்கமாகையாலும், ஒன்றிலே தின்றும் உத்

௫௭. த்வகிந்த்ரியத்தாலே தோற்றுகையாலே, வாயு அப்ரத்யக்ஷ மென்கிற வதுவுஞ்சேராது.

௫௮. தேஜஸ்ஸு-பொளமாதி பேதத்தாலே பஹு-பவீதம்.

பரம்பரிதான்றிக்கு ஸாவயவத்வம் வித்தமாயையாலும் நித்யம், திரவயவமென்றித விரண்டுஞ் சேராது. (பூகாதிநிலேயிறக்கையாலும்) என்றது, ஸத்ததந்மாத்தத்திஹிதைய ஸ்தூலாவஸ்துத்தையாகையாலே, அதுக்கும் இதுக்குமுண்டான ஐச்யத்தைப்பற்றி. இனி, விபுவாகில் ஸ்வகசுமாத வேணுமிறே? ஸ்வகாரணமான வஹங்காராதிகளில் இதுக்கு வ்யாப்தியில்லாமையாலே அதுவும் சேராது. பஞ்சீகரணப்ரயுக்தமான ரூபவுக்ஷத்தாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகையாலே அப்ரத்யக்ஷமென்கையும் சேராது. “ஆகாசமகறுத்தித் தோற்றுகிறதும் அத்தாலே” என்றாரிறேகீழ்; இது தன்னை, (௫௭0) “சுண்ணாவத்தி-நஹாகாஸஸ்ய திவ்யதூரணொவபெஸ ப்ரஹ்மித வஹீகரணெந ரூபவக்ஷாஜாக்ஷுஷ்செவப்யவிரொய” என்று, பாஷ்பகாரமும் அநுரிச்செய்தார்.

(௫௭) வாயுவும் ப்ரத்யக்ஷமன்று, ஸ்வர்ஸாநுமேயமென்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது. அத்தையும் நிராகரிக்கிறார்; (த்வகிந்த்ரியத்தாலே) என்று கொடும். அதாவது-ஜ்ஞாதேந்த்ரியங்களிலே ஏதேனு மொன்றுக்கு கோசமனபோதே ப்ரத்யக்ஷத்வம் வித்தமாயையாலே, த்வகிந்த்ரியத்தாலே தோற்றுகிறவாயுவை அப்ரத்யக்ஷமென்ன வொண்ணாதென்கை.

(௫௮) இனி, பரஸ்பர விக்கண்ணஸ்வபாவங்களான பூதவியேஷங்களில் ஜ்ஞாதவ்யாய்ஸங்களை யநுரிச்செய்கிறார்; (தேஜஸ்ஸு - பொளமாதிபேதத்தாலே பஹு-பவீதம்) அதாவது - பொளமம், திவ்யம், ஓளதர்யம், ஆகரஜமென்றித பேதத்தாலே அநேகவிதமாயிருக்குமென்கை. பார்த்திவமாத்தேந்த்ரியமான தேஜஸ்ஸு - பொளமம், அதாவது - தீவாதி. ஜலமாத்தேந்த்ரியமான தேஜஸ்ஸு - திவ்யம், அதாவது - ஆகித்பாதி; பார்த்திவஜலேந்த்ரியமான தேஜஸ்ஸு - ஓளதர்யம், அதாவது - ஜாடராக்கி; திரிந்தமமான தேஜஸ்ஸு

ருக அதில் ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸு-ஸ்த்திரம்; தீபாதிதேஜஸ்ஸு அஸ்த்திரம்.

கூ0. தேஜஸ்ஸுக்கு நிறம் சிவப்பு; ஸ்பர்ஸமௌஷ்ணயம்.

கூக ஜலத்துக்குநிறம்வெளுப்பு; ஸ்பர்ஸம் ஸைத்யம்; ரஸம் மாதூர்யம்.

கூஉ. பூமிக்கு நிறமும் ரஸமும் பஹுவிதம்.

கூங. ஸ்பர்ஸம் இதுக்கும் வாயுவுக்கு மநுஷ்ணஸீதம்.

ஆகாரஜம், அதாவது-ஸுவர்ணிக.

(ருக) இதில், ஸ்கிராடஸ்த்திர விபாகம் பண்ணுகிறார்; (அதில் ஆதித்யாதி) என்றொருபகுதி. சிரகாலவர்த்தித்வத்தாலே ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸு ஸ்திரமென்கிறது; சுழிப்ரவிநாஸித்வத்தாலே தீபாதிதேஜஸ்ஸு அஸ்த்திரமென்கிறது.

(கூ0) (தேஜஸ்ஸுக்கு நிறம் சிவப்பு) இத்தாலே-தேஜஸ்ஸு பதார்த்தங்களில் வர்ணபேதம் பதார்த்தந்தர ஸம்ஸர்க்கஜமென்கை. (ஸ்பர்ஸமௌஷ்ணயம்) இத்தால், உஷ்ணஸ்பர்ஸம், ஸீதஸ்பர்ஸம், அநுஷ்ணஸீதஸ்பர்ஸமென்கிற த்ரிவிதஸ்பர்ஸத்திலும் இதுக்கு ஸ்பர்ஸம் ஓஷ்ணயமென்கை. இதுதான், தேஜஸ்ஸு பதார்த்தங்களான ஸுவர்ணிகையில் (அ)பலவதஸ்ஜாதிரபரவ்யங்களாலே அபிபூதமாயையாலே தோன்றுது.

(கூக) (ஜலத்துக்கு நிறம் வெளுப்பு) இதுக்கு ஸ்வாபாஸிக வர்ணமிது. வர்ணபேதம் வந்தவிடம் ஓஷபாஸிகம். (ஸ்பர்ஸம்ஸைத்யம்) இத்தால், த்ரிவிதஸ்பர்ஸத்திலும் ஸைத்யம் இதுக்குள்ளுதென்கை. ஆலசயால், இதுக்கு ஸ்பர்ஸபேதமுண்டாகிறதும அநயஸம்ஸர்க்கத்தாலே. (ரஸம்மாதூர்யம்) இத்தால்-இதுக்கு ஸ்வாபாஸிகரஸமிது, ரஸாந்தராபத்தி ஸம்ஸர்க்கஜமென்கை.

(கூஉ) (பூமிக்கு நிறமும், ரஸமும் பஹுவிதம்) அதாவது-லோகத்தில் காணப்படுகிற நாநாவித வர்ணரஸங்களுக்கெல்லாம் உத்பத்தி ஸ்தாநமிதுவென்கை.

(கூங) (ஸ்பர்ஸம் இதுக்கும், வாயுவுக்கும் அநுஷ்ணஸீதம்) அதாவது-த்ரிவிதஸ்பர்ஸத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இவற்றுக்கு

சுசு. இப்படி, அசித்து முன்றுபடிப்பட்டிருக்கும்.

ஸ்பர்ஸம் இதவென்கை. அகைகரால், இவற்றிலும் சாதாசிக்க மாசுக்காணப்படுகிற ஸ்பர்ஸபேதமும் ஓனபாதிகம்.

(சுசு) (இப்படி, அசித்து முன்றுபடிப்பட்டிருக்கும்) இப்படி யென்று-விப்பஹாவிலோகக ந்யாயத்தாலே, முன்பு அறநிச்செய்த வற்றையெல்லாம் கடாக்கித்து அநுபாஷித்துக்கொண்டு, அசித்தக் லோபந்யாஸத்தை நிதவித்தாராவிற்று.

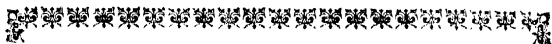
அக ப்ராதமத்திலே, “அசித்து-ஜ்ஞாநஸூத்ரமாயம், விகாராஸ பகமாயிருக்கும்” என்று, அசித்தினுடைய ஸக்ஷணத்தைச்சொல்லி, அகந்தரம், அதுதான் ஸூத்தஸத்வாநிபேதேந த்ரிவிதமாயிருக் கும்படி சொல்லி; உத்தேசஸத்ரமத்திலே ப்ராதமம் ஸூத்தஸத்வமா சிற வசித்தினுடைய ப்ரகாரத்தைச்சொல்லி. ததகந்தரம், மிஸ்ரா ஸத்வமாசிற வசித்திஸேஷம் இன்னதென்றும், அதுதான் சதூர்வி ப்ஸுதி தத்வமாயிருக்குமென்றும், அதில் ப்ராதமதத்வம் இன்னதெ ன்றும், அந்ததத்வத்தினுடைய அவஸ்தாவிஸேஷங்களிருக்கும் படியையும், அதில் நின்றும் தத்வாகந்தாங்கும் உத்பந்தமானைக்கு ஹேது-அதினுடைய குணவைஷம்யமென்றும், அந்ருணங்கள் தான் இன்னதென்றும், அவைதான் அதுக்கு அநிதாபூதங்களாய், அதினுடைய வஸத்தாபேதங்களாலே அநுத்பூதங்களாயும் உத பூதங்களாயுமிருக்குமென்றும், அவைதான் கார்யாநுமேயங்களெ ன்றும், அவற்றினுடைய வைஷம்ய ப்ராயத்தமான மஹதாநிதத் த்வோத்பத்தி காமத்தையுஞ்சொல்லி; அகந்தரம், இப்படி யுத்பந்தங் களான தத்வங்களினுடைய ஸமுதாயகார்யமான அண்டோத்பத்தி யையும், அந்தவண்டத்துக்குள்ளில் ஸபஷ்டபுருஷ சதூர்முகோத் பத்தியையும், சுஸ்வரன் ஸமஷ்டி வ்யஷ்டிபதார்த்தங்களை அக்வா ரகமாகவும் ஸத்வாரகமாகவும் நின்று ஸ்ருஷ்டிக்குப்படி யையுஞ் சொல்லி; அகந்தரம், அண்டங்களினுடைய பஹுத்தவத்தையும், அவற்றினுடைய சுட்டனையையும், அவைதான் சுஸ்வானுக்கு லீலோபகரணங்களென்னுமத்தையும், அவற்றினுடைய வுத்பத்தி ப்ரகாரத்தையுஞ் சொல்லி, அகந்தரம் ஆகாசாநிபூதங்களுக்குக் தனித்தனியேயுண்டான விநியோகத்தையும், ஜ்ஞாநகர்மேந்தரியங்

களுக்கும், உபயாதம்சமான மநஸ்ஸுக்கு முண்டான வருத்திபேதத்தையும், ஆகாஸாதிகளுக்கு ஸந்தாதிகள் ப்ரகிரியத குணங்களாயிருக்கும்படியையும், அவற்றுக்கு குணவிதிமபம் வருகைக்கு ஹேதுவையும் குணகியத்திக்கு ஹேதுவையுஞ்சொல்லி; இப்படி, மிஸ்ரஸத்தத்தினுடைய ப்ரகாரத்தை விஸ்சரேண உபபாதித்து, அநந்தரம், இதினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாயிருந்துள்ள ஸத்வஸூக்யமாசுத வசித்திபேஷக்கையும ஸங்க்ரஹேண சொல்லி: அநந்தரம், ஏதத்பூர்வோத்தமான வசிக்கவபத்தினுடைய விதியாகப்ரகாரத்தையும, அசித்திரபத்தினுடைய பரிணாமங்களையுஞ்சொல்லி, ஏதத்தர்ஸநைகதேஸிபுநுடைய காலநிஷயப்ரகிபத்திபேதத்தையும்காட்டி, அநந்தரம், கிழ்ச்சொல்லப்பட்டவற்றில் பாஹ்பகுத்ருஷ்டிகளுடைய விப்ரதிபத்திப்ரகாரங்களையும், அவைதான் அயுக்த மென்னுபிடத்தையுஞ்சொல்லி, அநந்தரம், பரஸ்பரவிஷ்ணுமான பூகவிஸேஷங்களில் ஜ்ஞாகவபாம்ஸங்களையும் தர்ஸிப்பித்து, இப்படி, அசித்திரபத்தினுடைய ப்ரகாரத்தைபு மருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார்.

சிஸ்ஸைலோகாசார்பர் திருவடிகளேஸ்ரணம்.

மணவானமாமுனிகள் திருவடிவேஸ்ரணம்.

அசித்திரகரணம் முற்றிற்று.

பூ

சுஸ்வரப்ரகரணம்.

க. சுஸ்வரன், அதிலுழையப் பரத்யங்காநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வ ரூபனெப், ஜ்ஞாநஸுத்தயாதி கல்யாணகுணகண பூஷித லாய், ஸகலஜகத்ஸர்க்கஸ்த்திதி ஸம்ஹாரகர்த்தாவாய், “ஆர்த்தோஜ்ஜ்ஞாஸு ரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ” என்கிறசதுர் வித புருஷர்களுக்கு மாஸ்வரணீயலாய், தர்மார்த்தநாம மோக்ஷாக்ய சதுர்வித பலப்ரதனாய், விஸக்ஷணவிக் ரஹ புத்தனாய், லக்ஷ்மீ பூமி நீளாநாயநனாபிரக்தம்.

இப்படி, சித்சித்ஞானமான தத்வத்வயத்தினுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவவிஸேஷங்களை ஸுவ்யக்தமாமாபடி யருளிச்செய்து, அநந் தரம் (கக) “க்ஷரா ஸ்ராவீஸுதெஷெவவாக்ஷ” என்கிறபடியே, ததுபயசியந்தாவான சுஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபாதிக்களை ஸம்ஸரபவி பர்யயமற வருளிச்செய்கிறார்.

அதில் ப்ரதமசூத்ரணையாலே, சுஸ்வரத்வம் அஸாதாரணதர்ம தயா வஸ்துவக்கு நிரூபகமாரிருக்கையாலே, “சுஸ்வரன்” என்றே வஸ்துவை நிர்ந்தேசமித்து, தத்ஸ்வரூபாதி வைலக்ஷண்யத்தை ஸங் க்ரஹேண வருளிச்செய்கிறார்.

(க) அதில், ப்ரதமத்திலே குணநிகளுக்கும் ஆகாரபூகமான ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்; (அதிலுழையப் பரத் யநீகாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாய்) என்று; அகாவது-ஸம ஸ்தஹேய ப்ரதிபடமாய், தரிஸிதபரிச்சேதாஹிதமாய், ஸ்வபம்ப்ர காஸுத்வ ஸுகரூபத்வமே வடிவான ஸ்வரூபத்தை புடையவனா யென்கை. (ஙசக) “ஸகஜ்ஜாநநீநக்ஷேபு ஹ” (ஙசஉ) “விஜ்ஜாநக்ஷேபு ஹ” (ஙசங) சூநநெஷுஹு ஹ” என்னக்கடவ துறே. (ஙசச) “கலிவஹெயபு. துநீக கஜாநெணகதாந லெஸ்தாஸலிஸவஸுவியக்ஷணாநநஜ்ஜாநாந நெஷுஹு-ஹு” என்றிறே எம்பெருமானா வருளிச்செய்தது. அப்படியே இவரு மருளிச்செய்கிறார்.

ஸர்க்காடுகள் சொல்லப்படாதின்தகிறே. இத்தால், கீழ்ச்சொன்
னகுணவிரிபித்தனான விவனுடையவ்யாபார விசேஷங்களை யருளி
ச்செய்தாராயிற்று.

[illegible]

(தர்மார்த்த தாம மோக்ஷாத்ய சதுர்விதபலபாதனம்) (நடுஉ.)
 “மூலிகாயம் காலிபொஷாஹுஸி வராகஷாயம் உபாஹுதீ”
 என்று, புருஷார்த்தம் சதுர்விதமாதிரி இருப்பது. தர்ம

மாவது-இஷ்டாபூர்த்தங்கள்; இஷ்டமாவது-யாராதி;பூர்த்தமாவது (வா)காத்நி. அர்த்தமாவது-ஸுவர்ணரஜதாதி. காமமாவது- ஐஹிகபாரலௌகிகபோக்யபதார்த்தாதுவஸுகம். மோக்ஷமாவது- ஆத்மாநுபவபதவதநுபாவங்கள் இவற்றில். தர்மம் - ஸாதந்த்யா புருஷார்த்த மாரிருக்கும்; அர்த்தம் - ஸாதந்த்யாவும், ஸ்வயமாயும் புருஷார்த்தமாயிருக்கும்; காமமோக்ஷங்களிரண்டும் - ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாயிருக்கும். ஏவம்விசமான சதர்விதபலங்களையும் அதிகாராநுகுணமாகக் கொடுக்கும்வனாயென்க.

இத்தால் - ஸ்வஸமாஸ்யஸீயனு ஸ்வனுடைய ஸகலபலப் ப்ரதக்ஷைதையும் அருளிச்செய்தாராயிற்று. (௩௫௩) “ ஷெவெநு ஸிஹவநய்ய-பெக்ஷவிம்ஸுவ-யி-ம் திஹவநமாவகாத-ஃ வ்யாபெவெஷெஹ்வாபெஷெப்யாபெஷெவிஷெ-ஃஸ்வெஷெவஸு கௌவெஷெஷெஹிவிஷெ-ஃ ” என்னக்கடவசிறே.

(விஷ்ணுவிசுரஹபூக்யம்) அகாவது-விசுரஹந்தான், ஸ்வநுபகுணங்களிலுங்காட்டில் அந்நந்தாதிமதமாயென்று தொடங்கி மேலருளிச்செய்து வலைக்ஷண்யத்தைபுடைய விசுரஹத்தோடே கூடியிருக்கு மவனாயென்க. (௩௫௪) “ நீஹதொயபெஷெஸாவிஷெ-ஃவெவெஷெஸா ” இய்யாதியாலே விசுரஹவலைக்ஷண்யம் ப்ரநிவர்த்தம். (௩௫௫) “ ஸாவிசுரநாநுபெவகாநு வாவிஷெஷெஷெ-ஃ திசுநிவஷெஷெ-ஃ திசுநிவஷெஷெ-ஃ ” என்று, திவ்யமங்கல விசுரஹ வலைக்ஷண்யத் தையருளிச்செய்தாராயிற்று எம்பெருமானார்.

இத்தால், கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வநுபகுணங்களுக்கு ப்ரகாஸகமாய், ஜகக்ராணத்வத்துக்கும். ஸ்வஸமாஸ்யஸீயத்வத்துக்கும், ஸ்வபலப்ரதத்வத்துக்கும் ஏகந்தமான திவ்யவிக்ஷயோகத்தை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

(ஷ்ஷீ பூமிநீளாகாயகனாபிருக்கும்) அகாவது(௩௫௬) “உனக்கேற்றும் ” என்னுமாயான வலைக்ஷண்யத்தை புடையளாய்

உ. அகிலஹேயப்ரத்யநீகனாகையாவது - தமஸ்ஸுக்கு தேஜஸ்ஸு போலேயும், ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனைப்போலேயும் விகாராதி தோஷங்களுக்குப் ப்ரதிபடமா யிருக்கை.

சேதநர்க்கு புருஷகாரபூதையாயும், ப்ராப்யையாயு மிருக்கும் ப்ரதாநமஹிஷியான பெரிய பிராட்டியார்க்கும், அவனோடொக்கச் சொல்லலாம்படி யிருக்கும் பூமி நீளையான மதஸா யிரண்டுபிராட்டிமார்க்கும் அதுபுரையசனாயிருக்குமென்கை.

(௩௫௭) “ஹீஸுதெதுகதீஸுவதுள” என்று, ஸக்மி பூமிக ளிருவரையும் வேதபுருஷன் சொன்னவிது நீளைக்கும் உபலக்ஷணம். (௩௫௮) “வெவகூனெனது வரெயொகெ ஸீஸஹாயொஜநாடிநஃ | உஹாஜ்ரஹ்நிநீஹாஜ்ரஹ் ஸெவிதந் வரஜெஸுரஃ” என்னக்கடவதிறே. (௩௫௯) “ஸாஹிதநிதது நிரவடிநாநாநிவ ஸாநிவாநிவமண விவவெஸுரது ஸீஸாஜிநவயிகா திஸயாஸ்வஜெய கருணமண மண ஸீஸஜிவ, வணவஹ்நிதஹ்நிநீஹாநாயக” என்றிறே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தது; இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன விக்ரஹவைலக்ஷண்யம், காட்டி வெளித்த நிலாவாசாதபடி யதுபவிக்கக்கடவாரான பிராட்டி மாறோட்டைச்சேர்த்துயை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

(உ) இப்படி, உக்தமான ஸ்வரூபாதிகளை விஸ்தரேண உபபாதித்தருளுந்நார் மேல். அதில், ப்ரதமத்திலே “அகிலஹேயப்ரத்யநீகாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தகஸ்வரூபாய” என்றவிதில், அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வத்தை யுபபாதிக்கிறார்; (அகிலஹேயப்ரத்யநீகனாகையாவது) என்று தொடங்கி. ஹேயமாவது-தோஷம். அகிலஹேயமென்கையாலே - த்ரிவிதசேதநாதேதந தோஷங்களையும் சொல்லுகிறது. “த்ரிவித சேதநாதேதநதோஷமும் சுஸ்வரனுக்கு வாராது” என்று இதுதன்னை வ்யக்தமாக மேலே யருளிச்செய்திருநிறே.

(தமஸ்ஸுக்கு தேஜஸ்ஸுபோலேயும், ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனைப்போலேயும்) என்றது - தமஸ்ஸுக்கு தேஜஸ்ஸு ப்ரதிபடமாயிருக்குமாபோலேயும், ஸர்ப்பத்துக்கு கருடன் ப்ரதிபடமாயிருக்குமாபோலேயுமென்கை.

௩. அநந்தனாகையாவது - நித்யனும், சேதநாசேதநங்களுக்கு வ்யாபகனும், அநந்தர்யாமியா யிருக்கை.

(விசாராதிகோஷங்கள்) என்கிறவிடத்தில், விகாராபத்தத்தாலே - த்ரிவிதாட்சித்தினுடையவும் பரிணாமத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆதிபந்தத்தாலே - பத்தசேதநருடைய அஜ்ஞாநதூஷக்களையும் முத்தநருடையசேதனோய்த்தக்கழிவினாரப்போலே, ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ரஷ்டராய் விடப்பட்ட வாகாரத்தையும், நித்யருடைய பரிச்சிந்ஸ்வரூபத்வ பாரதந்தர்யக்களையும் சொல்லுகிறது. பாரதந்தர்யம் தோஷமோ? என்னில்-புருஷனுக்கு ஸ்தனோத்பேதம்போலே ஸ்வதந்த்ரனுக்கு தோஷமென்கை. இத்தோஷங்களுக்கு ப்ரதிபடமாயிருக்கையாவது-தான்மாயிருக்கை. ப்ரதிபட மென்கையாலே- (உஅ) “சூத்ராஜாநஜியோஜி” என்கிறபடியே, ஸ்வரூப நிபந்தநமாக மலஸம்பந்த மில்லையேயாகிலும், உபாதிநிபந்தநமான மலஸம்பந்தத்துக்கு யோக்யமான வாத்மஸ்வரூபத்திற்காட்டில் பகவத் ஸ்வரூபத்துக்கு வாகிதோற்றுகிறது. (௩௬௦) “தஜ்ஜ்வலவரஜே நித்யஜிஜ்ஜக்யஜிவ்யஜ்ஜனகஸூர-ஞவஜ்-ஸஜா ஹையா ஹாவா^வ நிஜ்-புஜ” (௩௬௧) “ஸஜஸஹையா ஹி-கலிஷா^வ வு^வவரஜி^வவபஜ” (௩௬௨) “சுவிகாராயஸ-ஹாய நித்யா^வவரஜி^வதநே” என்னக்கட வாகிதே.

தேஹபந்தாநீகத்வமாவது - ஆபிரிதருடைய தேஹநிராஸகத்வத்துக்கு அடியான தேஹபந்திபடத்வ மென்னவுமாம் என்னுமொருயோஜனையுமுண்டிதே. சுத்யவ்யாக்யாநங்கனிலே நஞ்சியார் அர்ச்சான்பின்னா முநலான வாசாந்தர்களுளிச்செய்தது. “ஸர்ப்பதத்துக்கு கருடனைப்போலையும்” என்கிற த்ருஷ்டாந்தத்தாலே, அதுவும் இவ்விடத்துக்கர்த்தமானாலே வென்னில்; விசாராதி தோஷங்களுக்கு ப்ரதிபடனாயிருக்கையாலே, இவ்விடத்தில் இவர்க்கது விவக்ஷிதமன்று.

(௩) அநந்தம், அநந்தத்வத்தை யுபபாதிக்கிறார்; (அநந்தனாகையாவது) என்றுதொடங்கி. அநந்தத்வமாவது தேஸுதழ் கால தோவஸ்துதஸ்ஸாபரிச்சேத்யத்வம் : விபுத்வாத் தேஸுபரிச்சேத

சு. அந்தர்யாமியானால் தோஷங்கள்வாராதோவென்னில் ;

ரு. ஸரீரகதங்களான பால்யாதிகள் ஜீவாத்மாவுக்கு வாராதாப் போலே, த்ரிவிதசேதநாசேதநதோஷமு மீஸ்வரனுக்கு வாராது.

ராஹித்யம், நித்யத்வாத் காலபரிச்சேதராஹித்யம்,ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரகாரிபாயிருக்கையாலும், தனக்கு ப்ரகார்யந்தர மில்லாதபடி நிர்கையாலும், ஸத்ருஸவஸ்த்வாவதத் தாலே வஸ்துபரிச்சேதராஹித்யம். அத்தை யுருபரிச்சேத்கிரூர் ; (நித்யனாய், சேதநா சேதநங்களுக்கு வ்யாபகனாய், அந்தர்யாமியா யிருக்கை) என்று. இத்தால், நித்யனாகையாலே, இன்னகாலத்தி லுள்ளான் காலந்தரத்தில் இல்லையென்கிற காலபரிச்சேதமு மின்றியிலே, ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் வ்யாபகனாய்க் கொண்டு விபுவாயிருக்கையாலே, இன்ன தேஸாத்திலுள்ளான், தேஸாந்தரத்தி லிலையென்கிற தேஸாபரிச்சேதமினறியிலே, ஸர் வாத்ரயாமியானாகையாலே ஸ்வத்துக்கும் தான் ப்ரகாரிபாய், தனக்கு ப்ரகார்யந்தர மில்லாதபடி யிருக்கையாலே, இன்னவஸ்துபோலே யென்கிற வஸ்துபரிச்சேதமு மின்றியிலே யிருக்கையென்றதாயிற்று. (௩௬௩) “நித்யம் விஹம் ஸவ-ஹதம் ஸுஸ-ஹக்ஷு” (௩௬௪) “சஹஸிஷ, விஷ்ணுஷாஜநாநாம் ஸவ-ஹதா” (௩௬௫) “யஸூர-தாஸரீரீஷ, யஸூஷயிவீஸரீரீஷ” (௩௬௬) “நத தீஸூஷயிக்ஷுஷ்யுஷிகெ” என்ன நகடவதிதே.

(சு) இவற்றோடு தானொட்டற்றிருக்கையன்றிக்கே, அந்தர்யாமியாய் அவஸ்த்திதனாயிருக்குமாகில், தக்கததோஷங்கள் வாராதோ வென்கிற ஸங்கையை யதுவதிக்கிரூர் ; (அந்தர்யாமியானால் தோஷங்கள் வாராதோவென்னில்) என்று.

(ரு) அத்தைப் பரிஹரிக்கிரூர் ; (ஸரீரகதங்களான) என்றுதொடங்கி. அதாவது - இந்த ஸரீரகத்தை யதிஷ்டித்து ஸ்வாதீநமாக நிர்வஹித்துக்கொண்டிரா நிற்கச்செய்தேயும், தக்கதமான பால்ய யௌவநாதி விகாரங்கள் ததந்தர்வந்தியான ஜீவாத்மாவுக்கு வாராதாப்போலே, த்ரிவிதசேதநாசேதநங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய்,

சு. ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபனாகையாவது - ஆந்தரூப ஜ்ஞாநஞ்
யிருக்கை.

எ. அதாவது கட்டடங்க வநுகூலமாய், ப்ரகாஸமுமாயிருக்கை.

இவற்றை ஸரீரமாகக்கொண்டு இராதிகச்செய்தேயும் தக்கத
தோஷம் ஸ்வரூபாகு வாராது என்கை. (௩௩௩) “ஆஸிசேருயிரி
னுள்ளா லாதுமோப்பற்றில்லாத பாவனைபதின்கூடி. லவ்னையுந்
கூடலாமே” என்றிறே! அழ்வாரும்ருளிச்செய்தது. ஸரீரமான
ஜீவாத்மாவுக்கு ஸரீரதந்தனான பால்பாதிகள் வந்ததில்லையே
யாகிலும், ஸரீரஸம்பந்த நிபத்தநமாக அநிகாஜ்ஞாநாதிகள் வரு
கிறவொப்பாதி, ஸரீரநுகமான விவற்றோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே
இவனுக்குரிங்கனே சிலநேரஷங்கன் வாராதோ? என்னில்: வா
ராது. அதுக்கடி - ப்ரஸேஸதேறது விசேஷத்தாலே; இவனைப்போ
லே கம்மஸூயாக வன்றிக்கே, அதுந்ரஹமஸூயாகவிதே அவனு
க்கு இவற்றில் ப்ரஸேஸமிருப்பது. (௩௩௪) “சுநஸூனநு”
(௩௩௫) “வனஷஸூனஷி தாஹரா தூபஹ தவாஸா” (௩௩௬)
“விஷவெஸவ-ஜிஷவெ” என்கின்றதிறே.

(சு) ஆந்தரம், ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபத்வத்தை யுபபாதித்
கிறார்; (ஜ்ஞாநாநந்த) இப்பாதிபாலே. ஜ்ஞாநாநந்தங்களைபே
ஸ்வரூபமாக ஹட்டயனாயிருக்கை பொன்று, ஸப்தத்தாக்கு அர்த்
தம் சொல்லவேண்டியிருக்க, ஜ்ஞாநமென்றும் அநந்தமென்றும்
பிரித்துச்சொல்லலாவது, இரண்டவஸ்த்தை யின்றிக்கே ஜ்ஞாந
மே ஸ்வரூபமாய், அதுதான் அதுகூலமாயிருக்கை - அநந்தமாகை
யாலே, “அநந்தரூபஜ்ஞாநனாயிருக்கை” என்று அருளிச்செய்கிறார்.
“அதுகூலஜ்ஞாநமே ஸ்வரூமாயிருக்க ஜ்ஞாநாநந்தங்க ளென்று
பிரித்துச்சொல்லுகிறது. இரண்டுமண்டலகக்காக” என்றிறே
இவர்தாமிட்டருளின கத்பாவ்யாக்யாதத்திலே யருளிச்செய்தது.

(எ) “அநந்தரூபஜ்ஞாநனாயிருக்கை” என்றதுதன்னை யுபபாதி
க்கிறார்; (அதாவது) இப்பாதிபாலே. கட்டடங்கவென்றது - ஸ்வ
ரூபமுள்ள பரப்பெங்கும் என்றபடி. இத்தால், ஸ்வரூபத்தில் அது
கூலமாயாதல், அப்ரகாஸமா யாதலிருக்கு மிடமில்லை யென்கை.
ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபவென்றவிதில், ஏகஸப்தார்த்தமிதுவிறே.

அ. இவனுடைய ஜ்ஞாஸக்த்யாதி கல்யாண குணங்கள் கீத்யங்களாய். நிஸ்ஸீமங்களாய், நிஸ்ஸங்க்யங்களாய், நிருபாதிங்களாய், நிர்த்தோஷங்களாய், ஸமாநாதிசுரஸி தங்களாயிருக்கும்.

அதுகூலத்வமாவது - அஹ்லாதகாத்மம். பாகாஸக்த்வமாவது - ஸ்வயம்பாகாஸக்த்வம். (ஙா) “சுநந்யாயீ நஷுக்ராஸகூரஹாடி கரகூர-ஓவஜாநநெலவ யஸ்யஸூர-ஓவடி, ஸஹிஜாநநநஷு ஸூர-ஓவம்” என்னக்கூடவதிறே.

அ. இப்படி, ஸ்வரூபஸ்வலக்ஷணியத்தை அப்பாதித்த வந்ததாம், ஸ்வரூபஸ்ஸரிதமான குணங்களிலுடைய ஸ்வலக்ஷணப் பதையருளிச்செய்தோர்; (இவனுடைய ஜ்ஞாஸக்த்யாதி கல்யாண குணங்கள்) என்று தொடங்கி, ஆதிஸரத்தகாலே-பலேஸ்வரம் விரயதேஜஸ்ஸுக்களும், வாத்தஸ்பாதிக்களும், சொஸ்பாதிக்களுமாகிற குணவிசேஷங்களெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது.

நித்யங்களாகையாவது - உத்பத்தி விநாஸாஹிதங்களா நிருக்கை. ஸ்வரூபாதுந்திகளாகையாலே, யாவதாஸ்ரயபாவிகளாயிருக்குமிதே. (ஙாக) “தஜஸேஸ த்யூஸ்காஜா” என்று, குணங்களிலுடைய நித்யத்வம் ஸ்ருதிவித்தம். (ஙாக) “காஜேஜைதிகாஜா-கையூணமூணா; தஜஸேஸ த்யூ-நித்யாஜைத்யூ-” என்றிறே இத்தஸ்ருதிக்காத்மம். (ஙாஉ) “சுநிலவண்புகழ்” என்றாறிறே ஆழ்வார்.

நிஸ்ஸீமங்களாகையாவது - ஓரொன்றே அவதிகாணமொண்ணாதிருக்கை. (ஙாங) “யதொவாவொநிவகடிகை சுஷ்ராஷிநஸாஸஹ” என்று, நிண்டினிட்டதிறே ஆகந்தகுணத்தைப்பெல்லாங்காணப்படுக்கவேதம். இது, ஆகந்தகுண மொன்றிலாமன்றிறே; குணங்களெல்லாம் இப்படியேயிதே இருப்பது. (ஙாச) “உவராவாஸூஸூவொவிவ-ஓரூஷாநூகூபுதெயஸகூகூநூகூரகூ; மிராஸகெகெகமுணாவயீஸ்யாஸஹாஸூரிதாநொகூஜெகொதிஸூரதெ” என்னக்கூடவதிறே. (ஙாந) “உயர்நூலம்” என்றிறே! ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது.

நிஸ்ஸங்க்யங்களாகையாவது- இப்படிப்பட்டகுணங்கள் தான் எண்ணிறந்திருக்கை. (௩௭௬) “யயாரதூநிஜமயொஸஜ்யோ கிபஃ துக் 1 தயாமஃணாஹுநஜஸு சஸஜ்யோயாஹிதூநம்” (௩௭௭) “வஷடாயஃதொஸுமஃணாநஸக்யா வதூஃ ஸஜெதொவி ஸவஃதொகெஃஃஹிதூநஸுஜக்யாவிபாணெஃ விஷொரிஷொ வஃஸஃதொவாதுஜஸு” (௩௭௮) “யதஃ ஃபாயஃரஃகொபிவக்யாஹவஹநஃக்யாவிவிஸஃகவெதாஸதெதஃணாநாஃயஃதெகஃஃஃ வதெஹ்வாதெவவரபுரவீத” (௩௭௯) “நஹிதஸு மஃணாஸுவெஃ ஸவெஃஃஃஃநிமநெணாவி 1 வதூஃஸக்யாவியஃதூஸுஸக்யாதெதொவிதெமஃஃஃ” என்னக் கடவதிதே. (௩௮௦) “எண்ணில் தொல்புகழ்” என்றாதிதே ஆழ்வாரும். (௩௮௧) “வனகெகஸு மஃணஸுவிபு ஃபவிதெவதொகாஹரஃ ஸாஸ்யஃகாரதூஃயதெவஹ்வெவரமணிதெ நரிஸிஃஃஃநிதெஃ 1 நிதெ துஃஃஃமஃஃணஸுதொயிகஸஃஃகெகாஸுஃதாஸுதெயெரிதூஃஸஃஃநாஸாஃஃஃஸுஸாணஃ யாதெவநாஃஸுஸா” என்கிற ஸ்லோகத்திலே, குணங்களினுடைய நித்யநிஸ்ஸீமநிஸ்ஸங்க்யத்வங்களை யருளிச்செய்தாரிதே ஆழ்வான்.

நிருபாதிதங்களாகையாலே - ஸ்வாதயாதிகளிலே ஈஸ்வரேச்சையாகிற உபாதிபை யபேக்ஷிததிருக்கும் சேதநகுணங்கள் போலன்றிக்கே, ஸ்வாபாவிகங்களா யிருக்கை. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் (௩௮௨) “ஸஹாவதொநிரஸு நிவிதொஷாநவயிகா திஸயாஸஜ்யோ கஃராணமஃணமணஃ வஃரஃஷொதொஹிதெ” என்கிறவிடத்துக்கு வ்யாக்யானம்பண்ணுகிற ஸ்ருதப்ரகாஸிகாகார், அநவதிகாதிஸபதந்தாலே நித்யஸித்த வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறதென்று முந்துறவொரு யோஜகைபண்ணி, (௩௮௩) “சுநஃஷதெ நஸுஹாவதஃ திவதெ நவாநிதஃஸுஃஃஃவ்யாஸுதஃ; தெ

ஷாந்தாஜ்ய ஸம்ஸ்காந்தஹிஹவந்திகுஜாயநஸு” என்று, அநந்தரயோஜனையிலே யிவ்வந்தத்தை யருளிச்செய்தாரிதே. (ந.அசு) “ஹலாவிசீஜாநஸயகியாய” என்று, குணங்கனிநூலாய ஸ்வாபாவிதவத்தை ஸ்ருதி சொல்லா நின்றதிதே. இந்தஸ்ருதி யில், க்ரியையென்கிறது-நியமத்தை: (ந.அநு) “வராவஸுஜி-ஜாநஸக்யாஜீநாஹலாவிசுஸுஜி; கியா-நியஜிநஸு” என்றிதே இதுக்கும் ஸ்ருதபரகாஸிகாகாரர் வ்யாக்யானம் பண்ணிற்று.

நித்தோஷங்கனாகையாவது - ஹேமபுருண ஸம்ஸங்கமாகிற தோஷமின்றிக்கேயிருக்கை. (ந.அசு) “சுஷஹத வாவாவஜிரொ விஜக்யாவி-ஸொகொவிஜிவஸுதாவிவாஸ ஸத்யகாஸிஸ த்யஸஜய” (ந.அசு) “ஸகாடியொநஸநீஸெ யத்யவபாக்ய தாமஸா” (ந.அசு) “ஜாநஸகிவவெஸுரயவீரயெகஜா ஸுஸெஷத: ஹவஹவாவாநிவிநாஹெயெம-ஸா லி” (ந.அசு) “தெஜொவவெஸுரய ஜொவவொய ஸ-வீ ரயஸக்யாஜி ம-வெணகராஸிவிவரவொணாஸகயாநயத்ய கெஸாடியஸஜி வராவொஸெ” என்கிறபடி யோ, அஸ்ரயம் - ஹேமபரதநீத மாகையிலே, இவற்றுக்கு, ஹேமபுருண ஸம்ஸங்க தோஷப்பத்திக்கு யோக்யதையில்லையிதே.

ஸமாநாதிகரஹிதங்களாகையாவது - ரேதநாந்தரகுணங்களை ஸமாமாகவும், ஸ்வரகுணங்களை அதிகமாகவுடையத்தாயிருக்கும் சேதநகுணங்கள் போலன்றிக்கே, தனக்கொத்ததும் மிக்கதும்மின் றிக்கேயிருக்கை. (ந.அநு) “நதகூஜிஸாஹ்யிகஸுஜிஸுஜெ” என்கிற ஸமாநாதிகரஹிதவஸ்துவை யாஸ்ரயமாக வுடையவையாகையா லே, இவையும் ஸமாநாதிகரஹிதங்களாயிருக்கு மிதே. (ந.கூய) “ஷொஷொவயாவியஸோதிஸயா நஸஜிநாநிரெவஜிஹம ணளவஹவாவெயெதா: ஜாநெஸுரீஸகநவீரய வொஸி ஷஸாந ரஜெஸ ஹஸஜவாநுஜிநய-யஜி” என்கிற ஸ்லோ கத்திலே, இவையித்தனையும் பட்டரருளிச்செய்தாரிதே.

கூ. இவற்றில் வாத்தலயாதிதருக்கு விஷயமநகூல், ஸோளர் யாதிதருக்கு விஷயம் ப்ரதிதலர், இவற்றுக்குக் காரணமான ஐஞாஸூத்தயாதிதருக்கேல்லாரும் விஷயம்.

1 (க) இப்படியிருந்துள்ள குணங்கள்தான் மூன்றுவகைப்பட்டிருக்கையாலே, அம்புன்று வகைக்கும் விஷயங்களை வகுத்து அருளிச்செய்கிறார் ; (இவற்றில்) என்னுதொடங்கி. (வாத்துல்யாதிகள்) என்கிற ஆதிஸப்தத்தாலே, ஸௌஸீல்ய ஸௌஸ்ப்ய மார்த்தவார்ஜவாதிகளான குணவிஸேஷங்களெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது; விஷயம் அநுகூலவென்றது - ஆஸ்திதவென்றபடி.

(ஸ்ரீரங்காதித்யருக்கு) என்கிற அதிஸப்தத்தாலே, பராக்ரம ததைத்ரொல்லுகிறது. விஷயம் ப்ரதிகூலரென்றது - ஆஸ்ரீதனி ரோதிகளென்றபடி. (ந.கூக) “அஷ்டஹம்நவொகூத்யம் அஷ்டம் நவொகூஜயெசு : வொண்வாநுஅஷ்வொராஜநு ஶீபொணா ஹிவொணாவாஃ என்று, ஆஸ்ரீதனிரோதிகள் தனக்கு ஸத்ருக்க ளென்று அருளிச்செய்தானிதே.

(இவற்றுக்கு காரணமான ஜ்ஞாதஸக்த்யாதிகள்) எங்கிறவர்கள், அநுபந்தத்தாலே - படைப்பவன் விரும்ப தேஜஸ்ஸுக்குள்ளே சொல்லுகிறான்.

வா த்ஸல்யா திகளுக்கும், செளர்யா திகளுக்கும் ஜ்ஞாநஸக்த்யா திகன் காரணமாகையா வது (ந.கூஉ). “புக்ஷுஷ்ணவிஜாந்ஹுதிதௌ மெஜேஸூரூஜீவியம் விஜிராஜம்வீரஜம்வரஹஜாஸதிர்வரிவ । வரஹ்தஜஜெஸூதிபுரவா மஹணஷ்டம்புரயஜீஜம் மஹணாநாம் நிஷீஜாம்மணநவிமஹணாநாம் புவஸவஹுஜீ” என்றும், (ந.கூங்) “ஜீஜஹுணளவடிவாஷ்டபெதாஃ” என்றும் சொல்லுகிற படியே, அவற்றுக்கு ஊற்றுவாயாயிருக்கை.

அவைதான், எஸ்தர்த்தர்ஷாபாதக ஷாட்குண்யாயித்தகுண பாவமாயிதே இருப்பது. “ எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்மகுணங்களாவன - ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிஷட்குணங்களும், அதிலே பிறந்த ஸௌரீஸ்யாதிகளும்” என்கிற விவவாக்யத்துக்கு அர்த்தமே

வஸ்வரயதெதிரேதடிஹஃடியாதுதிஃ" என்று அருளிச்செய்தாரிதே
பட்டர். (வாத்ஸல்யம் ஸதோஷர்க்கு) என்றது-வாத்ஸல்யமாவது-
அன்றின்மகன்றிறுடம்பின் வழவையாதரித்து புலிக்குந்தேறு
வைப்போலே ஆஸ்ரிதருடைய தோஷத்தளை போக்யமாகக்கொள்
ளுவதொரு குணமாகையாலே, அலித்யாகர்மாதிடோஷ ஸஹி
தராகத் தங்களை யதுஸந்திநுப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை.
(ஸ்ரீலம் மந்தர்க்கு) என்றது - ஸ்ரீலமாவது-பெரியவன் தாழ்ந்
தவர்களுடே புலாயுறக்கலக்கும் ஸ்வபாவமாகையாலே, தங்க
ளுடையசண்மையை யதுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கு
மென்கை (ஆர்ஜவம் குடிஸர்க்கு) என்றது-ஆர்ஜவமாவது - காணத்
தயத்தாலும் செவ்வியனாயிருக்கையாகையாலே, தங்களுடைய கா
ணத்தய கௌமல்யத்தைநினைத் திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கு
மென்கை (ஸௌஹார்த்தம்துஷ்டஹ்ருதயர்க்கு) என்றது-ஸௌஹா
ர்த்தமாவது-எப்போதும் நன்மையைச் சிந்தித்திருக்கும் ஸ்வபாவ
மாகையாலே, ஸர்வகாலமும் நீமையே சிந்தித்திருக்கும் துஷ்ட
ஹ்ருதயராகத் தங்களை யதுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கு
மென்கை (மார்த்தவம் விஸ்லேஷபீருக்களுக்கு) என்றது-மார்த்தவ
மாவது - ஆஸ்ரிதவிரஹம் பொறுக்கமாட்டாத மென்மையாகையா
லே, தன்னுடைய விஸ்லேஷத்தில் பயமுடையவர்களுக்கு உறு
ப்பாயிருக்குமென்கை. (ஸௌலப்யம் காணவாசைப்பட்டவர்
களுக்கு) என்றது - ஸௌலப்யமாவது - அநீந்தரியமான விக்ர
ஹத்தைக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி பண்ணுகையாகையாலே, தன்
னைக்காணவேனுமென்று ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்
குமென்கை.

இத்தால், இவனுடைய ஜ்ஞாநத்தில் அபேக்ஷையுள்ளது - தந்
தாமுடைய ஹிதாஹித நிருபணத்தில் அறிவில்லாத வர்களுக்கா
கையாலே, ஜ்ஞாநம் - அஜ்ஞர்க்காயிருக்கும். இவனுடையஸக்தி
யில் அபேக்ஷையுள்ளது - ஸ்வேஷ்டாநிஷ்டப்பாப்தி பரிஹாஸத்
தில் அஸக்தராயிருப்பாருக்காகையாலே,ஸக்தி - அஸக்தர்க்காயி
ருக்கும். பொறையில் அபேக்ஷையுள்ளது - அபாநுமுடையார்க்கா

க௦. இப்படி, ஈஸ்வரன் கல்யாண குணங்களோடே கூடி யிருக்கையாலே,

கையாலே, கூடும் - ஸாபராதர்க்காயிருக்கும். ஐயோவென்று இரங்குவேண்டிவது - கோஷாட்டவர்க்காகையாலே, க்ருபை-தூசுகளுக்காயிருக்கும்; கோஷத்தை போச்யமாகக் கொள்ளவேண்டிவது - தோஷவான்களுக்காகையாலே, வாத்தஸல்யம் ஸ்தோஷர்க்காயிருக்கும். தண்மைபாராதே புரையறக்கலக்கவேண்டுமது-தாழ்ந்தவர்கள் விஷயத்திலே யாகையாலே, சீலம் - மந்தர்க்காயிருக்கும். கரணதாயத்தாலும் செவ்வியனாய்க்கொண்டு தன்னை யனமத்துப் பரிமாறவேண்டுமது - செவ்வையக்கேடாம்விஷயத்திலாகையாலே, ஆர்ஜவம் - குடிவர்க்காயிருக்கும். தானெப்போதும் நன்மை சிந்திக்கவேண்டுமது - தந்தாழுக்குத் தீமைகளைச்சிந்திக்கும் தீமனத்தார்விஷயத்திலாகையாலே, ஸௌஹார்த்தம் - துஷ்டஹ்ருதயர்க்காயிருக்கும். கிரஹம்பொறுத மென்மைவேண்டுமது - கிரஹத்துக்கு அஞ்சுவார்த்தத்திலாகையாலே, மார்த்தவம் - கிரஹேஷ்டிருக்களுக்காயிருக்கும். அநீந்தரியமான விசுரஹத்தைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்கவேண்டுமது - அவ்வுலகைக் கண்கையிலாசையுடையவர்களுக்காகையாலே, ஸௌலப்யம் - காணவாசைப்பட்டவர்களுக்காயிருக்குமென்று, குணங்கலினுடைய விஷயப்பரிநியதத்தவத்தை தர்ஸிப்பித்தாராயிற்று. (இப்படியெங்கும்கண்டு கொள்வது) என்றது - கீழ்ச்சொன்னபாக்காரத்திலே அநுக்கமான குணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரத்யேகம் விஷயங்களை தர்ஸித்துக்கொள்வது என்றபடி.

க௦. ஏவம்பூதகுணவிசிஷ்டஞகையாலே, ஈஸ்வரன் ஆஸ்ரித விஷயத்தில் பரிமாறிப்போரும்படி களை விஸ்தரேண வொருநூர்ணையாலே யருளிச்செய்குறார் மேல்; (இப்படி, ஈஸ்வரன் கல்யாண குணங்களோடே கூடியிருக்கையாலே) என்றுதொடங்கி.

இப்படியென்று - கீழ்க்குமான குணயோகப்பாக்காரத்தைப் பராமர்ஸிக்கிறது. (கல்யாணகுணங்களோடே கூடியிருக்கையாலே) என்று, குணயோகத்தை ஹேதுவாக வருளிச்செய்தது - மேல்

பிறர்நோவு கண்டால், ஐயோ! என்ஹிரங்கி, அவர்களுக்குப் போதுமொக்க நன்மையைச் சிந்தித்து, தனக்கேயாயிருத்தல், தனக்கும் பிறர்க்கும்பொதுவாயிருத்தல் செய்யாதே, நிலா, தென்றல், சந்திரன், தண்ணீர்போலே பிறர்க்கேயாய், தன்னை யாழ்ந்தவர்கள் பக்கல் ஜந்ம ஜ்ஞாநம்ருத்தங்கனாவுண்டான நிகர்ஷம் பாராதே,

சொல்லுகிறபரிமாற்றங்களெல்லாம் ஒரோருணகாரியமென்றுதோற்றுக்கொக்காக. (பிறர்நோவுகண்டால் ஐயோ! என்று இரங்கி) இது - க்ருபாகாரியம். பிறர்நோவுகண்டால் ஐயோ! என்று சுடுபடுகிறது - பரதஜகாஸஹிஷ்ணுவாகையாலேயே. (அவர்களுக்கு எப்போது மொக்க நன்மையைச் சிந்தித்து) இது - ஸௌஹார்த்தகாரியம். எப்போது மொக்கவென்று - இவர்கள் அறிந்தகாலத்தோடு அறியாதகாலத்தோடு வாசியற ஸர்வகாலத்தினுமென்றபடி. ஆஸ்ரித ஸர்வமங்கலாரந்வேஷணபாணயிருக்கிறது - ஸௌஹார்த்ததந்தாலேயே. (தனக்கேயாயிருத்தல், தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருத்தல்செய்யாதே, நிலா, தென்றல், சந்திரன், தண்ணீர்போலே பிறர்க்கேயாய்) இது - ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யகாரியம். ஸ்வார்த்தபரானுயேயிருத்தல், ஸ்வார்த்த பார்த்தங்கள் இரண்டுக்கும் பொதுவாயிருத்தல் செய்கையன்றிக்கே, சந்தரிசாதிபதார்த்தங்கள்போலே, பார்த்ததைகவேஷணயிருக்கிறது - பாரதந்தர்யத்தாலேயே, (தன்னை யாழ்ந்தவர்கள் பக்கல் ஜந்மஜ்ஞாநம்ருத்தங்கனாவ் உண்டான நிகர்ஷம்பாராதே) இது - ஸாம்யருணகாரியம். ஆஸ்ரிதர் பக்கல் ஜந்மாதிகளால் உண்டானதன்மை பாராமல் பரிமாறுகிறது - (சுரு) “ஸரோஹம்ஸவ-ஹ-ஹிதேஹ” என்கிறபடியே, ஜந்மாதிகளால் உத்த்ருஷ்டரோடு அபக்ருஷ்டரோடு வாசியற ஆஸ்ரியத்தே ஸமனயிருக்கும் ஸ்வபாவத்தாலேயே. (காங்களும் பிறரும் தஞ்சமல்லாதபோது தான்தஞ்சமாய்) இது - அஸரண்ய ஸரண்யத்வகாரியம். தாங்களும் தங்களுக்கு ரக்ஷகன், பிறரும் தங்களுக்கு ரக்ஷகன் நென்றுகொள்கின்ற தஸரணில் தான் ரக்ஷகனாகிறது - [சுரு] பற்றிலார்பற்றின்று னாகையாலேயே.

தாங்களும் பிறரும் தஞ்சமல்லாதபோது தான்தஞ்சமாய், ஸாந்தீபிரீபுத்ரனையும், வைதிகன் புத்ரர்களையும் மீட்டுக்கொண்டோண்டுவந்தாப்போலே அரியனசெய்தும், அவர்களபேக்ஷிதங்களைத் தலைக்கட்டியும், அவர்களுக்குத் த்ருவபதம்போலே பண்டில்லாதவற்றையுமுண்டாக்கியும்,

(ஸாந்தீபிரீபுத்ரனையும், வைதிகன் புத்ரர்களையும் மீட்டுக்கொண்டோண்டுவந்தாப்போலே அரியனசெய்தும், அவர்களபேக்ஷிதங்களைத் தலைக்கட்டியும்) இது - ஸத்யகாமத்வகார்யம். (சா.௮) “மாதவத் தோன்புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானை” என்கிறபடியே, நெடுந்தாலத்திலே கடல் கொண்டோன ஸாந்தீபிரீ புத்ரனையும், (சா.௮) “பிறப்பகத்தேமாண்டொழிந்த பிள்ளைகளைநால்வரையும்” என்கிறபடியே, ஜகித்தபோதே, [சா.௯] “என்னுடைமனைவி காதல் மக்களைப் பயத்தலும்காணா” என்கிறபடியே, பெற்ற தாயும் தர்ஸிக்கப்பெறுதபடி நாய்ச்சிமார் தங்கள் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே யழைப்பிக்க, (சா.௧௦) “தப்பினபிள்ளைகளை” என்கிறபடியே, கைதப் பிப்போய் * கடரொளியாய்நின்ற தன்னுடைச்சோறுபிலே கிடந்த வைதிகன்புத்ரர்களையும், (சா.௧௧) “உருவுருவேசொடுத்தான்” என்றும், (சா.௧௨) “உடலொடுங்கொண்டு கொடுத்தவனை” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, அவ்வவ ரூபங்களோடேமீட்டுக்கொடுவந்தகொடுத்தாப்போலே, துஷ்காரங்களைச்செய்தும் ஆஸ்ரிதர் அபேக்ஷிதங்களைத் தலைக்கட்டுகிறது-[சா.௧௩] “ஹரி-தாசுணவிஷயொ உநொ ராயச்காரி ஸொ டவா திஹதொ ஹதீ திஸதிகாஸி” என்கிற ஸத்யகாமனுகைபாலேயிறே. ‘ஸத்யகாமனுகைபாவது - ஸாந்தீபிரீ புத்ரனைக்கொடுவந்தாப்போலே, ஸகலாபேக்ஷிதங்களும் முடிக்க வல்லனாகை.’ என்றிறே நடுவற்றிருவீதிப்பிள்ளை பட்டர், தத்வதர்யத்திலே யருளிச்செய்தது.

(அவர்களுக்கு, த்ருவபதம்போலே பண்டில்லாதவற்றையு முண்டாக்கியும்) இது - ஸத்யஸங்கல்பத்வகார்யம். உத்தரநபாத

தந்தாம் ஸ்வம் தாந்தாம் விநியோகம் கொண்டாப்போ
ஸேயிருக்க தன்னையும் தன்னுடைமையையும்வழங்கி,
அவர்கள் கார்யம் தலைக்கட்டினால் தான் க்ருதக்ருத்ய
னும்,

புத்ரானு த்ருவனுக்கு, ஸ்வர்க்கத்தினுடைய ஊர்தவாவதுயிலே
அபூர்வமாயிருப்பதொருபதம் கல்வித்துக் கொடுத்தாப்போலே,
அபூர்வத்திற்குப் பண்டில்லாதவற்றையுமுண்டாக்குகிறது - அபூர்வ
போக்யங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கவல்ல அமோகஸங்கல்ப னுசையாலே
யிதே. “ஸக்யஸங்கல்பனாகையாவது த்ருவாபதம்போலே பண்
டில்லாத வற்றையுமுண்டாக்கவல்லனாகை” என்ற, இதுவும்பட்
டர்தாமேபருளிச்செய்தாரிதே. (தம்தாம்ஸ்வம் தாம்தாம் விநி
யோகங்கொண்டாப்போலே யிருக்கத் தன்னையும் தன்னுடைமை
யையும் வழங்கி) இது-ஒளதார்பகார்யம். (சுரு) “வரஜஸகஸ
ரெததூஸி தாம-ஹிகஸ” என்கிறபடியே, தவதனுடைமை
யைத் தாங்கள் விநியோகம் கொள்வதொப்போலே விநியோகம்
கொள்ளலாம்படி, அத்தாந்ரீபங்களை அபூர்வத்திற்குக்கொடுக்கிறது-
கொடுத்தோம் என்னு மயிராகம் தன்னெஞ்சினில்லாதபடியாக
வும், கொள்ளாமல்களுக்குப் பதபாகாந்தேடி நெஞ்சாழல்பட
னெண்டா தபடியாகவும்கொடுத்தும்பாமோதாரனாகையாலேயிதே.

(அவர்கள் கார்யம் தலைக்கட்டினால், தான் க்ருதக்ருத்யனும்)
இது-க்ருதித்வகார்யம்! அபூர்வத்தார்யத்தலைக்கட்டினால், அவர்கள்
க்ருதக்ருத்யராகையன்றிக்கே, (சுரு) “கலிவிஷுவஜ்ஜாயா”
இத்யாதிர்படியே, தான் க்ருதக்ருத்யனாகிறது - அபூர்வாகா
ணம்பெற்றால், பெறுதன்னதாயிருக்கும்ஸ்வயாவதொலேயிதே.
† “க்ருதியாவது - அபூர்வருடையவபேஷிதம் புரணமனால்,
தான் க்ருதக்ருத்யனாகை.” என்கிறே மட்டும் அருளிச்செய்தது

தான் செய்த நன்மைகளொன்றையும் நினையாதே அவர்கள் செய்த ஸுக்ருதலவத்தையேநினைத்து, அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான ரஸங்களைமறக்கும்படி யெல்லாதஸையிலும் இனியனும், பார்யா புத்ரர்கள் குற்றங்களைக் காணக் கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷனைப் போலே, அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தால்நினையாதே,

(தான்செய்த நன்மைகளொன்றையும் நினையாதே, அவர்கள் செய்த ஸுக்ருதலவத்தையேநினைத்து) இது-க்ருதஜ்ஞதா கார்யம்; தன்நிறத்திலே யொருபுறமேனோத்திரதலான ஸுக்ருதலேஸத்தைப் பண்ணினால், அவர்களுக்குத் தான் எல்லா நன்மைகளுஞ் செய்தாலும் அவற்றை யொன்றையும் நினையாதே, அவர்கள் செய்த ஸுக்ருதலவத்தையே நினைத்திருக்கிறது-செய்த நன்றியறியுமவனாகையாலேயிதே. “க்ருதஜ்ஞனாகையானது - ஆஸ்ரிதருடைய ஸுக்ருதலவத்தை யொன்றையும் நினைத்து, தான் செய்த நன்மைகளொன்றும் பாராதேயிருக்கை” என்பது, இதுவும் பட்டரரு விச்செய்தார். (அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான ரஸங்களை மறக்கும்படியெல்லாதஸையிலும் இனியனும்) இது - மாதூர்யகார்யம். அநாதிகாலமே பிடித்துக்கொளுத்திக்கிடக்கிறபாருதவிஷயரஸங்களை விஸ்மரிக்கும்படி ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் இனியனாகிறது - (சகச) “ஸவ-ஃரஸஃ” என்கிறபடியோ, நிரதிஸயபோக்யனாயிருக்கையாலேயிதே.

(பார்யாபுத்ராதிகள் குற்றங்களைக் காணக்கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷனைப்போலே, அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தாலேநினையாதே) இது-மாதூர்யகார்யம். பார்யா புத்ராதிகளோடே கூடி வர்த்திப்பானொருபுருஷன், அவர்கள் செய்கிற குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் காணுகார்ப்போலே யிருக்குமா போலே ஆஸ்ரிதர் செய்த குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் திருவுள்ளத்தால் நினையாதிருக்கிறது - ஆஸ்ரித தோஷங்களைத் தெரியாதபடி மறைக்கவல்ல சூதானாகையாலேயிதே.

குற்றங்களைப் பெரியபிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறுதலைத்துத் திண்ணியனாய் நின்று ரக்ஷித்து, காமநி யுடைய அழகு உகக்கும் காழகனைப்போலே, அவர் கள் தோஷங்களை போக்யமாகக் கொண்டு அவர்கள் பக்கல் கரணத்யத்தாலும் செவ்வியனாய், பிரிந்தால் அவர்கள்வயஸநம் குளப்படியேன்னும்படி தானீப்பேட்டு

வர்த்திப்பானொருபுருஷன், அவர்கள் செப்கிற குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் காணாநாலரப்போலே யிருக்குமாய்போலே, ஆஸ்ரிதர்செய்த குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச்செய்தோயும் திருவுள்ளத்தால் நினையாநிருக்கிறது - ஆஸ்ரித தோஷங்களைத் தெரியாதபடி மறைக்கவல்ல சதுரனாகையாலேயிறே. (குற்றங்களைப் பெரிய பிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறுதலைத்துத்திண்ணியனாய் நின்று ரக்ஷித்து) இது - ஸ்தந்திரயகார்யம். சொன்னது செய்யவேண்டும்படி தனக்கு அபிமானையாய், சேதநர் குற்றங்களைப் பொறுப்பித்துச் சேவிடும் பெரியபிராட்டியார் (சுகநு) “தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்” என்கிறாடியே, குற்றங்களைக்காட்டினாலும், (சுகநு) “என்னடி யாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்” என்று, அவளோடே மறுதலைத்து நிர்சலனாய் நின்று ரக்ஷிக்கிறது - ஸ்த்திர ஸ்வபாவனாகையாலேயிறே; (காமநியுடைய அழகு உகக்கும் காழகனைப்போலே, அவர்கள் தோஷங்களை போக்யமாகக்கொண்டு) இது - ப்ரணயிதவகார்யம். காமநிவிஷயத்தில்ப்ராவண்யத்தாலே அவளுடம்பிழக்கைவிரும்பும் காழகனைப்போலே, ஆஸ்ரிதரானவர்களுடைய ப்ரக்ருதிஸம் பந்தாதிதோஷங்களை போக்யமாகக்கொள்ளுகிறது - பரம்ப்ரணயியாகையாலேயிறே. (அவர்கள்பக்கல் கரணத்யத்தாலும்செவ்வியனாய்) இது - ஆர்ஜவகார்யம். மனோவாக்காயங்கள் மூன்றிலும் செவ்வைக் கேடராயிருக்குமவர்கள் பக்கலிலே, நீரோருமேடுகளிலே விரகாலே நீரோற்றுவாரைப்போலே, தன்னையமைத்துத் தரிவித கரணங்களாலும் செவ்வியனாய் போருகிறது - ருஜஸ்வபாவனாகையாலேயிறே. (பிரிந்தால் அவர்கள்வயஸநம் குளப்படியென்னும்படி தான் ஈடுபட்டு) இது - மார்த்தவகார்யம். (சுகநு) “ஊயு-ஃஸாஸாஹஜீவிஷெ” என்றால் (சுகவ) “நஜீவெயக்கூண

அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தன்னைத்தாழவிட்டு, அவர்களுக்குக்கட்டவுமடிக் கவுமடம்படி யெளியனாய், அன்றீன்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னணைக்கன்றையும் புல்லிடவந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலுமேற்கு மாபோலே பெரியபிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும் விட்டு ஸ்நேஹித்துக் கொண்டுபோகும்.

கக. இவனே ஸகலஜகத்துக்கும் காரணபூதன்.

லீவி” என்கிறபடியே, தன்னைப்பிரிந்தால் ஆஸ்ரிதர்படும் வ்யஸநம்-கடல்போன்ற தன் வ்யஸநத்துக்கு ஒரு குளப்படிமாத்ரமென்னும் படி தான் க்லேஸப்படுகிறது ஆஸ்ரிதவிரஹம் பொறுக்கமாட்டாத மென்மையாலேயிறே. (அவர்களுக்குப்பாங்காகத்தன்னைத்தாழவிட்டு) இது - ஸௌஸீல்யகார்யம். ஜந்மாநிகனால் தண்ணியராயிருக்கு மவர்களுக்கு அதுகூலமாக ஸர்வேஸ்வரன், ஸர்வோதக்ருஷ்டனான தன்னைத்தாழவிடுகிறது - ஸீலவத்தையாலேயிறே. (அவர்களுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமடம்படி யெளியனாய்) இது - ஸௌஸீல்யகார்யம். அவதாரதஸையிலே நவநீதசௌர்யவ்யாஜத்தாலே (சகஅ) “சிக்கெனவார்த்தடிப்ப” என்கிறபடியே யஸோநாதிகளுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமடம்படி யெளியனாயிற்றது- (சகக) எளிவருமியல்வினனாகையாலேயிறே. (அன்று ஈன்றகன்றுக்குத்தாயிரங்கி முன்னணைக்கன்றையும் புல்லிடவந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலுமேற்குமாபோலே, பெரிய பிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும்விட்டு ஸ்நேஹித்துக்கொண்டுபோகும்) இது-வாத்ஸல்யகார்யம். அன்று தான்பெற்ற கன்றுக்குத் தாயான பசுவிரங்கி, முன்புதான் ஸ்நேஹித்துக்கொண்டுபோந்த முன்னணைக்கன்றையும், தனக்கு போக்யமானபுல்லிடவந்தவர்களையும் உட்பட மூசிக் கொம்பிலேகோத்தெடுப்பது, குளம்பாலே மிதிப்பதாமாபோலே, பிரரம்பணுதி போக்யோபகாரகையான பெரியபிராட்டியாரையும், முன்பு ஸ்நேஹிஷயமாய்ப்போந்த நித்யஸூரிகளையும் தள்ளிவிட்டு, இன்று ஆஸ்ரயித்தவிவர்களை ஸ்நேஹித்துக் கொண்டுபோருகிறது - வத்ஸலனாகையாலேயிறே.

(கக). ஆக, “ஜ்ஞாநஸத்த்யாதிகல்யாணகுணகணபூஷிதனாய்” என்றத்தை விஸ்தரேண உபபாதித்தாராய் நின்றார்கீழ்; அநந்தரம்

கஉ. சிலர்பரமானுவை காரணமென்றார்கள்.

“ஸகலஜகத்ஸர்க்கஸ்த்திதிஸம்ஹாரகர்த்தாவாய்” என்றத்தை, விஸ்தரேண உபபாதிப்பதாக வுபக்ரமிக்கிறார்; (இவனே ஸகலஜகத்துக்கும் காரணபூதன்) என்று. இவன் என்று, கீழ்ச்சொன்ன விலக்ஷணஸ்வரூபகுண விஸிஷ்டனான ஈஸ்வரனைப் பரமர்ஸிக்கிறது; அவதாரணத்தாலே, ஜகத்காரணத்வத்தினுடைய அந்யயோக வ்யவச்சேதம்பண்ணுகிறது; வேதாந்தத்திலே (சஉ௦) “வடெவவெவா ரெடுரெமு சூவீசு” என்று சாந்தோக்யத்திலும், (சஉ௧) “ஐதூவா உரெகெரெவா மு சூவீசு” என்று வாஜஸநேயகத்தினும், (சஉ௨) “சூதூவா உரெகெரெவா மு சூவீசு” என்று ஐதரேயகத்திலும், ஸத்ப்ரஹ்மாத்மரூப ஸாமான்ய ஸப்தங்களாலே சொல்லப்பட்ட காரணவஸ்துவேது? என்னுமாகாங்கைக்ஷயிலே, கதிஸாமான்யந்யாயத்தாலே (சஉ௩) “வனகொஹெவெ நாராயண சூவீசு” என்று, மஹோபநிஷத்திலே விஸேஷிக்கப்பட்ட நாராயணனே ஜகத்காரணபூதனாக நிர்ஸயித்திருக்கும்பரமவைதிகராகையாலே, “இவனே” என்று ஸாவதாரணமாக வருளிச்செய்கிறார்.

(ஸகலஜகத்துக்கும் காரணபூதன்) என்றது - ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி ரூப ஸமஸ்தகார்யங்களுக்கும் காரணபூதனென்றபடி. இத்தால்- ஸமந்வயமும், அவிரோதமும், ஸாதசமும், பலமுமாகிற வர்த்தசதுஷ்டயத்தையும் அடைவே ப்ரதிபாதிக்கிறவுத்தரமீமாம் ஸையில், அத்யாயசதுஷ்டயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, (சஉ௪) “சுயாதொஸ்ய ஹஜிஜாலா” என்று, ஜிஜ்ஞாஸ்யமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மத்துக்கு லக்ஷணமாக (சஉ௫) “ஜநூடிஸ்யகஃ” என்று, ஜகத்காரணத்வத்தைச்சொல்லி, அதினுடைய அயோகாத்ந்யயோகவ்யவச்சேதமுகத்தாலே, ஜகத்காரணவஸ்து ப்ரதிபாதக ஸகலவேதாந்தவாக்யங்களுக்கும் ப்ரஹ்மணிஸம்யகந்வயத்தைப் ப்ரதிபாதித்த ப்ரதமாத்யாயத்தில் அர்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

(கஉ) அவிரோத ப்ரதிபாதகமான த்விதீயாத்யாயத்திற் படியே, ப்ரஹ்மகாரணத்வவிரோதியான பரமானு காரணவாதி களை நிராக்கரிக்கிறார்; (சிலர் பரமானுவை காரணமென்றார்கள்)

கங. பரமாணுவில் ப்ரமாணமில்லாமையாலும், ஸ்ருதிவிரோதத்தாலும் அது சேராது.

கச. காபிலர் ப்ரதாநம் காரணமென்றார்கள்.

என்றுதொடங்கி. சிலரென்று, பௌத்தநாஹத வைஸேஷிகா திகளைச்சொல்லுகிறது. இதில், பௌத்தநாஹதர்க்கு கேவல பரமாணுக்களே ஜகத்காரணமாக மதமாயிருக்கும்; வைஸேஷிகா திகளுக்கு பரமாணுக்கள் உபாதாகாரணமாய், ஆதாமாதிகேஸ்வரன் நிமித்தகாரணமாக மதமாயிருக்கும். இவர்களில்பௌத்தவைஸேஷிகாதிகள், பார்த்திவாப்யதைஜஸவாயியங்களென்று, பரமாணுக்கள் சதுர்விதமரகக்கொள்ளுவர்கள்; ஆர்ஹதர், வகரூபமாகக்கொள்ளுவர்கள். இங்ஙனே சிலவிஸேஷங்கள் உண்டானாலும், பரமாணுகாரணத்வாங்கீகாரம் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே, சிலரென்று, ஸமுச்சித்தோபாதாநம்பண்ணுகிறார்.

(கங) இவர்கள், மஹீ மஹதராதி ஸகலகார்யங்களும் பரமாணுபரிணாமமென்றிறே! சொல்லுவது. அந்தப்படிஷத்தை நிராகரிக்கிறார்; (பரமாணுவில் ப்ரமாண மில்லாமையாலும், ஸ்ருதிவிரோதத்தாலும் அதுசேராது) என்று. அதாவது-ஜகத்காரணதயா அங்கீகரிக்கப்படுகிற பரமாணுக்கள் ப்ரத்யக்ஷனித்தமுமன்றியே, ஆகமனித்தமுமன்றியே, அதுமானத்தாலே ஸாதிக்கப்பார்க்கில், அது, ஆகமனித்தமான வர்த்தத்தை ஸாதிக்கமாட்டாமையாலே, அதுமானனித்தமுமன்றியே யிருக்கையாலே, பரமாணுஸத்பாவத்தில் ஒரு ப்ரமாணமும் இல்லாமையாலும், ஈஸ்வரனே ஜகத்காரணம் என்கிற ஸ்ருதிக்கு விரோதமாகையாலும், பரமாணுக்கள் ஜகத்காரணம் என்கிறவது சேராது என்கை.

(கச) அநந்தரம், ஜகத்துக்கு ப்ரக்ருதியே ஸ்வதந்த்ரகாரணம் என்று சொல்லுகிற காபிலமதத்தை நிராகரிக்கைக்காகவத்தையுத்தேஷிக்கிறார்; (காபிலர் ப்ரதாநம் காரணமென்றார்கள்) என்று. கரபிலரென்கிறது - கபிலமதநிஷ்ட்டமான ஸாங்க்யரை. ம்ருதாத்மகமான க(வ)டத்துக்கும்ருத்த்ரவ்யமே காரணமாகிருப்போலே, ஸத்வ ரஜஸ் தமோமய ஸுக ஆகிகமோஹாத்மகமான ஜகத்துக்

கரு. ப்ரதாநம் அசேதந மாகையாலும், சுஸ்வரனதிஷ்டியாத
போது பரிணமிக்க மாட்டாமையாலும், ஸ்ருஷ்டிஸம்
ஹாரவ்யவஸ்த்தை கூடாமையாலும் அதுவும் சேராது.

கங். சேதநனும் காரணமாகமாட்டான்,

கும், குணத்யயங்குலினுடைய ஸாம்யருபமான ப்ரதாநமே ஸ்வதந்
த்ரமான காரணம். தத்திபாவேந பரிணாமியாதிர்தும் பரஸஸங்கு,
அநந்யாபேக்ஷமாக ஆத்யபரிஸ்பந்தம் முதலான பரிணாமபரம்
பரை ஸ்வதவகங்குருப்போலேயும், மேகவிழுத்தமாய் ஏகரஸ
மாயிருக்கிறஜலத்துக்கு நாரிகை தாலருத கபித்த திம்ப திந்திரி
ண்யாதிவிசித்ர ரஸருபேண பரிணாமப்ரவ்ருத்தி காணப்படுகிறுப்
போலேயும் பரிணாமஸ்வபாவமாய், ப்ரதிஸங்காவஸ்த்தையில்ஸத்
ருஸபரிணாமமுமாயிருந்த ப்ரதாநத்துக்கு, அநந்யாதிஷ்டியதமாக
வேஸர்காவஸ்த்தையில் குணவைஷம்ப நிமித்தமான விசித்ர பரி
ணாமங்குடமாகையாலே, ப்ரக்ருதியே ஸ்வதந்ரமாய்க்கொண்டு
ஐகத்காரணமாகிறதென்றிறே ! அவர்கள் சொல்லுவது.

(கரு) அத்ததை நிராகரிக்கிறார் ; (ப்ரதாநம் அசேதநமாகையா
லும்) என்றுதொடங்கி. அதாவது - விசித்ரஜகநாகாரேண பரிண
மிக்குமிடத்தில், இன்னபடி பரிணமிப்போமென்றிருக்கைக்கு
யோக்யதையில்லாதபடி ப்ரதாநம் சைதந்யரஹிதமான வஸ்து
வாகையாலும், (சுஉங்) “புக்ருதீஹஸாநுஷ்டொஹெவபு, விஸுஷா
தௌயாஹரிஃ ; கௌஹயாரிஸஸஹஸ்யாஸௌஸுஸாஸௌ
யாவ்யயந” என்கிறபடியே, சுஸ்வரன் அதிஷ்டித்தபோதொழிய
பரிணமிக்கமாட்டாமையாலும், தததிஷ்டாநமொழிய பரிண
மிக்குமாகில், ஸ்வகாலமும் ஸ்ருஷ்டியேயாய்ச் செல்லுமதொழிய
ஸம்ஹ்ருதமாய்க் கிடக்கையென்னுமது கூடாமையாலே, கால
பேதேந வருகிற ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹார வ்யவஸ்த்தை கூடாமையா
லும், ப்ரதாநம் காரணமென்கிற வதுவும் சேராதென்கை. (அது
வும்) என்றுபூர்வோக்த பரமானு காரணவாதத்தை ஸமுச்சயிக்
கிறது.

கங். இப்படி அசேதநமான ப்ரதாநத்தை ஐகத்காரணமாகக்
கொள்ளுகிறபகூத்ததை நிராகரித்த வநந்தரம், சேதநனை ஐகத்கா

கடி. ஆகையால் சுஸ்வரனே ஜகத்துக்குகாரணம்.

கக. இவன்காரணமாகிறது - அவித்யாகர்மபரநியோகாதிகளா
லன்றிக்கே ஸ்வேச்சையாலே.

கஅ. ஆக, இப்படி விரோதிபரிஹாரங்களைப் பண்ணி, ப்ரதிஜ்
ஞாதுகுணமாக நிகமிக்கிறார் ; (ஆகையால், சுஸ்வரனே ஜகத்துக்
குக்காரணம்) என்று. ஆகையால் என்றது - சேதநாசேதநங்கள்
இரண்டும் காரணமன்றிக்கே யொழிசையாலேயென்கை.

(கக) லோகத்திலே அவித்யாகர்மநிபந்தநமாகவும், பரநி
யோக நிபந்தநமாகவும் காரணமாகையுண்டாகையாலே அவந்
தைக்கழித்து, இவனுடைய காரணத்துவஹேதுவை யருளிச்செய்
கிறார் ; (இவன்காரணமாகிறது) என்றுதொடங்கி. அவித்யாகர்ம
நிபந்தநமான காரணத்வம் ஸகலஜந்து ஸாதாரணம். அதாவது-
லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று உத்பாதகமாய்க்கொண்டு வருகிற
காரணத்வம், வைஷயிகஸூகப்ராவண்யஹேதுவான வஜ்ஞாநத்
தாலும், கர்மத்தாலுமிதே. அதில், ஸாஸ்த்ரவஸ்யமானவற்றினு
டைய வுத்பாதகத்வம் கர்மப்ரதாநமாயிருக்கும் ; அல்லாதது,
அவித்யா ப்ரதாநமாயிருக்கும். இரண்டும், ஒன்றையொன்றுவிட்
டிராது. அதிகாரிபுருஷர்களான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய காரணத்
வம் பரநியோகப்ரதாநமாயிருக்கும்.(சகக) “புராஜாவத்யுக்ஷயா
கரூவஹ்வம்ஸீயிதிவெஸித்யு” (சகஉ) “வநதளபுளவஹ்
ஷபெஸுஷளவ ஸாஹக்ராயஜனஸ்யுதள : தஹாஸித்யவஹ்
யாநளவ்யுஷிவஸஹ்மாரகாரகள” இத்யாதிகளிலே கண்டுகொ
ள்வது. “ஆதிஸப்தத்தரல், இவர்க்குவிவக்ஷிதம் - அவர்ஜநீயமான
ரோகமோ” என்று, நடுவிறற்றிருவிதிப்பிள்ளைபட்டர் அருளிச்செய்
ததாயித்தனை. “இந்த ஸ்ருஷ்ட்யாதிவ்யாபாரங்கள், எம்பெருமா
னுக்கு அவித்யாகர்மநிபந்தநமோ ? அன்றிக்கே, அவர்ஜநீயமாயி
ருப்பதொரு ரோகமோ ? இல்லையாகில், பரப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு
செய்கிறானோ?” என்றிறே ! அவர் ஸங்காவாக்யத்தில் அருளிச்
செய்தது.

இவற்றாலன்றிக்கே, ஸ்வேச்சையாலே என்றது (சகங்) “நிரவஹ்
“நிரவஹ்” நிரஹ்நய” (சஉஅ) “சவஹ்வாவா” (சகஉ)

உ.௦. ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே, இதுதான் வருத்தமற்றிருக்கும்.

உ.௧. இதுக்கு ப்ரயோஜனம் கேவலமில்லை.

“நதவெஷுஸெகஸுந” என்கிறபடியே, அவித்யாதினோஷப்ரதிபடனாம், தனக்கொரு நியாமகாரிநிற்கே யிருப்பானொருவனாகையாலே, தன்னிச்சையொழிய ஹேதவந்தரமில்லை யென்றபடி. (சுநரு) “சுவிஷிவெஸெவிதாஸு ப்ரஹ்மவீதிஸம்ஸாரகர்கரணகவெஷெரெவாட்டியிதஃபயபாநநிநாஃ | வரஃமிஜெஹுபெயவபரவாநகரொஃபுக்ருதிஃஹிவிபாந ஹிதகரணாவெஷெகாரகிணீ” (சநசு) “ப்ரஹ்மஸஸியஸஃஹ்மஸம்ஸாரீரெகவெஸஃவரஃமிஷிவிபாவ்யுஃஸெஹயாவிஸுணாநஃவவிதகிணகூராவம் விதபாதக்யுபஹ்மஸிவிநிபரிவீக்யூவவீஸ்ரீஸகிஷ” என்றிறே! பட்டரநுரிச்செய்தது.

உ.௨. இப்படி, இச்சையாலே யானாலும் இதுதான் ஆயாஸரூபமாயிருக்குமோ? என்ன வருளிச்செய்கிறார்; (ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே இதுதான் வருத்தமற்றிருக்கும்) என்று. அதாவது - பத்தரூபமான காயிகவ்யாபாரத்தரலன்க்கே, அயத்நமான மாநஸவ்யாபாரரூபஸங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே, இந்த ஜகதஸ்ருஷ்டிரூபவ்யாபாரத்தான் அவனுக்கு அநாயாஸமாயிருக்குமென்கை. (சநசு) “ஸொகாரியதவஹஃஸுராஃவ ஜாயெயதி” (சநசு) “பிநவெஸவஜமஹுஷிஸெஃஹாரஹி கரொதியி | தஸுராஃபகக்ஷவணகியாநஃபிவிஸார” (சநசு) “நினைந்தவெஷஃபொருள்களுக்கும் வித்தாய்முதவற்சினைதயாமே மனஞ்செய்ஞானத்தூன்பெருமை” என்னக்கடவதிறே.

(உ.௩) அநாயாஸமாயிருந்ததேயாகிலும், அவாப்த ஸமஸ்தகாம தயா பரிபூர்ணனாயிருக்கிறவனுக்கு இந்தவ்யாபாரத்தால் ப்ரயோஜனமென்? என்ன வருளிச்செய்கிறார்; (இதுக்கு ப்ரயோஜனம் கேவலமில்லை) என்று. அதாவது - இந்த ஜகதஸ்ருஷ்டிரூப வ்யாபாரத்துக்கு ப்ரயோஜனம் வெறும் லீலையென்றபடி. லீலையாவது - தாதாதிசுரஸமொழிய காலாந்தரத்தில் வருவதொருபலத்தைக்கணி

[illegible]

உஉ. ஆனால், ஸம்ஹாரத்தில் லீலைகுலையாதோவென்னில் ;

உஈ. ஸம்ஹாரந்தானும் லீலையாகையாலே குலையாது.

னாகையாலே, ஸகலாத்மாக்களையும் யுகபதேவமுத்தராக்வல்லனாயிருக்கச்செய்தேயும், ஸ்வாதீநஸ்வரூபஸ்தித்தயாதிகரானவாத்மாக்ளை கர்மத்தை வ்யாஜீகரித்துக் கைகழியவிட்டு, ஸாஸ்த்ரமர்யாதையிலே வரவர வங்கிகரிப்பென்றிருக்கிறவிது லீலாரஸைச் சையாலேயிறே. லீலாவிபூதியென்றிறே இதுதனக்கு நிரூபகம். ஆகையாலே, இவ்விபூதியில் லீலையோ ப்ரசுரப்ரயோஜநமாய்ச் செல்லுகையாலே, ஸூத்ரகாராதிகளெல்லாரும், ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜநம்-லீலையோகச்சொல்லுகையாலே, இவரும் “கேவலலீலை” என்றருளிச்செய்தாராயிற்று.

(உஉ) இப்படி ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறது-லீலார்த்தமாகவாகில், ஸம்ஹாரதஸையில் லீலைகுலையாதோ வென்கிற ஸங்கையை யதுவதிக்கிறார் ; (அனால், ஸம்ஹாரத்தில் லீலைகுலையாதோ வென்னில்) என்று.

(உஈ) அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் ; (ஸம்ஹாரந்தானும் - லீலையாகையாலே குலையாது) என்று. அதாவது - கொட்டகமிட்டுவினியாடுகிறபாலர்க்கு, இட்டகொட்டகந்தன்னை மீளவழித்துப்பொகடுகிறதுதானும் லீலையாயிருக்குமாயோலே, இவற்றை ஸம்ஹரிக் கைதானும் ஸ்ருஷ்டியோபாதி லீலையாயிருக்கையாலே, எப்போதும் லீலைகுலையாதென்றபடி. (சசக) “கூவிஹவநஜநஹஸுஹஸுஹஸு” என்றும், (சரு) “நீவிஹஜமஹஸுவிஹஸுவிஹஸு” என்றும், ஸ்ருஷ்டி யோபாதி ஸம்ஹாரத்தாரார். அவனுக்கு லீலையாக வருளிச்செய்தாரிறே எம்பெருமானார்.

ஆக, இதுக்குக்கீழ் ஈஸ்வரனே ஜகத்துக்கு காரணமென்றும், இவன்காரணமாகிறது ஹேத்வந்தரங்களாலன்று; ஸ்வேச்சையாலேயென்றும், ஸங்கல்பமாத்ராவல்லுப்தமாகையாலே, இதுதான் அநாயாஸமாயிருக்குமென்றும், இதுதனக்கு ப்ரயோஜநம் லீலையென்றும் சொல்லிநின்றது.

உச இவன், தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்கையாலே, உபா தாநமுமாயிருக்கும்.

(உச) இனி, இவனுக்கு ஜகத்தைப்பற்றவுண்டான் காரணத் தவம், கடபடாதிகளைப்பற்ற குலாலாதிகளுக்குண்டான காரணத் தவம் போலே, நிமித்தத்தவ மாத்ரமோ வென்கிற ஸங்கையிலே, உபா தாநகாரணமும் இவனே பென்னுமத்தை யருளிச்செய்கிறார்; (இவன் தானே) என்று தொடங்கி. லோகத்தில், கார்யோத்பத்தி யில் காரணம் நிமித்தோபாதாநஸஹகாரிருபேண த்ரிவிதமாயிருக் கும். இதில், நிமித்தகாரணமாவது - உபாதாநமான வஸ்துவை கார்யருபேண விகரிப்பிக்கும் கர்த்தருவஸ்து. உபாதாந காரண மாவது - கார்யருபேண விகரிக்கைக்கு யோக்யமான வஸ்து. ஸஹகாரிகாரணமாவது-கார்யோத்பத்திக்கு உபகாரணமான வஸ்து; கடபடாதிகளுக்கு குலால குவிந்தாதிகள் நிமித்தமாய், மருத் தந்த வாதிகள் உபாதாநமாய், தண்டசக்ரவேமாதிகள் ஸஹகாரியா யிருக்கும். இங்ஙனன்றிக்கே, ஜகத்ரூபகார்யோத்பத்தியில் ஈஸ் வரனே த்ரிவிதகாரணமுமாயிருக்கும். எங்ஙனையென்னில்; (சுந௭) “ஹைமஸ்யா” என்கிற ஸங்கல்பவிஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு நிமி த்தகாரணனாயும், நாமரூப விபாகாநர்ஹமாம்படி தன்னுடனே கூடிக்கிடக்கிற ஸூக்ஷ்ம சித்சித்விஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு உபாதாந காரணமாயும், ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிவிஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஸஹகா ரிகாரணமாயுமிருக்கும். ஆகையாலே, உபாதாநகாரணமும் இவனே யென்கிறார்.

“இவன்” என்று, கீழ் நிமித்தகாரணமாகச் சொன்ன ஈஸ்வ ரனைப்பராமர்ஸிக்கிறது. சித்சித்துக்கள் இரண்டும் அப்ருதக்ஸித்த விஸேஷணமாய்க் கொண்டு, தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே அந்தர்ப்பூதமாம்படி யிருக்கையாலே, “தானே ஜகத்தாய்ப் பரிண மிக்கையாலே” என்கிறார். “உபாதாநமுமாயிருக்கும்” என்று, கீழ்ச் சொன்ன நிமித்தகாரணத்வத்தோடே உபாதாந காரணத்வத்தை யும் ஸமுச்சயிக்கிறது.

இத்தால், ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜகத்காரணத்வத்தை ப்ரதி பரதிக்கிற வேதாந்த ஸூத்ரத்தில் நிமித்தகாரணத்வத்தை ஸாதி த்த வந்தகாம், (உ௨௫) “ஹைமஸ்யா” கீழ்க்குறிப்பிட்டு

உசு. ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லாமையாலே.

உஎ. ஆனால், பரிணாம முண்டாம்படி யென்னென்னில்;

உஅ. விசிஷ்டவிசேஷணஸத்வரகமாக.

(உசு)அத்பைப்பரிஹரிக்கிறார். (ஸ்வரூபத்துக்கு) இத்தயாதியாலே; அதாவது-சிதசித்ரூபவிசேஷண விசிஷ்டணை தானே ஜகத் தாப்பப் பரிணாமிக்குமிடத்தில் விசேஷ்யமான ஸ்வரூபத்துக்கு வி காரமில்லாமையாலே, நிர்விகாரனென்னக் குறையில்லே யென்கை.

(உஎ)ஸ்வரூபத்திற்கு விகாரமில்லையாகில், “இவன் தானே ஜக த்தாய்ப் பரிணமிக்கிறான்” என்ற பரிணாமம்-இவனுக்குண்டாம்படி யெங்கினையென்கிற ஸங்கையை அதுவாக்கிறார்; (ஆனால், பரிணாம முண்டாம்படியென்னென்னில்) என்று.

(உஅ)அதற்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார்; (விசிஷ்டவிசேஷண ஸத்வரகமாக) என்று. (சுரு) “விசிஷ்ட ஓஷதக்ஷவிசெஷணம் யெதிவிசிஷ்டவிசெஷணஸு” என்று, ப்ரதமம் கம்மதாரய ஸமா ஸத்தைப்பண்ணி, (சுருஅ) “பாரெணவஹவத-உதஹதி ஸபார கஸு” என்று, அநந்தரபதத்தைபஹுவீஹித்து (சுருக) “விசி ஷ்டவிசெஷணெநஸபாரகம் விசிஷ்டவிசெஷணஸபாரகஸு” என்று, த்ருதியாதத்ப்ருஷணகஸப்தத்திற்கு வ்யுபதத்தி பண்ணிக் கொள்வது. விசிஷ்டமாவது - விசேஷயாக்தமானதாய், விசிஷ்ட மான விசேஷணமென்று - தண்டகுண்டலாதிகள்போலன்றிக் கே ஸரீர பூதமாகையாலே, ப்ருதக்ஷித்யர்ஹமல்லாத விசேஷத் தை யுடைத்தான சிதசித்ரூப விசேஷணத்தைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, விசிஷ்டவிசேஷணமென்கிற விதுக்கு - ஸரீரபூதமா ய்க்கொண்டு, என்றுமொக்கத் தன்னோடே கூடி யிருக்கிற விசே ஷண மென்று பொருளாகவுமாம். அப்போதும், ப்ருதக்ஷித்யர் ஹமான தண்டகுண்டலாதிகளில் வ்யாவ்ருத்தி ஸித்திக்குமிதே. விசேஷணத்தாலே ஸத்வரகமாகவென்றது - இப்படி அப்ருதக் ஸித்தமான விசேஷணமாகிற ஹேதுவாலே த்வாரஸஹிதமாக விவனுக்கு பரிணாமமுண்டாகிற தென்கை. இத்தால். அப்ருதக் ஸித்தமான சிதசித்ரூப விசேஷணத்வாரா இவனுக்கு பரிணாம முண்டாகிற தென்றதாயிற்று.

உக. ஒரு சிலந்திக்குண்டான ஸ்வபாவம் ஸர்வஸக்திக்குக் கூடாதொழியாதிதே.

(உக) இப்படி, ஸ்வரூபத்திற்கு விகாரமின்றிக்கே யிருக்க, ஸ்வஸரீரூபத்தினாலே உண்டாவா, கார்ப்ப ஜாதத்துக்கெல்லாம் இவனே உபாதாநமானை கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒரு சிலந்திக்கு உண்டான) என்று தொடங்கி. அதாவது - அல்பஸக்திகமான சிலந்திக்கு ஸ்வரூபவிகாரமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, ஸ்வஸரீரூபத்தினாலே முத்தாலே தந்துஜாதமான கார்ப்ப ஜாதத்துக்குத் தான் உபாதாநமாம்படி யுண்டான ஸ்வபாவம், (சகூ) “பராவஸுஸகிஷீ-விவெவஸு-ருயதே” என்று ஒதப்படுகிற ஸர்வஸக்திக்குக் கூடாதொழியாதிதேயென்கை. (சகூக) “யயொண-நாஹிஸுஜதெமூஹதெவ” (சகூஉ) “ஊண-நாஹிஸுயாஸுஷாஸ்யம் தசுமூஸதெவ-நஃ । தயாஸுஷெஷேவிஹிஸுயம் தசுமூஸதெஹரிஃ ॥” என்னக்கடவதிதே. (சகூங) “காரொருநதெஸ்தந-ஃ-வதஸூ-ஃ-வாஷாநரிஹ-ஸா-தெஸகிஸு-ஃ-கரஸிதர-தெஸ்திவெஹா-விஹிஸு-ஹா-யாவஸிஹ-திஸுஷா-ந-ஹா-ஜாந-வெஷா-வெஸவெஸா-நா-திஸயகரீ-ஸொண-நாஹிவிஹாஸு ॥” என்றருளிச் செய்தாரிதே பட்டர்.

இப்படி, நிமித்தோபாதாந காரணத்வங்களைச்சொல்லி, ஸஹகாரி காரணத்வம் சொல்ல தொழிந்தது - ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணயோகம் கீழே சொல்லுந்நயாலும், நிமித்தோபாதாநங்களுக்கு ஐக்யம் சொல்லுகையாலும், தன்னடையே ஸித்திக்கு மென்னுமத்தாலே. ஆகையிதே வேதாந்த ஸூத்ரத்திலும், இது விஸேஷித்துச் சொல்ல தொழிந்தது.

(நூ) ஆக, ஸ்வரூபத்தினித காரணமுமென்னுமிடம் ஸாதித் தாராய நின்றார்கீழ்; அநந்தரம், (உகச) “கூடாரெகாஸு” (சகூச) “மளரநாடினுவதீ” (சகூந) “த்ரிம-ஹ-ஃ-ஜ-ம-ஷெ-நா-தி-ஸ-ஹ-வா-ஸு” (சகூக) “கூஜா-ஹெ-கூ” (நூ) “ஜாஜள-வா-வ

௩௦. சுஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது-அசித்தைப் பரிணமிப் பிக்கையும், சேதநர்க்கு ஸரீரேந்திரியங்களைக் கொடுத்து ஜ்ஞாந விகாஸத்தைப் பண்ணுகையும்.

௩௧. ஸ்த்திதிப்பிக்கையாவது - ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களிலே, பயிருக்கு நீர்நிலைபோலே, அநுகூலமாக ப்ரவேசித்து நின்று ஸர்வ ரகைஷிகளையும் பண்ணுகை.

ஜாவீஸநீஸா” னு “சுஜெநித்யுஸாஸுதொயாவ ருண” இத்தயாதி ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லுகிறபடியே, நித்தாமாயிருந்துள்ளவசித்தையும் சித்தையும் சுஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது தானேதென்னு மாகாங்கைஷயிலேயிருநிச்செய்கிறார்; (சுஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது) என்று தொடங்கி. சித், ஜகத்காரணபூததைச் சொல்லப்பட்ட விஸ்வரன் சேதநாசேதநாத்மகமான ஜகததை ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது-(சுசு) “தஜ்வரெ டெவவன கீவவத்” என்கிறபடியே, தன்னோடு அவிபக்தமாய்க்கிடந்த தமஸ்ஸப்த வாச்யமானவசித்தை-(சுசுஅ) “ததஸ்யயவ-ருவ-மவாநவ்யுதொவ்யுஜயநூடி” 1. ஜவா-ருதாடிவ்யுதொஜாஹ்ராடி-ராவீதொந-ரு” என்கிறபடியே, ஸ்வப்ரேரண விசேஷத்தாலே ஸ்வஸ்மாத் விபக்தமாக்கி, அநந்தரம் அக்ஷராவஸ்த்தமாக்கி, அது தன்னைப்பின்பு அவ்யக்தாவஸ்தமாக்கி, அத்தை வ்யக்தஸப்த வாச்யமான ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி ரூப ஸமஸ்தகாரியங்களுமாய்ப்படி பரிணமிப்பிக்கையும், (சுசு) “சுவிடிவிசெஷிதாநுபுடயவீதி ஸஸ்வரத்” என்கிறபடியே, கரணகஸோபர விநுரனாய், போக (ஹொ)மோக்ஷ ஸூந்யனாய், அசிதவிசேஷிதனாய்க்கிடந்தசேதநனுக்கு, போகஸ்தாநமான ஸரீரத்தையும், போகோபகரணங்களான விந்திரியங்களையும் கொடுத்து, போகமோக்ஷ பாகித்வாநர்ஹனம்படி முன்பு ஸங்குசிதமாய்க்கிடந்த ஜ்ஞாநத்தினுடைய விகாஸத்தைப் பண்ணுகையுமென்கை. சேதநனுக்கென்றவிது-ஜாத்யேகவசகம்.

அநந்தரம், ஸ்த்திதிஸம்ஹாரங்களினுடைய ப்ரகாரங்களையுமருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம்ஸ்த்திதியினுடைய ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்; (ஸ்த்திதிப்பிக்

௩௨. ஸம்ஹரிக்கையாவது அலிநீதனா புத்ரணே பிதாவிலங்
கிட்டு வைக்குமாபோலே, விஷயாந்தரங்களிலே கை
வளருகிற கரணங்களைக் குலைத்திட்டேவைக்கை

கையாவது) என்று தொடங்கி. ஸ்த்திதிக்கையாவ தென்னாதே,
ஸ்த்திதிப்பிகையாவதென்றது-ஸ்த்திதியாவது-ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹா
ரங்கள்போலே கர்த்தருகதமன்றிக்கே, ரக்ஷணத்துக்கு கர்மீப
விக்கிற வஸ்துகதமாயிருப்பதொன்றாகையாலே, ஸ்த்திதிப்பிக்
கையே கர்த்தருவ்யாபாரமாகையால்.

(ஸ்ருஷ்டமான) இத்தபாதி. அதாவது (சௌ) “தஸுஷ்டா”
என்கிறபடியே, தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களிலே, பயி
ருக்கு ரக்ஷசமாய்க்கொண்டு அநுகூலமாய் நிற்கும் நீர்நிலைபோலே
(சௌ) “கடெவா நஹுாலிஸு” என்கிறபடியே தத்ரக்ஷணாது
கூலமாக வுள்ளே ப்ரவேசித்து நின்று, தத்தத்வஸ்த்வதுகுண
மான ஸர்வ ரக்ஷகனையும் பண்ணுகை யென்கை. அதுப்ரவேஸ
ஸப்தத்திற்கு அநுகூலதயாப்ரவேஸம் இவர்க்கிவ்விடத்தில் விவ
க்ஷிதம். இத்தால் - ஸ்த்திதிப்பிக்கையாவது-நிலைப்பிக்கை யாகை
யாலே, தத்ரக்ஷணங்களைப் பண்ணுகை யென்றதாயிற்று.

(௩௨)அநந்தரம், ஸம்ஹார ப்ரகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார்;
(ஸம்ஹரிக்கையாவது)என்று தொடங்கி, அதாவது-(௩)“விவித்ரா
டெஹஸஃவதீரீஸூராயநிவெழிதஃ” என்கிறபடியே, ஸ்வஸ
மாஸ்ரயணத்தைப் பண்ணி உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பாகத் தான்
கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு தன்னை வழிபடுகையன்றிக்கே,
பாஹ்யவிஷய ப்ரவணாப்போகப்புக்கவாறே, விதிநிஷேதவஸ்
யனாய் ஒடுங்கிவர்த்தியாமல், ஸ்வைரசாரியான புத்ரணே ஹிதபர
ணா பிதாவானவன் ஒரு வ்யாபாராஹுனல்லாதபடி விலங்கை
யிட்டு ஒடுக்கி வைக்குமாபோலே, தன்னை யொழிந்த விஷயங்க
ளிலே அநி ப்ரவணமாய் நடக்கிற கரணங்களைக்குலைத்து ஒடுக்கி
விட்டு வைக்கை யென்கை.

(௩௩)இனி, இந்த ஸ்ருஷ்டயாதிகள் தான் ப்ரத்யேகம் சதுர்
விதமாயிருக்கையாலே, அதத்தையும் தர்ஸிப்பிக்கைக்காக வருளிச்

௩௭. சிலரை ஸுகிகளாகவும், சிலரை துக்கிகளாகவும்
ஸ்ருஷ்டித்தால் ஈஸ்வரனுக்கு வைஷ்ணவ நைர்க்குண்
யங்கள் வாராதோ வென்னில்;

௩௮. கர்மமடியாகச் செய்கையாலும், மண்தின்ற ப்ரஜையை

நடுஷ்டவ-ஹ-ஹ-தாநிவாவாஃ! விநாஸக-ஹ-ஹ-தஸஸ்ய உத-
யெ-ஹ-ஹ-தநஃ” என்னக்கடவதிதே. ஸ்ருஷ்டியாதிகளில்
சதூர்விபாகஞ் சொல்லுகிறவிடத்தில் அம்ஸாஸ்ப்தத்தாலே - ப்ர
ஹ்மாதிகளைச் சொல்லிற்று அவர்கள் அவனுக்கு ப்ரகாரபூத
ராகையாலே யென்னுமிடத்தை, அநந்தரம், (சாக்) “வ்யூஹாடிசு
டியக்காமஸ்யெவாவிய ஜஹவஃ விஹ-ஹ-தயெவாவிரொதா
ஜமதஸ்யுவிஹைதவஃ । விஷ-ஹ-ஹ-நாடியக்காம ஸவ-ஹ-ஹ-
தாநிவவிஜ । ஸிதெநி-ஹ-ஹ-த ஹ-ஹ-தஸ்ய விஷாவிரொதா
விஹ-ஹ-தயஃ । ஈ-ஹ-ஹ-காமாஹ்நாடிய ஸஸிஸாவிரெவஜஹ
வஃ । உத-ஹ-ஹ-யெவெவெவொதா ஜநாடி-ஹ-ஹ-விஹ-ஹ-தயஃ”
என்று, மூன்று ஸ்லோகத்தாலே ஸ்புடமாக ப்ரதிபாதித்தா
னிடே பூரி பராஸரபகவான். இத்தை நினைத்திடே இவரும்,
“அந்தர்யாமியாய்” என்று அருளிச்செய்தது. (சாக்) “விஷ-ஹ-ஹ-நா
டியஃ” என்கிற ஸ்லோகத்தில், விஷ்ணுவையும் விபூதியாகச்சொன்
னவிது அவதாரப்ரபுத்தமான விக்ரஹபரமாகக்கடவது.

௩௯. இனி, விஷ்ணுஸ்ருஷ்டியடியாக மந்தம்திகளுக்கு உண்டாகக்
கடவ ஸங்கையைப்பரிஹரிக்கைக்காக ப்ரதமம், தத்விஷயஸங்கை
யையநுவதிக்கிறார்; (சிலரை) என்று தொடங்கி. அதாவது-ஸ்ரு
ஷ்டிக்கிறவனில், ஸர்வாத்மாக்களையும் எகப்ரகாரமாக வன்றிக்கே,
தேவமநுஷ்பாதிவிபாகே (ஹ-ஹ-ஹ) ந, சில வாத்மாக்களை ஸுகிகளாக
வும், சிலவாத்மாக்களை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால், ஸர்வஸம
னாப், பரமதயாவானாயிருக்கும் ஈஸ்வரனுக்கு, எல்லாநானிலும்
ஒத்திராமையாகிற வைஷ்ணவமும்... துக்கிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கையா
லே, பாதுகாஸஹிஷ்ணுத்வ ரூபையான க்ருபையில்லாமையும்
வாராதோ வென்கிறதாகிலென்கை.

௪௦. அதைப்பரிஹரிக்கிறார்; (கர்மமடியாக) என்று தொடங்கி.
அதாவது-சிலரை ஸுகிகளாகவும், சிலரை துக்கிகளாகவும், ஸ்ருஷ்

நாக்கிலே குறியிட் டஞ்சப்பண்ணும் மாதாவைப் போலே
ஹிதபரஸைச் செய்கையாலும் வாராது.

நக. இவன்றான் “முந்நீர்ஞாலம்படைத்த வேம்முகில்வண்
ணன்” என்கிறபடியே ஸலீக்ரஹஸ்யக்கொண்டே ஸ்ருஷ்
ட்யாதிகளைப் பண்ணும்.

டிக்கிறவிது-விஷமஸ்ருஷ்டிக்குறுப்பான சேதநருடைய கர்மமடி
யாகச் செய்கையாலும், துடுகிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறவிது-தனக்கு
ரோககரமான மண்ணை விரும்பித்தின்ன ப்ரஜையை மேலே
தின்னதபடி நாக்கிலேகுறியிட்டு மண்தின்ன பயப்படும்படி பண்
ணும் ஹிதபரையான மாதாவைப்போலே, இவர்கள், மேல் துடுக
ஹேதுவான கர்மங்களைப் பண்ண வஞ்சம்படி ஹிதபரஸைச்
செய்கையாலும், வைஷம்ப ரைர்க்குண்யங்களிரண்டும் இவனு
க்கு வாராதென்கை.

இத்தால்,(சஅ0)“வெஷ்டி நெவ-புண-நவஸாவெ
க்ஷஸூக” என்கிற வேதாந்த ஸூத்ரார்த்தத்தை யுருளிச் செய்
தாராயிற்று. (சஅக)“நிஜாஹ தஹிகா-ணஹிஜமஅவிதி-தூக்ஷி-
வபெக்ஷஸுஜதஸ்வாஜஸெஷிந | வெஷ்டிநிவ-புணத
பொந-வப-புஸதிஸஜ-வாஸ-தித-ஸலிவாஸூ-தயொ
யுணஹி” என்று இது தன்னை பட்டரும் அருளிச்செய்தாரிதே.

நக ஆக,“ஸகலஜகத்ஸர்க்கஸ்த்திதி ஸம்ஹாரகர்த்தாவாய்”என்
றத்தை யுபபாதித்தாராய் நின்றார் கீழ்; அநந்தரம்,“விஸக்ஷணவிக்
ரஹபுக்தஸை” என்றத்தை யுபபாதிப்பதாக வுபக்ரமிக்கிறார்; (இவ
ன்றான்) என்று தொடங்கி. நடுவுசொன்ன ஆர்த்தாதி சதுர்வித
புருஷஸமாஸ்யணியத்வமும், தர்மாதி சதுர்விதபல ப்ரதத்வமு
மாகிற விவையிரண்டையும் உபபாதியா தொழிவானென்னெ
ன்னில், (சஅஉ) “காரணஹ-யெய்” (சஅந) “யொஸூஜா
ண-விடியா-தீவ-நிவ-பு” இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே,
காரணவஸ்துவே உபாஸ்யமும், ஆஸ்யணியமு மாகையாலே,
காரணத்வஞ் சொன்னபோதே, (நடு0) “உ-க-வி-ப-ஹஜண
பிடி” என்கிற சதுர்விதபுருஷ ஸமாஸ்யணியத்வமும், (சஅச)
“ஹஜித-உப-வ-பு” என்கிறபடியே, பலப்ரதத்வஹேதுவான

சு. விக்ரஹந்தான் ஸ்வரூப குணங்களிலுங் காட்டில் அந்
யந்தாபிமதமாய், ஸ்வாநுரூபமாய்,

ஸ்ரீவஸுத்தியோகம், கீழே உக்தமாகையாலே, தர்மாத்ரி சதூர்வித
பலப்ரதத்வமும் அர்த்தாத் உக்தமென்னும்நினைவாலும், அவற்றில்
உபபாதநீயாம்ஸம் மிகவுமில்லாமையாலும் ததுபாதாரம் பண்ணி
ற்றிலர். ஆகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன காரணத்வத்தோடேவிக்ரஹ
யோகத்துக்கு அந்வயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு கிளருகிறார்;
(இவன்றான்) (சு) “முந்நீர்ஞாலம்படைத்த வெம்முகில் வண்ணன்.
என்கிறபடியே, ஸவிக்ரஹனாப்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்
பண்ணும்) என்று.

அதாவது - இப்படி ஜகத்ஸர்க்காதி கர்த்தாவாகச்சொல்லப்
பட்ட விவன்றான், எனக்காக, ஆற்றுகிற ஊற்றுநீர் வர்ஷஜலமெ
ன்று மூன்றுவகைப்பட்ட நீரை யுடைத்தான ஸமுத்தர்த்தோடே
கூடின ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்த வர்ஷாகவலாஹகம்போலே யிருக்
கிறவடிவை யுடையவனே யென்று. ஆழ்வாருடைய திவ்யப்ரபந்
தத்திற் சொல்லுகிறபடியே. விக்ரஹ ஸஹிதனாப்க்கொண்டு
ஸ்ருஷ்டி ஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றையும்பண்ணுமென்கை.
“முகில்வண்ணன்” என்கிறவிது - ஒளதார்யகுணபரமாக, வ்யாக்
யாதாக்கள் பலரும் வ்யாக்யாரம் பண்ணினார்களேயாகிலும், விக்
ரஹபரமாக விவருளிச்செய்கையாலே, இங்ஙனமொரு யோஜ
னையுண்டென்று கொள்ளவேணும். ஒன்றுக்குப் பலயோஜனையு
முண்டாயிறேயிருப்பது.

சு. இனி, இந்த விக்ரஹத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யொ
ருநூர்ணையாலே விஸ்தரேண உபபாதிக்கிறார்; (விக்ரஹந்தான்)
என்று தொடங்கி. ஸ்வரூப குணங்களிலுங்காட்டில் அந்யந்தாபி
மதமாகையாவது-ஆநந்தம்மமானஸ்வரூபமும் ஆநந்தாவஹமான
குணங்களும் போலன்றியே, நிர்திஸ்யாரந்தாவஹமா யிருக்கை
யாலே, அவற்றிற்காட்டிலும் மிகவுமபிமதமாயிருக்கை. (சுஅரு)
“உஹாது ஹிதாஹிதொர-ஹேஹி” என்னக்கடவதிறே. ஸ்
வ்ரூபமாகையாவது - அந்ரூபமாயிருக்கச்செய்தேயும் அபிம
தமாயிருக்கு மவைபோலன்றிக்கே, தனக்குஅந்ரூபமாயிருக்கை.

நித்யமாய், ஏகரூபமாய், ஸூத்தஸத்வாத்மகமாய், சேதந தே
ஹம்போலே ஜ்ஞாநமயமான ஸ்வரூபத்தை மறைக்கை யன்
றிக்கே, மாணிக்கச்செப்பிலே பொன்னையிட்டு வைத்தாப்
போலே யிருக்க, பொன்னுருவான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு
ப்ரகாஸகமாய்,

நித்யமாகையாவது - ஸ்வரூபகுணங்களோபாதி அநாதிநிதந
மாயிருக்கை. லோகத்தில் அவயவிகளுக்கு அநித்யத்வம் காண்
கையாலே இதற்கும் அவயவித்வேந அநித்யத்வம் வாயாதோ
வென்னில்; வாராது. “எங்குமொகக அவயவஸம்பந்த மாத்ரமல்ல
அநித்யத்வஹேது; அவய்வாரப்தத்வம். அவயவ ஸம்பந்தமாத்
ரமே அநித்யத்வ ஹேதுவாமாகில், கரசரணாத்யவயவ ஸம்பந்
தமுண்டான வாத்மாவுக்கும் விநாஸம் வரவேணும்; இங்கு அப்
படி அவயவாரப்தத்வத்தில் ப்ரமாணமில்லாமையாலே, இது கர
சரணாத்யவயவ யோகியாகாநிற்கச்செய்தேபும் நித்யமாயே யிருக்
கும்” என்று, இப்படி விவரணத்திலே ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்
செய்தாரிதே.

ஏகரூபமாகையாவது- வருத்தி சுத்யாதிவிகார ரஹிதமாயிரு
க்கை. (நகஉ) “ ஸபெகர ஓவர ஓவாய ” என்னக்கடவ
திதே. ஸூத்தஸத்வாத்மகமாகையாவது - குணந்தர ஸம்ஸர்க்க
மில்லாத ஸத்வத்துக்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கிற அப்ராக்ருத த்ரவ்ய
மே வடிவாயிருக்கை. (சஅங) “ நதஸ்ய ப்ராக்ருதாஃ-ஓதி-ஃ ”
என்னக்கடவதிதே.

சேதநதேஹம்போலேயித்யாதி - பொன்னுருவான திவ்யா
த்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ப்ரகாஸகமாகையாவது-ஸூத்தஸத்வாத்மக
மாகையாலே, குணத்ரயாஸ்ரயமான சேதந தேஹம்போலே
ஜ்ஞாநமயமாகையாலே, தேஜோரூபமான ஸ்வரூபத்தை புறந்
தோற்றாதபடி. மறைக்கையன்றிக்கே, மாணிக்யத்தைச் செப்பாக
ச்சமைத்து அதிலே பொன்னையிட்டு வைத்தால் உள்ளிருக்கிற
பொன்னை அது புறம்பே நிழலெழும்படி தோற்றுவிக்குமாபோ

நிரவதிகதேஜோருபமாய், ஸௌகுமார்யாதி கல்யாணகுண கண
நிதியாய், யோகித்யேயமாய், ஸகலஜநமோஹநமாய், ஸமஸ்த
போக வைராக்ய ஜநகமாய்,

லே. (சஅ௭) “எண்ணும் பொன்னுருவாய்” என்கிறபடியே, ஸ்ப்ரு
ஹணீயமாகையாலே, பொன்னுருவென்று சொல்லப்படுமதான
திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்குத்தான் ப்ரகாஸகமாயிருக்கை.

நிரவதிகதேஜோருபமாகையாவது - நித்யமுக்த விக்ரஹங்க
ளும் இதுவும் ஏகஜாதீய த்ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தே, ஏகஜாதீய
த்ரவ்யாத்மகமான கத்யோதஸரீர தேஜஸ்ஸிற்காட்டில் ஆதித்ய
ஸரீரத்திற்குண்டான தேஜோதிஸயம்போலே, இவை ஸர்வதிக
தேஜஸ்ஸாம்படி தான் நிரவதிக தேஜஸ்ஸை வடிவாக வுடைத்
தாயிருக்கை.

ஸௌகுமார்யாதி கல்யாண குணகண நிதியாகையாவது -
ஸௌகுமார்யம், ஸௌந்தர்யம், லாவண்யம், ஸௌகந்த்யம், யௌ
வநம் முதலான கல்யாணகுண ஸமுஹத்திற்குக் கொள்கலமாயி
ருக்கை. (சஅ௮) “ஸௌந்ரய-ஸௌமந்ய ஸௌக-ஸாய-ஸாவண
யளவநாடி நஹ-ஸுணநியிழிவ்யா-ருவ” என்று, எம்பெரு
மானாரூளிச்செய்தாரிதே.

யோகித்யேயமாகையாவது - பகவத்ப்ரகபரரான பாமயோ
கிகளுக்கு ஸுபாஸ்யமாய்க்கொண்டு எப்போதும் த்யாகவிஷய
மாயிருக்கை. (ச௯௦) “காசாந்ராக்ஷாஜிதேஷேவிலவ-யஜுசூயம்
வபு-ஸ்யபுரெஷெஷெவெஷெவஸ்யு பொயிவிஹ்ஜம்மாஹுதம்”
என்று அஸாதாரண விக்ரஹமே யோகிசிக்த்யமாகச் சொல்லப்
பட்டதிதே.

ஸகலஜநமோஹநமாகையாவது - ஜ்ஞாஜ்ஞ விபாக(ஹம)மற
ஸகலஜநங்கனையும் ஸ்வவைலக்ஷண்யத்தாலேபிச்சேற்றமதாயிருக்
கை. (ச௯௧) “வ-ஸாஸாஷ்ரஹிதிதாவஹாரிண்பு” (ச௯௧)
“ஸவ-ஸகூபெநாஹரம்” (ச௯௨) “கண்டவர் தம்மணம் வழங்
கும்” என்னக்கடவதிதே.

ஸமஸ்தபோக வைராக்ய ஜநகமாகையாவது - தன்வைலக்ஷ
ண்யத்தைக்கண்டவர்களுக்கு ஸ்வேதர ஸகல விஷயாநுபவத்தி

நித்யமுக்தாநுபாவ்யமாய், * வாசத்தடம் போலே ஸகலதாப
ஹரமாய், அநந்தாவதார கந்தமாய் ஸர்வ ரக்ஷகமாய், ஸர்
வாஸ்ரமாய்,

ஹம் ஆசையறுதியை விளைக்குமதாயிருக்கை. (சகூங்) “பேரின்ப
மெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்” என்னக்கடவதிறே.

நித்யமுக்தாநு பாவ்யமாகையாவது - அபரிச்சிந்த ஜ்ஞாநாதி
குணகரான நித்யராலும் முக்தராலும், (சகூங்)*ஸதாபஸ்யந்திப்படி
யே அநவரத மதுபவிக்கப்படுமதா யிருக்கை.

* வாசத்தடம்போலே ஸகல தாபஹரமாகையாவது-(சகூச)
“கண் கை கால் தூய செய்ய மலர்கள்” என்று தொடங்கி
ஆழ்வார் வர்ணித்தபடியே, திவ்யாவயவங்களும் திருமேனியு
மான சேர்த்தியாலே, பரப்புமாதத் தாமரைபூத்து பரிமளம் அலை
யெறியாநிற்பதொரு தடாகம்போலே யிருக்கையாலே, தன்னைக்
கிட்டினவர்களுடைய ஸாம்ஸாரிக விவிததாபத்தோடு விரஹ
தாபத்தோடு வாசியற ஸகலதாபத்தையும் போக்குமதாயிருக்கை.

அநந்தாவதார கந்தமாகையாவது- (சகூங்) “சுஜாயரோநொஸ
ஹ-யாலிஜாயதெ” (சகூங்) “வஹ-குநிரெவ்யூதீ தாநி” என்று
சொல்லப்படுகிற வஸங்க்யாதமான வவதாரங்களும், அப்ராக்குத்
திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு, தீபா
துத்பந்ந ப்ரதிபம்போலே வருகிறவை யாகையாலே அவை யெல்
லாவற்றிற்கும் மூலமாயிருக்கை. (சகூங்) “பூக்யூக்ஸூரீயிஷாய
ஸஹவாரீ” (சகூஅ) “கலெகலெ ஜாயரோநஸ்யரீ-குத-ஜா”
(சகூங்) “ஆதியஞ் சோதியுருவை யங்குவைத் திங்குப்பிறந்த”
என்னக் கடவதிறே.

ஸர்வரக்ஷகமாகையாவது - ஐஸ்வர்யார்த்திகளோடு, கேவல
ரோடு, பகவச்சரணர்த்திகளில் உபாஸகரோடு ப்ரபந்நரோடு, அது
பவகைங்கர்யபரரான நித்யமுக்தரோடு வாசியற ஸர்வருடைய
வும் அநிஷ்டநிவ்ருத்திஷ்ட ப்ராப்திகளைப் பண்ணுவது திவ்ய
மங்கள் விக்ரஹோபேதனுபக்கொண்டாகையாலே, எல்லாருக்

அஸ்தர் பூஷண பூஷிதமாயிருக்கும்,

சு. ஈஸ்வரஸ்வரூபநாதன், பரத்வம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரமென்றஞ்சுப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும்.

கூம் ரக்ஷகமாயிருக்கை. ஸர்வாஸ்ரயமாகைபாவது-உப்ப விபூதிக்கும் ஆஸ்ரயமா யிருக்கை. அஸ்தரபூஷணபூஷித மாகையாவது - கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வாஸ்ரயதவஸ உரகமாயுபு, அஸ்தரபூஷணத் யாயத்திற் சொல்லுகிறபடியே, விபூதிபாமிமரிகளான திவ்யாயுதங் களாலும், திவ்யாபரணங்களாலும் அலங்க்ருதமாயிருக்கை. (௫௦௦) “சூதாநஸிஸுஜமகொ ரியெடுவது மூணாஸிஸு. ஸிவதிட்குள ஸுஹஸிணி ஸுரகுபம் மஹாநுஷாஸி. ஸ்ரீவதஸஸ்ஸாநஸிய சிந்நெநஸிஸுரிது. ப்ரயாநஸ வஹிவாஸெ மஹாநு வெணாஸெ. வகு தாழிநியாழிநி சிபாஹாரஸீஸுரஃ. ஸிவதிட்குளாஸுபெண ஸாஸுட்குபெண வஸிது. மஹாநுபெருகுஜைவநாஸுரிதாநிது. வகு ஸுரகுபம்வஹிநா யதெவிஷுட்குரெஸிது. வஹிநுவாதுயாஸிஸாஸெவஜ யஸிமஹாஸுது. ஸாஸுதுதெவதுஸஸ்வாதுதாஸுதுகரி ஸாஸெவஸிஜ. யாநீநியவிஸெஷாணி வஸிஸுட்குதகாநி வெஸு ஸாஸுதுவாணுஸெஷாணி தாநிஸுதுஜநாஸுதுநஸிஸி வதிட்குபவாஸி ரதஸுதுகொ குஜைநிஸுது. விஜாஸிஸுது கஸுஜுதாநஸிஸுது” என்னக்கடவதிதே.

சு. ஆக, “ஸிஸுஷண விக்ரஹ புக்தனாப்” என்றத்தைபுப பாதித்தார் கீழ்; அநந்தரம், இந்ந விக்ரஹயாக ப்ரபுக்தமான ஸிஸ்வரனுடைய பரத்வாதி பஞ்சப்ரகாரத்தையும், தனித்தனியே ஸுவ்யத்தமாக தர்ஸிப்பிககவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் அது தன்னை புக்தகூபிக்கிறார். (ஈஸ்வரஸ்வரூபநாதன், பரத்வம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதார மென்று அஞ்சுப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும்) என்று. “ஸுஷமீ பூமிநீளா நாயகனாப்” என்றத்தையும் உபபாதித்துவிட்டு, பின்னை

சஉ. அதில் பரத்வமாவது - அகாலகால்யமான *நலமந்த மில்
லதேரர் நாட்டிலே நித்யமுகத்தர்க்கு போக்யனாய்க்
கோண்டெழுந்தருளியிருக்கமிருப்ப.

யிதரொல்லாதொழிவா னென்னென்னில் ; அதில் உபபாதிக்க
வேண்டுவது பணியிலலமையாலும், (நூக) “வெவகூ ண து
வரொ வொகூ ஸீஸஹாயொ ஜ நாடி-நஃ உஹஹ்யா ஹ-
ஸீஸஹ்யா வொலி கஃ வரொஸூரஃ” என்கையாலே, மேல்
சொல்லுகிற பரத்வத்திலே அந்நநா நுகத்தமா மென்னுமத்தைப்
பற்றவும் தனித்து உபபாதித்தல். ஆகையால். விரோதமில்லை.

“சஸ்வரஸ்வரூபம்” என்கிறவிடத்தில், ஸ்வரூபஸம்பத்தத்தாலே
சொல்லுகிறது - ஸ்வாஸாதாரண விசுரஹத்தையாதல், விசுரஹ
விஸிஷ்டமான ஸ்வரூபத்தன்கையாதல் ஸங்க்ரஹேண இட்டரு
வின மற்றை யிரண்டு தத்வத்தாய் படியிலும், பூருபடி யிலே, “திரு
மேனியும் அஞ்சபடியாயிருக்கும் ; அதாவது - பரத்வமும், வ்யு
ஹமும், அநத்யாயித்வமும், விபவமும், அர்ச்சாவதாரமும்” என்
றும், மற்றைப் படியிலே, “சஸ்வரஸ்வரூபம் ஹேயப்ரதிபடமய”
என்று தொடங்கி, “பதநீ பரிஜநவிஸிஷ்டமாயிருக்கும்” என்றத்
தை யுபபாதித்தவநதரம், “இததான் அஞ்சபடியாயிருக்கும்”
என்று இதம் ஸங்கத்தாலே - ப்ரகருதமான விஸ்வரஸ்வரூபத்
தைப் பராமர்ஸித்து, அதுதான் பரத்வாதிருபேண பஞ்சப்ரகார
மாயிருக்குமென்றும் இவர்தாமே யருளிச்செய்கையாலே; இப்படி,
பரத்வாதி பஞ்சப்ரகார விஸிஷ்டனா யிருப்பானென்னுமிடத்தை,
(நூஉ) “ஃ பூகாராஃ வஹிதிபூரஹ-வெ-ஷாநவாரஹஃ
வரொ வு-ஹஸு விஹவா நியஹாஸவ-ஷெஹிநாடி. ஸ
ஹவதாஸு தயா டயாஹ-ஃ வ-ஹ-ஷாக்ர கிஃ. ஹதே
வ-வஹியா பூரஹ-ஷா- வெஷாநவிஷா ஜநா” என்று,
விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையிலே தானே யருளிச்செய்தானிறே.

சஉ. இனி, இந்த அஞ்சப்ரகாரத்தையும் அடைவே யுபபா
திக்கக் கோலி, ப்ரதமம், பரத்வத்தை யுபபாதிக்கிறார் ; (அதில் பர
த்வமாவது) என்று தொடங்கி. அதாவது-அவையையந்திலும் வை
த நுகக்கொண்டு, பரத்வமாவது (நூங) “நகாலஸூத் வெவ வு

சச. பரத்வத்தில் ஜ்ஞாநாதிகளாறும் பூர்ணமாயிருக்கும்; வ்யூ
ஹத்தி லிவ்விரண்டேணம் ப்ரகடமாயிருக்கும்.

க்கு உடலாதைக்காகவும், ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்நாநிருத்தர்களாய்
க்கொண்டு நிற்கும்நிலை வ்யூஹமாவதென்கை. இதில், இன்ன வ்யூ
ஹத்தாலே யின்னது செய்யுமென்னுமிடம், மேல் உபபாதந்தி
லே கண்டுகொள்வது. (நிகஉ) “உத-வி-பஸு-ஹமவாந-ப-
க்ஷ-குணா-ஹி-தாய-வெவ-கநெ-ந-ஷா-பி-யொகா-நா-ம்-ஸு-ஷி-
ஸி-த-ஜ-வி-ப-யெ” என்றும் (நிகங) “சூ-ந-ஜி-த-வ-ஸ-நா-
நெ-வ-நி-ஹ-சு-ஷி-ப-யெ-ரி-த-ஃ-க-நா-பி-க்ஷ-ப-ஸ-நா-ம்-ஸ-
ஸா-ர-வ-த-கா-ப-ய-” என்றுதொடங்கி, (நிகச) “உ-வா-ஸ-கா-
ந-ப-ப-ஹா-ப-ம்-ஜ-ம-தொ-க்ஷ-ணா-ய-” என்றும், (நிகந) சூ-வி-
நா-வீ-த-ம-வ-த-ஃ-வ-ஹா-ப-ய-ப-வ-ரி-ஷ-த-ஃ-ர-சூ-ஹ-ஸ-ய-பி-
ஸ-வ-ஸா-ஸ-ஷ-ப-ஸ-பி-த-ஃ-ஸ-ய-ப-ப-ப-ப-நா-பி-த-
பெ-கா-ஹ-வ-ப-ப-ப-ஃ-ஸ-ய-ப-ஸ-ஷ-ப-ண-வ-ப-ப-ப-த-பெ-
கா-ஹ-வ-ப-ப-ப-ஃ-ஐ-ந-நீ-ப-தீ-கா-ஸ-வ-ஷ-ப-ப-ப-ப-
பி-த-ஃ-த-தொ-நா-பி-நி-ப-ப-ப-ப-ஸ-ப-ப-வ-ப-ப-ப-ந-
த-பெ-கா-ஹ-வ-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-
வ-ச-சா-ஸ-த-ர-த-திலே-ஸ-ந-ஷ-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-
உ-பா-ஸ-கா-ந-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-
வ்யூ-ஹ-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-
வ்யூ-ஹ-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-
சொ-ல்-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-
(நிகஉ) “உ-த-வி-ப-ஸு-ஹ-ம-
வா-ந” என்கிறவிடத்தில், சதூர்விதமாகச் சொல்லிற்று - வாஸ-
தேவரையுங் கூட்டுகையாலே.

சச. இந்த பர வ்யூஹங்களுக்கு, தன்னில் விஸேஷமேதென்
னவருளிச் செய்கிறார்; (பரத்வத்தில்) என்றுதொடங்கி, அதாவது
(நிகங) “ஸூ-பி-குண-ப-ஷ-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-
த-ஃ” என்றும், (நிகங) வ-பி-குண-ப-ஷ-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-
நா-பி-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-ப-
ப-
ப-
ப-
த-ஃ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வாஸ-தேவருபமான

சுரு. அதில் ஸங்கர்ஷணர், ஜ்ஞாநபலங்க ளிரண்டோடுங்கூடி ஜீவதத்வத்தை யதிஷ்டித்து, அத்தை ப்ரக்ருதியில் நின் றும் விவேகித்து, ப்ரத்யும்நாவஸ்த்தையையும் பஜித்து, ஸாஸ்த்ரப்ரவர்த்தநத்தையும் ஜகத்ஸம்ஹாரத்தையும் பண் ணக்கடவராயிருப்பர்.

பரத்வததில் ஜ்ஞாநபலஸ்வர்ப விர்ப்ய ஸக்தி தேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஆறுகுணங்களும் பரிபூர்ணமாயிருக்கும். ஸங்கர்ஷணதிருபமான வ்யூஹத்தில், (ருகஅ) “தத்ருதத்ராவஸிஷ்டம் யஜுணநாம் தி யமமஸிநெநகநவ்யுதிஹஜகெயவ தத்ருதத்ருயயாகயடி” என்கிறபடியே, அவஸிஷ்டமான குணத்துஷ்டயமும் தத்ர தத் ராதுவ்ருத்தமாய்திறக்கச்செய்தேயும், அதிகரித்த கார்யங்களுக்கு அதுகுணமான விவ்விரண்டுகுணமேப்ரகாஸமாயிருக்குமென்கை: (ருகக) “மஹெணெஷ்யிவெவெதஃ ப்ரயயிதரபிஞ்ஜிஷ்வவ ஹ ததவ்ஸிஷ்டெஷ்வாந்தியமமயமஹெவெஹித் தி, விர ஹதி: । வ்யவஸாபாவெஷாநநவரடிஸாவிஷ்டிஷ்வஸாஹ வரந ஸவஹெத்ருவகமணிதஜிஹாஜிஷ்வமஹண: ” என்று, இதுதன்னை ஆழ்வானருளிச் செய்தாரிறே.

சுரு. இனி, இந்தஸங்கர்ஷணதிகள் மூவர்பக்கலிலும் ப்ரகா ஸிக்கிற குணவிசேஷங்களையும், இவர்கள்தான் இன்னக்ருத்யங்க ளுக்குக் கடவராயிருப்பார்களென்னுமத்தையும், தனித்தனியே யருளிச் செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் ஸங்கர் ஷணர்படியை யருளிச்செய்கிறார்; (அகிலஸங்கர்ஷணர்) என்று தொடங்கி. அதாவது - வ்யூஹ த்ரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஸங்கர்ஷணர், (ருஉ௦) “தத்ருஜ்நாவெயிஷ்டா டி-ஞெவஸாஹ ஷடணஹெ” என்றும் (ருஉ௧) “ஹவாநயுஹெதாவீதீம் ஷயுஹெணநஸரெயிதஃ । வயஜ்நாநள மஹணதவ்யு ஸு டாகாரயு வஸாநுஹெ ” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, ஸ்வ குணங்களுமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் கார்யாநு குணமாக ஜ்ஞாநபலங்களிரண்டோடுங்கூடி, (ருஉ௨) “ஸெயாஸஸிஷ்டஜீவாநா லிஷ்டாத்யகயாஸிதஃ ” என்றும், (ருஉ௩) “ஸஜ்ஷடண

வீரெணவராயராணி புவராயதிலவகம்” என்கிறபடியே,
 ஸாஸ்தரார்த்தாநுஷ்டாந ரூபமான தர்மங்களினுடைய வ்யுதே
 ஸத்தையும், (௫௩௨) “உந-குநாம் ஸம-கிகரொ ந-வவா
 ஹ-குர-வாடிதம் | உத-நா-ஸா-ஹணா-ஜீ-நாம் ஸா-கார-ஜ
 ம-தீ-தி | அஜய-ம-கூ-த்ய-ம-வெ-ஸ்ய-ம-த-வெ-வ
 லீ-ம-ந-ஹி-உத-ய-ஸ்ய-வ-த-ந-ந-வ-த-வ-ய-டி | உ-ந-
 வெ-ஜா-ந-வ-த-ம் ஸீ-வ-ம-லீ-ம-ந-தொ-வ-வ-க | வ-கெ-க-
 வ-ண-க-வெ-க-ந தெ-வெ-ஜா-ந-வ-ஜா-ந-வாம் | ஸ-ஹ-ஸா ஸ-வ
 ஹ-கு-வ-ஸு ஸீ-வ-ம-லீ-ம-ந-த-ஸ்ய-ம | உ-ந-வ-ஜா-ந-த-த-வெ-
 ஹ-ம-பு-ரா-டி-ஷ-ம-வீ-க-தி-ஸா-ம் | ஹ-தெ-ஹி-ஸ-க-ஸ-க-ஸ-
 வெ-ஹ-ஹ-ந-ந-ய-ஜ-ந-ந-ந-ந-ந-ந-ந-ந-ந-ந-ந-ந-ந-ந-ந-
 ஹ-வ-வ-தி-தெ | து-ய-தெ-ஷ-ம-வ-தி-வ-த-ந-க-ஸ-ய-த-
 ஹி-க-ம் | வ-கு-ஹ-ந-வ-த-தி-ஸ-த-ம் க-ஸ-தெ-தெ-ஜ-ம-
 தெ | து-தீ-ய-ந-ஜ-ம-ப-த-ந-ந-ந-ந-ந-ந-ந-ந-ந-ந-ந-ந-
 ப-ய-ந-ய-ம-வ-தி-த-வ-த-ம-வ-த-ம-வ-த-ம-வ-த-ம-வ-த-
 க-ஸ-ரொ-ய-ம-வெ-ஸ-த-வ-கீ-தி-த-ம் ” என்று விஷ்வக்ஸேநஸம்
 ஹிதையிற் சொல்லுகிறபடியே, முகபாஹ-கு-பாதஜராய், மிது
 நமாயிருக்கிற ப்ராஹ்மணாதிமதுசதுஷ்டயந்தொடக்கமாக இந்த
 மதுக்கள்பக்கவிலேநின்றும் மிதுநங்களாய்க்கொண்டு, தனித்தனி
 யே வர்ணபேதேந வுண்டான மாநவமாநவஸதமும், அப்படியே
 ஸ்தரீபும் மிதுநங்களாய்க்கொண்டு, அந்தமாநவர் பக்கவிலேநின்
 றுமுண்டானமாநவரும், அவர்கள் பக்கவிலே நின்றுமுண்டான
 மதுஷ்பருமாய்க்கொண்டு, நிர்மத்ஸராய், ஸுத்தஸத்வஸ்த்ஸராய்,
 தேஹாந்தமந்யயாஜிகளன்றிக்கே பலாபிஸந்தி ரஹிதராய்க்கொ
 ண்டு, பகவத்ஸமாராதரூபமான கர்மத்தை யநுஷ்டியுநிதிர்பா
 ராய், வேதாந்தத்திலே நிஷ்ணுதராய், த்வாதஸாஷ்டமுநேந அந்
 யாத்மசிந்தகராய், ஸர்வேஸ்வரனுடைய வ்யூஹாநுஷ்டத்தியை
 எப்போதும்பண்ணி நின்றுகொண்டு, பகவத் ப்ராப்தியைப்பண்
 ணிதிற்கும் ஸுத்தவர்க்கத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணக்க
 டவராயிருப்பரென்கை.

சுள. அநிருத்தர், ஸக்திதேஜஸ்ஸுக் களிரண்டோடுங்கூடி ரக்ஷணத்துக்கும், தத்வஜ்ஞாந ப்ரதாநத்துக்கும், காலஸ்ருஷ்டிக்கும், மிஸ்ரஸ்ருஷ்டிக்கும் கடவராயிருப்பார்.

சுள. அநந்தரம், அநிருத்தர்படிபைய யருளிச்செய்திருந் (அநிருத்தர்) என்றுதொடங்கி, அதாவது - அநிருத்தர், (நுநு) “ஸக்திதேஜஸ்ஸுக் கஷ்டா டி நிரக்ஷத நுஹ்மெ” என்றும், (நுநு) “வருவொஷாவிஜ்ஞாயுகக்ஷ் வகுணக்ஷேஹ்ண உயுக்தெ । ஸக்திதேஜா மஹண தஸ்ய ஹ்மடனகாரவஸா நுநெ ” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸர்வகுணங்களும் உண்டாயிருக்கச் செய்தையும், கார்யாறுகுணமான ஸக்திதேஜஸ்ஸுக் களோடேகூடி, (நுநு) “ஸக்திஜமஜிஷ்வஸவக்ஷிந ஜோண நிரஜோ ரடி । ஸிஹதிஷ்வ த்வஜா ரிஷ்ணிஸா நாரிவாணக்ஷ । தெ ஜ்வாநிவிமதகம் ஜாவயதூதநாநுநெ ” என்றபடியே, ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கும், உஜ்ஜீவந் ஹதுவான தத்வஜ்ஞாநப்ரதாநத்துக்கும், “தூட்டா ஹிவராயக்ஷா காவஸமக்ஷயாக்ஷராக்ஷ” என்றபடியே த்ருடிமுதலாக த்விபரார்த்த பர்யந்தமாகஉண்டான காலஸ்ருஷ்டிக்கும், (நுநு) “தூட்டொயம் ஜமஹா யொஷுஹாணலிஷுதநு । சிவவாஹ்நா வஜாதொஷுஹண வரஜெஷிந் வதூவித்யொஹ்நதஸூநஸூஷ்ஸயம்ஹவா । ஹொஹாணாஹொஸ்யாவணா ரஜிவொயம் ருதொஹவந । தூயீதொஹ்ஷாநிஷா தாமெயவாஷொரிஷிதெ । ஷெவாந்நவசிந்நா நவசிந்நெநிஷெவதூ । தஜ்வொயாலிஷெகெஷி நுஷிந்நா ஹ்மகவக்ஷெ । சூராயுஷிந்ய ஜோரம் நஜாநஜைவரஸாடி । ஸஜாவம் கவக்ஷெதாவொவெஷ்வொஷெஷ் நிஷிதா । சிம்நஜாநஜிஷொஹெந யிஷதிவராஜ்வா । ஸமக்ஷிஷொரிஷெதெ கவஸாநெவதஜிதெ । காசி தாநொஷொஹாம ஜொரிஷெயொமிந்ஷெவெஷெதெஜிஷொஹொ தெஷ்ஸஸ்ஸாரவதூதி । ஹெஷெஷிஸுஸூஷொ மெணஸதவகீரித ” என்று, விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதையிற் சொல்லுகிறபடியே, ப்ரஹ்மவினுடைய முகபாஹுருபாதஜாய், ப்ரஹ்மனாதிவர்ணராய், ரஜிப்ரகரராய், பூர்வபாக

மார்க்க நிஷ்ணாகராய், பலவாதத்திலே ரம்பியாத்திராராய், சஸ்வர
 னையொழிய தேவாதிகளையே ஆராத்யராகநினைத்து. அநிலே சிலர்
 தமடிப்ரசராய் பகவந்திந்தையைப்பண்ணி, ஆராத்யானுப் நியந்தர
 வாயிருக்கிற வவனையறியாமல் வ்யக்ரமான் லேதவாதங்களிலே
 மகஸ்ஸைவைத்து, ஒருவர்க்கொருவர் அவற்றை ஸல்லாபித்துக்
 கொண்டு, † ஆகையாலே, பகவதஜ்ஞாந பத்திக்களில் ஆந்வயமின்
 றிக்கே, ஸ்வர்க்காதிகளிலே ரம்பியாதின்று கொண்டு. ஸ்வகர்ம்பலா
 வலாகத்திலே அதிபதித்து காமவிஷயமான மகஸ்ஸையுடைய
 ராய், ஜாமரணங்களை யடைந்து, ஸம்ஸாரமார்க்க காமிகளாய்த்
 திரியுமவர்களாகிற மிஸ்ரவர்க்கத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டியையும் பண்
 ணக் கடவராயிருப்ப ரென்கை.

“அண்டத்தையும். அண்டகாரணங்களையும் தானையுண்டாக்க
 கும், அண்டததுக்கு உட்பட்டவஸ்துக்களை, சேதநாக்கு அந்தர்
 யாமியாய்தின்று உண்டாக்கும்” என்று, ஸம்ஷ்டி ஸ்ருஷ்டியெல்லா
 ம் அத்வாகமாகவும். வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியெல்லாம் ஸத்வாகமாக
 வம், இவந்தாம் கிழ் அருளிச்செய்கையாலும், “இவ்வண்டத்திலே
 பத்தாந்தம் ஸம்ஷ்டிபூதனைப் ப்ரஹ்மாயிதக்கும்; இதுக்குநீழ் ஸ்வ
 ஸங்கல்பத்தாலே, எம்பெருமானுனே ஸ்ருஷ்டித்தருளும்; இது
 க்குமேல், ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டித்தரு
 ளும்” என்று ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச் செய்கையாலும், வ்ய
 ஷ்டி ஸ்ருஷ்டி யெல்லாம் ஸத்வாகமாகவே கொள்வவேண்டுகை
 யாலே, ப்ரத்யும்நக்ருத்யாமாகச் சொன்ன ஸூத்தவர்க்க ஸ்ரு
 ஷ்டி. அத்வாகம்; அதிருத்தக்ருத்யாமாகச் சொன்ன மிஸ்ரவர்க்க
 ஸ்ருஷ்டி ஸத்வாகமென்னவொண்ணாது. ஆகையால், ஸூத்த
 வர்க்கஸ்ருஷ்டியும், மிஸ்ரவர்க்கஸ்ருஷ்டியும், ஸத்வாகஸ்ருஷ்டி
 தன்னிலே சேதநருடைய கர்மவிஸேஷப்பரபுத்தமான ஸங்கல்ப
 விஸேஷத்தாலேயாகக் கடவது. இந்த ஸூத்தவர்க்கஸ்ருஷ்டியும்
 மிஸ்ரவர்க்கஸ்ருஷ்டியும் எம்பெருமானுனே யருளிச்செய்த
 கேட்ட வந்ததாம், (நூல்) “ஹவநுஷெவஷெவெஸ வவஃஜவ
 ருஷெஸா । கிஷெஷவதாஸுஷெஸா சிஸுஸமெ-^{நு}ஃ ஜமதூ
 தெ । ஸஃஜஸுஷுவிவாஸெஷாஃ கிஷயஸெ-^{நு}ஷெஸா

• † அந்விதம்.

சக. மறுஷ்யத்வம், திரியக்த்வம், ஸ்த்தாவாத்வம் போலே, கொணத்வமும், இச்சையாலேவந்தது; ஸ்வருபேண வன்று.

நா. அதில், அப்ராக்ருத விக்ரஹங்களுமாய், அஜஹத்ஸ்வபாவ விபவங்களுமாய், தீபாதுத்பந்ந ப்ரதீபம்போலே யிருக்கக்

தாரம்; முக்யமாவது - ஸாக்ஷாத்வதாரம். ஆவேஸந்தான்-ஸ்வரு பாவேஸமென்றும், ஸக்த்யாவேஸமென்றும் த்விவிதமாயிருக்கும். அதில், ஸ்வருபாவேஸமாவது - ஸ்வம்மானுபத்தாலே ஆவேஸிக் கை; அதாவது பரஸுராமாதிகளான சேதநருடைய ஸரீரங்களிலே, தன்னுடைய வஸாதாரணவிக்ரஹத்தோடே யாவேஸித்து நிற்கை. ஸக்த்யாவேஸமாவது - கார்யகாலத்திலே விதிஸிவாதிக ளான சேதநர்பக்கலிலே ஸக்திமாத்ரத்தாலே ஸ்பிரித்துநிற்கை.

சக. இனி, முக்ய விபவத்தோடு கௌணவிபவத்துக் குண்டான ஸாம்யவைஷம்யங்களை யருளிச்செய்கிறார்; (மறுஷ்யத்வம்) என்று தொடங்கி. அதாவது - (ருசக) “உபயோகம் மளணகம் பிநுஷ்யதீவயெவயா । ஸஞ்ஜகஸ்வஸித்யுக்ஷம் நாராவிலம் க்ஷலேவய । யயாவாஜிஸகாரணெயு கஸ்யாபுக்ஷம் உபேவயா । யயாவாஜிஸகவஸிதீவஸவய தொவவெவ । வெநாவதே உபேவாவதொ மளணகவஸவகரணா ” என்கிறபடியே, ராமக்ருஷ்ணத்வாதியான மறுஷ்யத்வம், மத்ஸ்ய கூர்மத்வாதியான திரியக்த்வம், குப்ஜாம்ரத்வமாகிற ஸ்த்தாவாத்வமாகிற விவை இச்சையாலேயானுப்போலே ஆவேஸருபமான கௌணத்வமும் இச்சையாலே வந்ததென்னுமாகாரமொக்கும்; அப்ராக்ருதமாயிருந்துள்ளஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே வந்ததன்றென்கை. உபாத்வசநங்கள் இச்சையாலேவந்ததென்கிற மாத்ரத்தைச்சொல்விறேயாவிலும், கௌணத்வமாவது மறுஷ்யத்வாதிகள்போலே, அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்த்தாநத்தை இகாஸஜாதீயமாகக்கொண்டு அவதரித்ததல்லாமையாலே, ஸ்வருபேணவந்ததன்றென்னுமிடமும் வித்தமிடே.

நா. இன்னமும், உபாஸ்யத்வாதுபாஸ்யத்வதநமுகத்தாலும், உபயத்துக்குமுண்டான விஸேஷத்தை தர்ஸிப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் முக்யவிபவத்தினுடைய உபாஸ்யத்வத்தை ஸேஹதுகமாக வருளிச் செய்கிறார்; (அதில்) என்று

உபாத்தவரநங்கனில், புத்தமுடி யையும் ஆலேயராவதாரங்க
விலே பொன்னுகச் சொன்னனிது, (ருசு) “ மாவுநுதித்தங்ளவே
டம் ” என்று, ஸ்வேதஞ்வேண வவதரித்ததாகச் சொன்ன நம்மா
சாரியர்கள் வசநத்தோடு விருத்தமன்றோவென்னில்; கல்பவேதத்
தாலே யப்படியுஞ் செய்யக்கூடுகையாலே விருத்தமன்று.

ருஉ. நித்யோதித ஸாந்தோதிதாதிபேதமும், ஜாக்ரத்ஸம்ஜ்ஞாதியான சாதூராத்ம்யமும்,

ஸத்திவீஸேஷத்தாலே யாகைபாலே பென்று நியமிததுக்கொள்வது.

ருஉ. ஆக, விபவங்களினுடைய ஆநந்த்யத்தையும், அதில் கெணமுத்ய விபாகத்தையும், அந்த கெணமுத்யங்களுக்குண்டான பரஸ்பர விஸேஷத்தையும் அருளிச்செய்தாரகீழ்; அநந்தரம் கீழ்ச்சொன்ன பரவ்யூஹங்களிலும் முக்யவிபவங்களிலும் உண்டான அவாந்தரபிதைகளும், அவற்றினுடைய புஜாயுதவாற்றாதி பேதங்களுஞ் சொல்லவேண்டியிருக்கச் செய்தேயும், சொல்லாமைக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார்; (நித்யோதித) இத்யாதியாலே. நித்யோதித ஸாந்தோதிதாதி பேதமாவது - (ருசக) “நித்யோதிதா த்ஸம்ஜ்ஞாதியான சாதூராத்ம்யமாவது” இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே, நித்யமுக்தாநுபாவப்பராய், நித்யோதித ஸம்ஜ்ஞகராயிருக்கிற பரவாஸுதேவரும், அவர்பக்கலில் நின்றும் உத்பந்நராய், ஸங்கர்ஷண வ்யூஹகாரணமாய், ஸாந்தோதித ஸம்ஜ்ஞகராயிருக்கிற வ்யூஹவாஸுதேவரும் முதலான வாஸுதேவமூர்த்தியில்பேதமும், வ்யூஹங்கள் நாலென்றும், மூன்றென்றும், ஸாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லும். “நாலுமுண்டாயிருக்க மூன்றென்கிறது-வ்யூஹவாஸுதேவருபத்துக்கு பரருபத்திற்காட்டில் அதுஸந்த்தேய குணபேதமில்லாமையாலே” என்று, அபியுக்தர் சொல்லுகையாலே, இவர், கீழ் வ்யூஹத்யமென்றருளிச்செய்ததுக்கும், இங்குவ்யூஹ வாஸுதேவருண்டாக வருளிச்செய்ததுக்கும் விசேஷமில்லை.

(ஜாக்ரத்ஸம்ஜ்ஞாதியான சாதூராத்ம்யமாவது - ஸாந்தோதிதோத்பத்தி சொன்ன வந்தரம், (ருரு) “வாதுராதுயோவீதம் க்ரவ்யாவரஜேஷிநஃ | உவாஸகா நஹு ஹாயம் யவாஸுதிகீர்த்தெ | ஸாந்னோதிதா த்வதஸு வாதாதுயோத்யம் | உவாஸகா நஹு ஹாயம் ஸெநெஸ 88 ததுநஃ | ஸுஷுஷி ஸவஸம்ஜம் யஜாதுஸம்ஜம் தயா

ஷட்த்ரிம்ஸத்பேத பிந்நமானபத்மநாபாதிவிபவமும், உபேந்த்ர
த்ரிவிக்ரமத்திபக்த ஹயக்ரீவ நரநாராயண ஹரிக்ருஷ்ண மத்
ஸ்ய கூர்மவராஹாத்யவதார விஸேஷங்களும்,

ஷட்த்ரிம்ஸத்பேத பிந்நமான பத்மநாபாதிவிபவமாவது-(நிருச)
“வஜ்நாஜாடிகாஸுவெ- வெவவ்யாஸுவெவவ- ஷட்ரிஸ்த
ஹாஸஹா தாஃப்ராபாநெ நமணெஸாஷட்ரிஸ்தெ ஹிநா
வெ வஜ்நாஜாடிகாஸுவராஃ । சுமிர-ஹா தஜ-தநா ஜீவாஜீ
வாஹவெஸாஃ ” என்கிறபடியே, தீபாத்திபாந்தரம் போலே,
அந்ருத்தாதுத்தபந்தங்களாய், பந்தாநங்களாய்,ஷட்த்ரிம்ஸத்பேதத்
தாலே பிந்நங்களாயிருக்கிற பத்மநாபாத்தவதார விஸேஷங்கள்.
இந்த பத்மநாபாதிகந்தான், (நிருந) “ விவவாஃ வஜ்நாஜாடி
ஸிஸ்துநவவெவவஹிவஜ்நாவெய-வெவநஜ் ஸக்யா தா
ஸிஸ-ஸ-ஹிநம் । விஜ்யாபிஷேவக்ஷவிவெ விஸா-ஹிவெவவிஹ
ஹிஃ । க்ரோவா தாஸவஸாவக்ரோ யஷி-ஹாநீ ஸாஸ்யா । வ
காஹிநியிஸாயீவ ஹவாநகெஸாஃ । வராஹோநரஸிஸ
ஸாஸ வ்ய-ஹிஷாஹாணஸ்யா । ஸீவ-கிஷ-ஹவாநெவக்ஷ
ஹா தாஜிதயாரக்ஷி-ராஹ-ஹி தாஹெநிஸ்வாரிஜா தஹாஸ
யா । வெகநாஸஸ-ஸாஹா தா ஜி தாஹெயொசிஹாபூஹம் ।
நுதொயஸாயீஹவா நெகஸ்யஜ் தந-ஸ்யா । ஷெவொவா
சிநஷெஹஸ-ஸவ-ஹிவ்யீத்ரிவிசுஃ । நரொநாராயண
வெவ ஹிஸ்குஷஸுவெவவ-ஹி தாஸ-ய-ஹிவொரா
ஸிஸாநுஸ-த-ஹ-ஹி । வெஷிஷ-ஹவாந-ஹி வாதாஸயி-ஹி
பூஹம் । திஸ்துநவவெவவெத வஜ்நாஜாடியொசிதாஃ”
என்று, முப்பத்தொன்பதாக அஹிப்பித்தப்பஸம்ஹிதாதிகளிலே
சொல்லிற்றேயாகிலும் விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதாதிலே முப்பத்தா
கறாச் சொல்லியிருக்கையாலே, இவர் ஷட்த்ரிம்ஸத்பேத பிந்ந
மென்றதில் குறையிலலை. இனி, அந்த முப்பத்தொன்பதிலே
முன்றைக் குறைத்துக்கொள்ளுகையிற்றே யுள்ளது. அமைபாவன-
கடில தத்தாத்ரேய பரஸூராமரூபமான அலேஸாவதாரங்கள்.
உபேந்த்ரத்ரிவிக்ரம ததிபக்தஹயக்ரீவநரநாராயண ஹரிக்ருஷ்ண

ருங். அவதாரங்களுக்கு ஹேது - இச்சை.

ருச. பலம் - ஸாதுபரித்ராணாதீத்ரயம்.

ருங். லோகத்தில், ஜம்மங்களுக்கு ஹேது - கர்மமாயன்றோ இருப்பது; இவனுடைய வவதாரங்களுக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச் செய்கிறார் ; (அவதாரங்களுக்கு ஹேது-இச்சை) என்று. அதாவது - (சகரு) “வஹாயாவஜாயதெ” (சகரு) “வஹாதி நிசெவ்யதீ தாநிஜநூநி” (சகரு) “பலபிறப்பாய்” (ருருங்) “எந நின்றயோனியுமாப்பிற்றந்தாய்” (ருருங்) “மனிசரும் மற்ஹும் முற் றுமாய் மாயப்பிறப்பிறந்த” என்று, இப்படி பஹுவிதமாகச் சொல்லப்படுகிற விவனுடைய வவதாரங்களுக்கு ஹேது - இப்படி யவதரிப்போமென்னும் ஸ்வேச்சை யோழிய ஹேதவந்தரமில்லை யென்கை. (ருசச) “ஸம்ஹவாஜோ க்ரோயயா” என்று, தானேயரு ளிச்செய்தாரிதே. “சூக்ரோயயா” என்றது - அத்மேச்சயா என்றபடி. (ருருங்) க்ரோயயாயநாஜாநடி” என்று, மாயாஸப்தம்- ஜ்ஞாநவாசியாகையாலே, இச்சாருபமான ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லு கிறது. (ருருங்) “ஐஹாமுஹீதாஹி சிதொரநடிஹ” என்னக் கடவதிதே. (ருருங்) “ஐயம்வெயநுஹீவெவ்விதிரயகிரெ ஹாவிஹுதயெ விஹுதீநாந் சியெஸுநநாநாநிரஸூரீவத ராநு | ஸஜாநீயஸெஷாநிதிதவலிஹவாஸூரீவிஹஜநீஸகூந வநுநென்கா வரமணமெனெ லாநுஸுமயஸி” என்றும், (ருருங்) “வனவஸூரெதகூடிவ ஸஸுயணாஹுநவாயொர நெநகெநவிஹுத நொவஹுடி நொவெஹுடிநா ஜாஹிஷுநொநிஷுநகூநிஹாவிஹாரவியிநாஸகீ வாநரீஷு” என்று, அவதாரஹேது- இச்சையென்னுமிடத்தை, அழ்வான் விஸதமாக வருளிச்செய்தாரிதே.

ருச. ஹேதுவிதுவானுலும். இவ்வவதாரங்கள் தனக்கு பல மேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் ; (பலம்-ஸாதுபரித்ராணாதீத்ரயம்) என்று. அதாவது-(ருருங்) “வரித்ராணாயஸாயநுநாந் விநா ஸாயவடிஹுதாடி | யாஸஸூரவநாயகாய ஸஜவாரியந மெயநெ” என்று, அவன்றானருளிச்செய்தபடியே, தன்பகல் ப்ரேமபுக்தராய், தன்னுடைய வதுபவமொழிய சக்ஷணகாலமும்

௫௫. பலப்ரமாணங்களிலும் ப்ருதஸாபாதிக்காளே பிறந்தா
னென்கையாலே, அவதாரங்களுக்கு ஹேது - கர்மமாக
வேண்டாவோ வென்னில்;

செல்லாதே தன்னைக்காண வேணுமென்றாசைப்பட்டிருக்கும் ஸா
துஜநங்களைத் தன்னுடைய ரூபசேஷ்டி தாவினாக நாலாபந்தநா
முதேந ரக்ஷிக்கையும், தத்விநோதிதனான துஷ்க்ருத் துக்களை நலிப்
பித்தையும், தன்னுடைய வாராதந ரூபமாய், க்ஷீணமாய்க்கிடக்கிற
வைதிகதர்மத்தை ஆராத்யானாதன் ஸ்வரூபத்தை தர்ஸிப்பித்து
ஸ்தாபிக்கையுமாகிற விம்மூன்றுமே பலமென்கை. (௫௬௧) “ஸா
யவஃ-உக்துக்ஷணயா ஸீமூர் வெவஷ்வாபெவஸுரஃ ஸீதஸூ,
யணெபுவ்யுதஃ ஸீஹா? க்ஷீ-ஸுர-திவாணா-வாஜ-நஸா-தமொ
வர-தயா ஸீதஸூ-தெந-நவிநா சூத்யாரண-வொஷணா-திக்ஷி
ஹீநா-க்ஷண-சூகா-கூல-வஹஸு-ஸீதா-நா-பூ-ஸிரியி
ஸவ-தமா-தூ-ஹ-வெய-பரி-தி ஸீதா-திவ-வெஷி-தாவ-வொ-கநா
வாவ-நா-திகா-தெ-ந-தெஷா-வரி-தூ-ணாய-த-தி-வரீ-தா-நா-
வி-நா-ஸாய-க்ஷீ-ண-ஸூ-வெ-விக்ஷ-ய-ஸூ-ஸூ-ஸீ-தா-நா-
ர-தி-வஸூ-சூ-ராய-ஸூ-ர-தி-வ-ஸூ-தெ-ந-நஸா-த-நாய-ய-
தெ-ய-தெ-ஸூ-வா-தி-கூ-த-தெ-தா-தி-ய-தெ-வ-ஸெ-ஷ-நி-ய-தெ-
வி-நா-ஸூ-த்ய-ய-” என்றிறே! இந்தஸ்ஸோகத்துக்கர்த்தம், பாஷ்
யகார ரகுளிச்செய்தது. (௫௬௨) “யெஹூ-ஹ-வெ-க-வொ-ம-
ஸொ-த-ந-நூ-த-ஸ-ஜீ-வ-நா-ஸ-க-ஸெ-ஷ-ண-த-தி-ரொ-யி-தி-ய-
நா-தி-ரூ-வ-நா-தீ-ஸூ-ர-ஸ-யெ-ண-ய-தி-வா-த-ஸ-ஸூ-நா-தி-
கார-தி-வ-கூ-தி-வெ-நெ-வ-தி-தி-வெ-ந-தெ-ரெ-ஸூ-ஸ-க-
ஸ-பூ-தி-தி-பூ-ந-” என்றிறே! அழ்வானு மருளிச்செய்தது.

௫௫. அவதாரம் ஐச்சமென்றறியாதே, கர்மசிபந்தநமாக
நினைத்து மந்தமதிகள் பண்ணும் ப்ரஸ்நத்தை யதுவதிக்கிறார்;
(பலப்ரமாணங்களிலும்) என்று தொடங்கி. அதாவது - இதிஹாஸ
புராணரூபமான பலப்ரமாணங்களிலும், (௫௬௩) “வதி-
ஸூ-ஸூ-வா-ஹ-தா-யெ-ந-ஸூ-யா-ஸ-த-ஸூ-யா-வி-
ஹி-த-ஸூ-கா-
அ-ஹ-வி-தி” என்றுப்போலே புண்டான ப்ருதஸாபம்முதலா

ருக. அவைதன்னிலே ஸாபம் வ்யாஜம்; அவதாரமைச்சமே
ன்று பரிஹரித்தது.

ருள. அந்தர்யாமித்வமாவது-அந்தஸு ப்ரவிச்யநியந்தாவாயிருக்கை.

ருஅ. ஸ்வர்க்க நரகப்ரவேஸாதி ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும் ஸகல
சேதநர்க்கும் துணையாய், அவர்களை விடாதேநிற்கிற நிலைக்

னவற்றாலே பிறந்தானாகச் சொல்லுகையாலே, அவதாரவே. அ-இச்
சையன்றிக்கே, கர்மமாகவேண்டாவோவென்கிறதாகிலென்கை.

ருக. அதுக்கு உத்தரமருளிச் செய்கிறார்: (அவைதன்னிலே)
என்று தொடங்கி. அதாவது (ருகுக) “தவஸாராயிதொகாஷெ
வொ ஹிஷ்டவீக்ஷவதும் | தொகாநாம் ஸம்ஹிதாய-க்சு
ஸாபம் கருஹிஷித்வாநு” என்று, உத்தர பூரீராமாயணத்தி
லும், (ருள) “ஸ்வ-பாவதெ-ஷ்ட-வெவ்விஷா ஜ-நந-வெ
யுயெவத- | : வெனாகாஸுயெவெநவ வெஸுயாம ந-
ஹொஃ | அஜஸாவயெவெநவ சவதீணை-பாவிவீயா ”
என்று, லைங்கபுராணாதிகளிலும் சொல்லுகையாலே, ப்ருகுஸாபா
திகளாலே பிறந்தானென்கிற வவைதன்னிலே, ஸாபம் வ்யாஜமா
த்ரம்; அவதாரம் இச்சாக்குறவீதமென்று பரிஹரித்ததென்கை.

ருள. ஆக, இப்படி. விபவத்தை யுபபாதித்தவந்தரம், அந்
தர்யாமித்வத்தை யுபபாதிக்கிறார்; (அந்தர்யாமித்வமாவது) என்று
தொடங்கி அதாவது - (உக) “யசு தாநயீஹொராயயீதி ”
(ருகுக) “கஹிஷ்டவிஷ்டஸூக்ஷ்மாஜநாநாடி ” (ருள) “ஸாஸா
விஷ்ட-ரஸஷஸு ஜமதொயொஹிஷித்” இத்யாதிகளிற்
சொல்லுகிறபடியே, சேதநருடைய வுள்ளேப்ரவேஸித்து ஸகல
ப்ரவந்திகளுக்கும் நியந்தாவாயிருக்கை அந்தர்யாமித்வமாவ
தென்கை.

ருஅ. இதுதான், அம்மாவின்னுள்ளே தன் ஸ்வரூபத்தாலே
வ்யாபித்துநீன்று நியமிக்குமதும், ஸவிக்ரஹனாய்க்கொண்டு ஹ்ரு
தயத்திலே வ்யாபித்திருந்து நியமிக்குமதமாய்க்கொண்டுத்விவித
மாயிருக்கையாலே, உபபாதித்தபுமருளிச்செய்கிறார்; (ஸ்வர்க்க
நரகப்ரவேஸாதி) என்று தொடங்கி. அதாவது - (ருள) “கஹி

குமேலே ஸாபாஸ்ரயமான திருமேனியோடே கூடிக்கொண்டு
அவர்களுக்கு த்யேயனாகைக்காகவும், அவர்களை ரக்ஷித்
கைக்காகவும், பந்துபூதனயக்கொண்டு ஹ்ருதயகமலத்
திலே யெழுந்தருளியிருக்குமிருப்பு.

ய-பாதிஸூர-ஓவஹ ஸவெ-ஷாம்பாஸ-வஸ்தி தஸ்” என்று தொ
டங்கி, (நிளசு) “ஸ்வம-நரகஹ, வெஸெஷி வஸூ-ரா தூஹி
கெஸவஃ” என்று சொன்னபடியி, புண்யநிபந்தநமாகஸ்வர்க்
கத்தைப் ப்ரவேஸித்தையும், பாபநிபந்தநமாக நரகத்தை ப்ரவேஸிக்
கையும், உபயநிபந்தநமாக கர்ப்பத்தை ப்ரவேஸிக்கையும் முதலான
வெல்லாவவஸ்தைகளிலும், எல்லாசேதநர்க்கும், இராமமூட்டு
வாரைப்போலே உள்ளேபதிகிடந்து ஸத்தையேபிடித்துநோக்கிக்
கொண்டு போருகையாலே துணையாய், அவர்களை யொருகாலும்
விடாதே அந்தராத்மாவாய் நிற்கிற நிலைக்குமேலே, (நிளநி) “கஹ-
ஷூ-தா-ப-வ-ஷா ஜெஜாதிரிவாய-ஹிக்” என்றும்,
(நிளக) “நீஹெதாபடிஸூர விஜ-ஹெவெவஹாஸூரா”
என்றும், இத்த்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, ஜ்யோதிஸுபமாய்,
ஸ்வாமளமானதன்னை முட்டாக்கிடும்படி, செம்பொனேதிகழுக்கிற
புகராலே, நீலதோயதத்தை விழுங்கின வித்யுல்லேகைபோலே
யிருக்கையாலே, பாஹ்யவிஷயப்ரவணமானமநஸ்ஸை அதில்தின்
றும் பற்றறுத்து, தன்பக்கலிலே ப்ரவணமாக்கிக்கொள்ளும்படி,
ஸாபாஸ்ரயமான திருமேனியோடே அந்தசேதநர்க்கு த்யுநருசி
பிறந்தபோது த்யேயனாகைக்காகவும், புத்த்யாதிகளுக்கு நியாமக
னயக்கொண்டு அவர்களை ரக்ஷிக்கைக்காகவும் நாராயணத்வப்ரயுக்
தமான குடற்றுடக்காலே பந்துபூதனயக்கொண்டு, (நிளக) “வஹ
கெஸவஃ தீகாஸம் ஹுடியஹாவூ யொசி-வஸ” என்கிற,
ஹ்ருதயகமலத்திலே யெழுந்தருளியிருக்குமிருப்பென்கை. அந்த
ராத்மையை முதற்சொல்லி, அதுக்குமேலே ஸவிக்ரஹனய்க்
கொண்டு ஹ்ருதய கமலத்திலிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லித் தலைக்
கட்டிற்று, விக்ரஹயோக ப்ரயுக்தமான பரத்வாதிகளைச் சொல்லி
வருகிற ப்ரகரணமாகையாலே.

ருக. அர்ச்சாவதாரமாவது - “தமருகந்ததேவ்வுருவும்” என்கிற படியே, சேதநர்க் கபிமதமான த்ரவ்யத்திலே விபவலி ஸேஷங்கன்போலன்றிக்கே, தேஸகாலாதிகாரி நியமமில்லாதபடி ஸந்திதிபண்ணி அபரதங்களைக் காணுக்கண்ணிட்டு, அர்ச்சகபரதந்த்ரமான ஸமஸ்த வ்யாபாரங்களை யுமுடையனாய்க்கொண்டு, கோயில்களிலும், க்ருஷங்க ளிலும் எழுந்தருளிநித்தும் நிலை.

ருக. ஆக, அந்தர்யாமிதவத்தை யுபபாதித்தாராய் நின்றார் கீழ்; அநந்தரம், அர்ச்சாவதாரத்தை யுபபாதிக்கிறார் ; (அர்ச்சாவ தாரமாவது) என்று தொடங்கி. அதாவது - (ரு௭௭) “தமருகந்த தேவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே” என்று, ஆஸ்ரிதர் யா கொன்றைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கோலினர்கள், அத்தையே தனக்கு வடிவாகக்கொள்ளுமென்கிறபடியே, ஆஸ்ரிதரான சேதநர்க்கு அரி மதமான ஸ்வர்ணரஜதாதி ஸிலாபர்யந்தமான வதேதனுமொருத்ரவ்யத்திலே, அயோத்யாமதராதி தேஸநியமமென்ன, பதினேராயிரம் ஸம்வதஸம் நூறு ஸம்வதஸமென்றப்போலே யுண்டான கால நியமமென்ன, தஸரத வஸந்தேவாதிகளென்றப்போலேசில அதி காரிநியமமென்ன, இவற்றையுடைத்தாய்க் கொண்டு ஸந்திதிபண்ணின ராமகருஷ்ணாதி விபவ விஸேஷங்கன்போலன்றிக்கே, (ரு௭௮) “ஊஸ்திகெத்நவஷுவி சுபுடீசு ருஜேஷு” என்கிறபடியே, ஒரு தேஸநியமமில்லாதபடியாகவும்; அர்ச்சகனுடையவபேஷா காலமொழிய தனக்கென்று ஒரு காலநியமமில்லாதபடியாகவும், ருசியுடையாரெல்லார்க்குமாகையாலே, இன்னொன்றென்பதொரு அதி காரிநியமமில்லாதபடியாகவும் ஸந்திதிபண்ணி, “ஸவ-ஸஹிஷு” என்கிறபடியே ஸஹிஷ்ணுவாகையாலே, அவர்கள்செய்யுமபரதங்களைக் காணுக்கண்ணிட்டு, “சுஷு-சுஷுராயீநாவிஸா-சுஷு-சு” என்கிறபடியே, அர்ச்சகபரதந்த்ரமான ஸ்நாஸநஸய நாதிகளான ஸமஸ்தவ்யாபாரங்களை யுமுடையனாய்க்கொண்டு எழுந்தருளிநிற்குந்திலை-அர்ச்சாவதாரமாவதென்கை. (ரு௭௯) “சுஷு-வ-சுஷு-திஸ்யோ” என்கையாலே, அர்ச்சாஸஸப்தம் - ப்ர தீமாவாகி.

கூ0. ருசிஜநகத்வமும், ஸுபாஸ்யத்வமும், அஸேஷலோக
ஸரண்யத்வமும். அநுபாவ்யத்வமு மெல்லா மர்ச்சாவதா
ரத்திலே பரிபூர்ணம்.

கூக. ஸ்வஸ்வாமிபாவத்தை மாறாடிக்கோண்டு

கூ0. இவ்வர்ச்சாவதாரத்தினுடைய ருசிஜநகத்வாதி குண
பூர்த்தியை யருளிச் செய்கிறார்; (ருசிஜநகத்வமும்) என்றுதொ
டங்கி, அதாவது - ஸாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணாதே விஷ
யாந்தரங்களிலே மண்டிவிழுகராய்ப் போரும் சேதநர்க்குத் தன்
னுடைய ரூபெளதாரயகுணங்களாலே வைமுக்யத்தைமாற்றி,
தன்பக்கவிலே ருசியை ஜகிப்பிக்கையும், ருசிபிறந்தவநந்தரம், தன்
னை பஜிக்குமவர்களுக்கு, கண்ணுக்கும் நெஞ்சுக்கு மினிதாம்படி
ஸுபாஸ்யமாய் யிருக்கையும், அவ்வளவன்றிக்கே, தன்னையே
உபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் குணகுண நிரூபணம்பண்ணாதே,
ஸகலலோகங்களி லுள்ளவர்களுக்கும் ஸரண வரணாஹமாயிருக்
கையும். உபாயமானமாத்ரமாய் ஒருதேஸவிசேஷத்திலேபோனால்
அநுபாவ்யமாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே, வைவஸ்கண்டயத்திலே வாசி
யறிந்தவர்களுக்கு (ருஅ0) “என்னமுதனைக்கண்டகண்கள் மற்
றொன்றினைக்காணவே” என்னும்படி, அநுபாவ்யமாய் யிருக்கையு
மாகிற விவையெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே பரிபூர்ணமாயிருக்கு
மென்கை. (ருஅக) “ஸுபாஸ்யவாஸ்ய, திரிவிஷ்ணுஸ்ய ஸ
வநெநக்ஷணாட் க்ருக்யாத்நஃஸீ திக்ரீஸு ஸுபவண-பாஜதாதி
ஹி: தாஜீரயெ தாஸ்யுணநெ தாஹஜெ தாஹிவிஹயெசு: விஸ
தஜ்வாஸுஷொஷஸு: தாஜெவஸு, வஜா-குவிணீஸு” என்று,
இவ்வர்ச்சாவதாரத்தில், அஸ்ரிதருகந்ததொருத்ரவ்யாக்யைத் தன
க்குத் திருமேனியாகக்கொண்டு அவர்களுக்கு உபாஸ்யனுமாய்ப்,
ப்ராப்யனுமாயிருக்குமென்னுமிடம், மூலேஸாநக பகவானுலுந்
சொல்லப்பட்டதிறே.

கூக. இன்னமும், இவ்வர்ச்சாவதார குணதீக்யத்தை யரு
ளிச்செய்யாநின்றிகொண்டு. இப்ரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டி யரு
ளுகிறார்; (ஸ்வஸ்வாமிபாவத்தை) என்றுதொடங்கி. அதாவது -
(ருஅஉ) “ஸுக்ஷிபா த்நிலஸந்தாதம் ஸாஜிஹம் ஸ்ரஹணிஸூரித்யு”
என்கிறபடியே, சேதநனுக்கு ஸ்வத்வமும், தனக்கு ஸ்வாமித்வ

அதற்குரைப்போலையும், அஸத்தரைப்போலையும், அஸ்வதந்தர
ரைப்போலையும் இருக்கச்செய்தேயும், அமரநாருண்யபா
வஸனாய்க்கொண்டு ஸர்வாபேக்ஷிதவகையுள் கொடுத்த
ருளும்.

பின்னர் இவ்விதம் சில சமயங்களில் நிகழும் தவறு.

[illegible]

சொல்லப்பட்ட வுத்தனை ; குணங்கவானவை தூறுவன்ஷம் கூடி-
னாலும் சொல்ல ஸக்பங்கவல்ல வென்றும், (நுகரு) “உருவத்தி
வாஜாபிர வுதெ தாஜாநாமுதெநவா” என்று, என்னுடைய ப்ர
ஸாதமொழித்தாலும், ஸ்வதஸ்வித்தமான் ஸ்ஞாதநிலைநபேதாது
சொல்லமுடியாதென் னும்,(நுகரு) “வனவவவ்விபுக் காரொவஜைத்
நாம்பை ததாஜ்யம் பை-ருவ-கலாஜவிபை-ருவ-கலாஜ்யாயாஹெஸெ
வொதுமொ துர” என்று, இப்படி பரவ்யுதாநிபஞ்சாபரகாரணை
நான் அநுபதித்தேற வாழ்க்கை நுகருக்கு, பூர்வ பூர்வ ப்ரகாரங்கனிப்
காட்டில் உத்தரோத்தர ப்ரகாரத்தில் ஸ்வஸம்பத்தாலை ம்ரோஷ
ட்டனாநிநுர்ப்பெனென்றும், (நுகரு) “வனவவ்விபுக் காரொவஜைத்
வொதுமொ துர” என்று, ஜநத்ஸ்வாமியான நான், ஸ்வஸ
ம்பத்தாலை மேலை மேலை ஸ்வஸ்பநுநிநுர்ப்பணி மே! என்றும்,
(நுகரு) “வனவ-கா த்ஸாயிஷா ஸு-கண-ஹெஸெஸ்தி-கஜேஷ, னிதி யொஃ
ஜெஷ்வாதுர-கநாநி கருணாநிஜை த-கருபயாஸ்தி-கஜே” என்று,
ஸ்வதத்தைதாம் அநிஸாயிப்பதான ஷாப்த்யம்மபாநாநாது - மத்தர
பிம்பங்கனிலை நிந்தும் ; மத்தரத்திலை வாசப்பந்மதா என்றும் நிந்
தும் ; பிம்பத்திலை கருபாபாநிலை நிந்தமென்றுப், இப்படி, அம்
சாவதாரத்தினுடைய குணநித்யம் விஷ்வகன்ஸைநஸ்திநிதையிலை
ஸ்ப்வேஸ்வரன்தன்னிலை யதவிச்செய்யப்பட்டதிறே. (நுகரு)
“சுலோகெம-கணராஸிவடி-கணவ-ஸீ வாஹா-தநாஜேந நாவஸ
ஜ-பாஸைநிதிகெதெநஷ்வவிசு-கடிக-மஜெஷ-காரெஷேஸா 1 சு
வ-த்யுஷ-கலவ்விஷ-கரய-கவராய்-நாநிநா-தூநி-கி-பூரண
-வடி-பா-கலி-வவ-த-தயூ-தாஜ-பி-கிய-வெஸ்” என்று, அவ
நுகரு-ய-நுகரிச்செய்தவாத்நரத்திலை, அம்ச்சாவதாரவையவந்
தத-ஸ்வததேனை துத-ஸ்விலைகத்தாலை யதவிச்செய்தாரிதே!

ஆக, ஈஸ்வர னுடைய ஸ்வரூபவைலிசுண்ணாபத்தையும், அந்த ஸ்வரூபத்தையும் திரும்பெறுதலும் சூனாவைலிசுண்ணாபத்தையும் அக்குணங்களுடைய அவண்பண்ணும் ஸ்ருஷ்ட்பாதி வ்யாபாரங்க ளோடும், அப்படி காரணபூதனைவனுடைய ஸ்வ ஸமாச்சரணிய

த்வத்தையும், அவனுடைய ஸர்வ பலப்ரதத்வத்தையும், காரணத்
வாத்யுபயோகமான விலகணவிக்ரஹேயாகத்தையும். அந்த விக்
ரஹ வைலகணப்பாதுஸூப்பான லக்ஷ்மீ பூமி நீளா கராகத்வத்
தையும், அந்த விக்ரஹேயாகப்ரபுத்தமான பரத்வாத்பஞ்சப்ரகா
ரத்வத்தையும் அநுவிச்செய்து, ஈஸ்வரத்வத்தை நிகமித்தாரா
யிற்று.

ஸவ-ஜீகுஜமஹா உரோ க்யுத-தக்ஷத்ரயஸ்ய ॥

வ்யாவ்யாப்யுஹிஷ்டஸெஷ்வஸளஜீஜாரீக்யுயொயிநே ॥

ஸர்வஜ்ஞகதாசார்யக்ருதத்வத்ரயஸ்யயா: ॥

வ்யாக்யாமாக்யம்நமஸ்தஸ்மை ஸௌம்யஜாமக்ருயோகநே ॥

ஜீயந்திருவடி-கனோஸ்ரணம்.

ஈஸ்வரப்ரகரணம் - முற்றிற்று.

— : ௦) : —

ஸ்ரீமணவானமாமுனிகவருவிச்செய்து

தத்வத்ரயவ்யாக்யானம்

முற்றிற்று.

சூழல்தொடர்பு அறிவுரை

தத்துவத்தைய வ்யாக்ஷானம் ஸ-ஹி ஸ-ஹி பத்திரிகை.

அஸ்-ஹிம்	ஸ-ஹிம்	பக்கம்.	வரி.
ஸ்வரூப	நயந	7	9
ஸ்வரூப தியோ	ஸ்வரூப தி + பதி	9	27
உத்தேசம்	நி. (அ-கை) உத்தேசம்	10	29
(நி) (அ-கை) அதில்	அதில்	11	9
நிதேசம்	நிதேசம்	..	15
விவாத	அவ்வாத	..	18
ஸ்வரூப	ஸ்வரூப	..	19
ஸ்வரூபம் அது	ஸ்வரூபம், அது	..	23
கந்தகா	(ஸ்வரூபத்தா)	12	11
கல்பிதங்களை	கல்பிதங்களை	..	13
அந்தக்ரண	அந்தக்ரண	..	16
அந்தக்ரண	அந்தக்ரண	..	17
ஸ்வரூபம்	ஸ்வரூபம்	15	26
கல்பிதங்களை	கல்பிதங்களை	24	8
ஸ்வரூபம்	ஸ்வரூபம்	25	2
ஸ்வரூபம்	ஸ்வரூபம்	..	12
ஸ்வரூபம்	ஸ்வரூபம்	24	26
ஸ்வரூபம்	ஸ்வரூபம்	..	27
ஸ்வரூபம்	ஸ்வரூபம்	31	22
ஸ்வரூபம்	ஸ்வரூபம்	..	25
ஸ்வரூபம்	ஸ்வரூபம்	32	10
ஸ்வரூபம்	ஸ்வரூபம்	..	20
ஸ்வரூபம்	ஸ்வரூபம்	33	6
ஸ்வரூபம்	ஸ்வரூபம்	34	20
ஸ்வரூபம்	ஸ்வரூபம்	35	6
(ஸ்வரூபம்)	ஸ்வரூபம்	35	21

அஸ்ஸுத்தம்	ஸ்ஸுத்தம்	பக்கம்.	வரி.
(நக) இவனு	இவனு	36	12
(தாரா)	நக. (தாரா)	36	15
“இத்தால்	இத்தால்	37	16
நகத்தூ	நகத்தூ	„	20
(ஸ்ஸெ	சு. (ஸ்ஸெ	38	5
ஜாஷா	ஜாஷா	„	26
லொ	லொ	39	9
லலல தூ	லலல தூ	„	10
சூ தூ	சூ தூ	„	10
சு. (ஆத்ம	(ஆத்ம	41	3
இதில்	சு. இதில்	„	5
ஸம்ஸாரம்	ஸம்ஸாரம்	45	8
ஜீவாத்வைத	அதில், பரஹ்மாத்வைத மாவது-பரகார்பக்வைதம்.		
	ஜீவாத்வைத	46	25
நாஸத் தாலேயாதல்	நாஸத்தாலேயாதல்	48	23
ஸ்ஸுதூ	ஸ்ஸுதூ	49	7
இத்தஸ்ஸு	நக. இத்தஸ்ஸு	„	27
(நக) அத்தை	அத்தை	50	11
சூ	சு. சூ	51	27
சொல்லில்	சொல்லில்	52	18
ஸ்புவாய்	அஸ்புவாய்	53	14
ஸ்வயங்கா	ஸ்வயங்கா	54	23
நவ்ஜிஷெ	நவ்ஜிஷெ	55	23
போதும்	போது	59	23
அஜடமென்று	அஜடமென்று	61	23
லவ்யூ, யஸூ	லவ்யூ (சுவ்யூ) லவ்யூ ரொய்யுகெ) உதி-யஸூ	72	25
ஸாஜிவெஷஜி	ஸாஜி	72	25
கடிவஸஸூ	கடிவஸஸூ	„	26
மல-3		„	„

ஆசாந்தம்	சாந்தம்	பக்கம்.	வரி.
கூலிகூர	கக் கூகூர	"	27
வெதகூரகூ	வெதகூரகூ	"	30
பூயாநஸுஷை	பூயாந திசுஷை அலுவலர், 73	"	8
விவிகையி	விவிகையி	"	10
விதிணை	விதிணை	"	11
ஸ்வநுபாப	ஸ்வநுபாப	74	3
விசெஷாஃ கா	விசெஷாஃ, பூகாஸாஸிகா	"	25
கூநாஸியூ	கூநாஸியூ	75	12
விஷயஸ்ப்ருணை. கூம்	விஷயஸ்ப்ருணை. ஸந்த மாவதி- புத்ரமித்ரா திசு வாவில் ஸம்ஸ்க்ரேஷஸ்ப் ருணை. கூம்	"	19
விசெஷாஸி	விசெஷாஸி	76	11
கூலிஸு	கூலிஸு	"	28
சகூர ஜிஹா	சகூர ஜிஹா	78	16
ஆக்ரண	ஆக்ரண	"	17
என்றும்	என்று	"	29
ஸிஸா	ஸிஸா	79	4
பாதகதத்வம்	பாதகதத்வம்	83	3
ஸ்பாஸ	ஸ்பாஸ	84	15
ஸாழ்வான்	ஸாழ்வான் (இப்படி எங் குந்தகன்டுகொள்வது)	86	6
ஐக்யாஸாஸா	ஐக்யாஸாஸா	87	15
கெநஸுஷக	கெநஸுஷக	"	17
பாசிவ்யம்ஸாஸா	பாசிவ்யம்ஸாஸா	88	28
கூபதெ குதியஸுஷுஷி	கூபதெ குதியஸுஷுஷி	89	12
ஸஸுதநா தூடிவஹு	ஸஸுதநா தூடிவஹு	89	13
வஹுகஸு	வஹுகஸு	"	14
நியவஹுகஸு	நியவஹுகஸு	"	15
கூ	கூ	"	15
கூ	கூ	"	15

அரசு சத்தம்	ஸ்வ சத்தம்	பந்தம்	வரி
பொய்க்கெ	பொய்க்கெநா	90	18
பெகை	பெகை	„	19
கொழி	கொழி	92	11
சொன்னது உபலக்ஷணம்	சொன்னதும்	„	20
சொன்னதும் உப	சொன்னதும் புத்தாந்தரத்	„	23
லக்ஷணம்	தந்த புத்தாந்தரம்	„	22
சொல்லா	சொல்லா	94	22
பதினாறாயிரம்	பதினாறாயிரம்	„	23
அவாணிக	அவாணிக	„	20
ஸர்க்கராசூபமாயும்	ஸர்க்கராசூபங்கமாயும்	„	„
ஸைலமாயும்	ஸைலசூபமாயும்	„	„
மாஸிகைகளாலே யலங்	மாஸிகைகளாலேயும், பாஸாததோரணங்க வாலேயுமலங்	„	22
மடுப்பம் அவகாச	மடுப்பம்	„	„
தயோக்தமான	ஸைலோக்தமான	96	8
அவயுக்கும்	அவயுக்கும்	„	28
நகர செண	நகர செண	97	19
வினீசுர	வினீசுர	98	22
இந்த	அந்த	101	22
செய	செய	102	22
சூய்யகெ	சூய்யகெ	103	22
பவபுர	பவபுர	„	„
தெய்யம்	தெய்யம்	„	„
காஷ்டாசூபேண	காஷ்டாசூபேண	100	„
சூய்ய	சூய்ய	111	„
பதம்	பதம் என்று	„	19
இது	இது	112	19
நீராவா	நீராவா	„	20
சூய்ய	சூய்ய	115	11
வினீசுர	வினீசுர	118	6

ஆசுபத்திரம்	மாத்திரம்	பக்கம்.	வரி.
உபபாதி	உபபாதித்தி	"	7
வாழ்ந்தி ஸ்ருத்தி	வாழ்ந்தி ஸ்ருத்தி	"	"
மாநு குயா	மாநு குயா	119	12
உயி உய	உயி உய	"	11
ஸ்ருதிபா	பா	120	19
வாநு குயா	வாநு குயா	121	13
வாநு	வாநு	122	17
பாதிபாநுயிருக்கை	பாதிபாநு(ன)யிருக்கை		
யாநிலை	கை" எவ்வகையாலே	122	26
அநுகூல	அநுகூல	124	29
குணத்தையெல்லாங்கா	குணத்தை (நிவ்)யெல்	125	24
	நிலை		
வெகெக	வெகெக	126	12
வெகாநுநா	வெகாநுநா	"	13
நிருபாதிக்கந்தனாகை	நிருபாதிக்கந்தனாகை		
யாநிலை-ஸ்ருதி	வாநு - பாதிக்கந்தனாகை		
	கந்தனாகையாலே,		
	ஸ்ருதி	126	19
மாநு குயா	மாநு குயா	127	1
வாநு	வாநு	"	3
மாநு குயா	மாநு குயா	130	1
இருதி	(ரு) இருதி	"	7
வெகாநு	வெகாநு	"	25
மாநு	மாநு	132	1
வாநு	வாநு	"	24